

KRIMI INTERNATIONAL

MÍSTO ČINU AUSTRÁLIE

MANUELA MARTINI

TICHÝ ŘEZNÍK

Případ pro detektiva O'Connora

MOBA

Manuela Martini

Tichý řezník

O'Connorův pátý případ

Originální název: Off Road

vydáno ve Verlagsgruppe Lübbe, GmbH & Co. KG,
Bergisch Gladbach 2007

Překlad Anna Štorkánová

Odpovědná redaktorka Květa Matoušková

Technický redaktor Zdeněk S. Krejčí

DTP a grafická úprava Studio MOBA

Obálka Studio MOBA

Tisk Finidr, s. r. o., Český Těšín

Vydala Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno www.mobaknihy.cz

© 2007 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG,
Bergisch Gladbach

© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno 2008

Vydání první

ISBN 978-80-243-3266-6

Cena včetně DPH 269 Kč

Manuela Martini

TICHÝ ŘEZNÍK

O'Connorův pátý případ

O autorce:

Manuela Martini, ročník 1963, studovala medicínu, historii, literární vědu a romanistiku v Mohuči, Mnichově, Paříži a Římě. Pracovala jako asistentka režie, natáčela reklamní, průmyslové a dokumentární filmy a psala scénáře. Žije v Německu (v Mnichově) a Austrálii.

Simone

Pondělí, 11. června

Přišlo to náhle, hřmot a křik, dunění a hukot, vytí a sykot. Zmocnilo se ho to a naplnilo tak, že už nemohl myslet. Ale to nejhorší přišlo v krátkém okamžiku ticha mezi duněním a hřmotem: hlasy. Uchytily se, už ho nepustily, trýznily ho, až je uposlechl.

Stále doufal v berana, ale ten se nikdy neobjevil.

Alison Griffithová spustila boční okno. Nechala vítr, aby jí čechral krátké plavé vlasy a chladil tenkou vrstvu potu, se kterou se člověk v tomto klimatu musí naučit žít. Ještě v osm hodin ráno visely ve vzduchu cáry mlhy. Přestože teď, v červnu, ještě nezačalo monzunové období, těch šest měsíců, během kterých bylo obzvlášť dusno, ve kterých přelo za celý rok a v nejhorším případě ohrožovaly město tajfuny, noc byla natolik tolik vlhká, že všude v zahradách mohly denní horko přestát bílé kvetoucí krušinky, přerostlé keře černého bezu, dužnaté eukalypty a jiné tropické květiny a keře.

Podél Tiger Brennan Drive, kudy Alison mířila do centra, se v tuto hodinu moře ještě stříbřitě třpytilo. Během dne vystřídá všechny odstíny modré od tyrkysové po temně modrou. V malém přístavu se houpalo několik rybářských trawlerů, některé staré a ještě dřevěné, jiné bezvadně bílé s lesknoucím se chromovaným zábradlím. Ale tento pohlednicový výhled nedokázal zaplašit Alisoniny chmurné myšlenky. Vyjela na návrší, na kterém se rozkládalo centrum Darwinu, a pak odbočila vpravo na McMinn Street, na které ještě nebyl téměř žádný provoz. Po několika stovkách metrů zamířila do vjezdu protáhlé, jednoduché budovy Art centra a zaparkovala vedle starého, stříbrně zbarveného holdenu s promáčkým pravým blatníkem. Byl to vůz její kolegyně Meg Rowanové. Vytáhla klíček, ale místo aby vystoupila, zůstala sedět, náhle vysílená, a přes čelní sklo se dívala na bledě žlutou stěnu, před kterou kvetlo několik keřů. Čekala na náraz, na to, že čas poskočí, někam do jiné přítomnosti – nebo do staré minulosti.

Dnes ráno v půl sedmé, když zazvonil budík, měla stejný pocit jako vždy. Myslela, že ji trápil zlý sen a že špatně spala. Jenže po několika okamžicích ji plnou silou zasáhla vzpomínka na minulý večer. Její život se zřítil, jako se náhle do sebe zhroutl dřevěné domy, napadené termity, přestože na nich není nic vidět. Proč si ničeho nevšimla? Protože to nechtěla vidět? Položila si ruce do klína a zadívala se na ně, jako by ji mohly ochránit, aby se úplně neztratila. Na

stehnech cítila jako dech jemnou látku světle zelených letních šatů, které stály čtyři sta třicet dolarů. Její dokonale pěstěné nohy s nehty, nalakovanými decentním perleťovým lakem, byly obuté v sandálech za dvě stě padesát dolarů. Soustředila snad veškerou pozornost na tyto povrchní, nepodstatné věci? Ne, je tu také Prudence, její sedmnáctiletá dcera, kterou miluje, a je tu dům... Nestarala se o to, aby byl všude pořádek, aby se slušně vařilo? Copak vždycky nedělala jen to nejlepší – no, jistě ne vždycky, ale většinou – aby svého muže učinila šťastným? A pak jeho zrada.

Vzhledla a podívala se na sebe do zpeřného zrcátka. „Nejsi jediná, Alison,“ zamumlala, „proč bys měla být výjimkou?“ Proč ne? vykřikl její odraz v zrcadle. Proč bych já neměla být výjimkou?

Když ucítila, jak jí pot stéká mezi prsy, konečně otevřela dvířka. Vstříc jí zavanul teplý, vlhký vzduch. Všechno jí přišlo zatěžko: vystoupit, zabouchnout dvířka, kráčet pod stříškou podél vchodů do oddělení různých oborů umění, vzít za kliku dveří Centra spisovatelů. Na okamžik se zarazila uprostřed pohybu, zhluboka se nadechla a zvedla bradu. Pak prudce otevřela dveře.

Vstříc jí zavanula důvěrně známá vůně podlahy, potažené kobercem, papíru, inkoustových náplní tiskáren a elektroniky, uviděla nepříjemné světlo levných neonových zářivek a úzký prostor, přeplněný psacími stoly, kancelářskými židlemi, kopírkami, faxy, počítači a krabicemi, a to všechno, co tak často považovala za rušivé, najednou milovala. Tady se cítila víc doma než ve vlastním domě.

„Ahoj, Alison, taky tak brzy?“ Meg Rowanová otočila své těžkopádné tělo na vratké kancelářské židli. Byla přesně to, co Alison nebyla: neforemná, nenápadně a jednoduše oblečená – a učesaná. Tmavě plavé vlasy měla docela obyčejně stažené do ohonu, který jí schlíple spadal na záda. Nebyla nalíčená a v botách bez podpatků její nohy, oteklé horkem, vypadaly ještě silnější. Její brýle měly staré obroučky, dávno vyšlé z módy, a příliš velká a příliš kulatá skla. Bledá pleť byla pokrytá narudlými skvrnami z horka. Meg měla všechny důvody závidět atraktivnější, mladší, zámožné Alison. Ale závist, jak se jí Meg jednou svěřila, jí byla cizí. Meg chodila do práce v Centru a byla šťastně vdaná za Nicka, šlachovitého, nevysokého

muže, který pracoval jako řidič městského autobusu a byl to hodný a většinou spokojený člověk.

Dříve než Alison mohla odpovědět na pozdrav, Meg řekla: „Ach... něco zlého?“ a pohlédla na ni hnědýma očima za velikými brýlemi.

Alison si předsevzala, že neřekne nic a s tou věcí se vyrovná sama.

„Nejdřív se posad’.“ Meg vstala. Její tmavomodré šaty s drobnými hvězdičkami zavlály kolem statného těla, když kráčela ke kávovaru.

Alison se svezla na svou židli, potaženou odřenou červenou látkou. Její odolnost se totálně zhroutila, když Meg pečlivě nalila do kávy mléko a podala ji šálek. „Matthew mě podvádí.“ Slova jí zněla cize. Ne, to přece není možné, aby se něco takového stalo jí, Alison, rozené van Oosterzee.

Meg si k ní přitáhla židli. „Je to jisté?“

„Je.“ Alison přikývla – a pak jí všechno vyklopila...

Včera byla se svou sestrou Christinou v kině Deckchair, ve velmi oblíbeném letním kině pod centrem města, nedaleko od Stokes Hill Wharf, přístavní hráze se spoustou restaurací. S mladší sestrou se nesetkávala často, většinou jednou za měsíc. Kdyby žily ve větším městě, nabízejícím více rozptýlení než Darwin, stýkaly by se ještě méně, to Alison věděla. Byly příliš rozdílné. Na Christině, o šest let mladší, bylo všechno výraznější, nápadnější. Jestliže Alison měla plavé vlasy, Christininy jako by odbarvil kysličník; jestliže Alison nosila krátké šaty, Christininy byly mnohem kratší a většinou červené nebo oranžové. S výškou podpatků na tom byly stejně. Christina vážila o několik kilo víc než Alison, a protože byla také téměř o deset centimetrů menší, působila tak nějak kompaktněji: krk měla podsaditější, ramena širší a nohy větší.

Přesto: Christina nepostrádala přitažlivost. Pružně se pohybovala na tenkých podpatcích, srdečně a upřímně se smála a dokázala rozhýbat každou nudnou společnost u grilování. Neměla štěstí u mužů – ne, Alison se opravila, měla příliš často štěstí. Její lásky neměly dlouhé trvání. Vdaná byla jen jednou: Phil, bývalý hráč kriketu.

Tento sňatek vedl k roztržce s otcem. Od té doby, a stalo se to už před osmi lety, se Christina neobjevila na žádné rodinné sešlosti. Její otec, který pokud jde o tvrdohlavost nijak nezaostával za svou mladší dcerou, ji po roztržce přestal jakoukoliv finančně podporovat. Christina měla různá zaměstnání. Teď už půl roku byla zaměstnaná v ka-deřnickém salonu a Alison měla dojem, že to je zaměstnání, které jí konečně dělá radost.

Právě se s drinkem v ruce uvelebily na pohodlných lehátkách a čekaly na soumrak, až začne film, když Christina pustila slámku a nedbalým tónem začala: „Mimochodem, Alison...“ Odmlčela se, ze strany mrkla na sestru, a pak se soustředila na záda muže před sebou.

Alison očekávala žádost o finanční půjčku, kterou Christina pochopitelně vrátí, jak nejrychleji to bude možné. V duchu už uvažovala o částce, kterou by mohla vyzvednout z konta, na které si nechala posílat hubenou odměnu spolupracovnice Centra spisovatelů v Darwinu. Společného konta, vedeného na její a Matthewovo jméno, by se nikdy neodvážila dotknout. Ani se nemusela ptát. Matthew by docela určitě nesouhlasil a Christině se zásadně vyhýbal. „Kolik potřebuješ?“ zeptala se konečně.

Christina se na ni zadívala. V očích měla zvláštní svit a Alison se později ptala sama sebe, jestli si sestra tento okamžik důkladně nevychutnala. „Nežebraám o peníze.“

Alison se snažila přeslechnout ostrý tón a jen zvedla obočí.

Christina zatáhla ze slámky. „Viděla jsem Matthewa... s nějakou mladou ženou... Vypadalo to, že jsou spolu docela zadobře.“

Na to, co se stalo pak, se Alison pamatovala jen nejasně. Chvilí tam seděla beze slova a bez pohybu, pak se rozzlobila, vyčetla Christině, že Matthewa pomlouvá, pak vyskočila a odešla. Bez cíle projížděla městem, a teprve na dlouhé Stuart Highway, táhnoucí se podél letiště, si ujasnila, že sestra za to nemůže.

Někdy dojela domů a lehla si do manželské postele. Pozdě v noci, když ho slyšela přijíždět, se odsunula na nejvzdálenější kousek na své straně a předstírala, že spí. Ale Matthew šel do pokoje pro hosty. Ráno se mu nedokázala podívat do očí. Pokradmu ho pozorovala a v duchu se ptala, jestli je to stejný člověk, za kterého se před osmnácti lety provdala, a kdy se na něj naposledy pozorně podívala.

„On neví, co v tobě má!“ Meg prudce zavrtěla hlavou. Červené skvrny na její pleti trochu ztmavly, jako vždycky, když byla rozčilená. Christina dokonce vyslovila jméno té ženy. Jmenovala se Valerie Tateová a dvakrát byla jako zákaznice v jejím kadeřnickém salonu.

„Kolik je jí let?“ zeptala se Meg.

„Šestadvacet.“ To byla hořká pravda.

„Panebože, zlatíčko, co uděláš teď?“

Alison pokrčila rameny. Tuto otázku si položila také, a to ne jen jednou.

„Řekla jsi to Matthewovi?“

„Ne!“

„Řekni mu to! Ať si zvolí: buď ty nebo ona!“

Alison by poradila kamarádce totéž, kdyby se ocitla ve stejné situaci. Jenže se jí zmocnilo podivné ochromení, které ji nutilo přihlížet, ne jednat.

„Já tě nechápu, Alison. To si přece nesmíš nechat líbit.“

I to by sama řekla přítelkyni.

Ozvalo se zaklepání a obě se otočily.

„Kdopak k nám zabloudil tak brzy ráno?“ Meg udiveně zvedla obočí. „No dobrá, promluvíme si později.“

Alison přikývla. Za přerušení byla vděčná.

„Jen dál!“ zvolala Meg.

První, co se obě ženám ukázalo, byl sluncem opálený obličej s hranatou bradou, měkkými, ostře vykrojenými rty a zářícíma očima. Určitě bývalý jachtař, pomyslela si Alison, nebo tenista.

„Ach, nechtěl jsem rušit...“ Svůdně se usmál, ne, zazářil. Hlas měl hluboký a silný.

„Berte!“ Meg se otočila k Alison. „Alison, to je Bert Horkay! Světem protřelý romanopisec, žurnalista, učitel řečí, speleolog a...“ Koketně se zasmála. „Zapomněla jsem na něco?“

„A kamarád!“ Tentokrát se zasmál a ukázal dvě řady bezvadně bílých zubů. Vysoký byl nejméně metr osmdesát pět, sportovní postava. Na sobě měl světle modré tričko s límečkem a bílé kalhoty. Kolik mu asi může být? Čtyřicet?

„Velmi mě těší, že vás poznávám, Berte.“ Alison trochu prkenně natáhla ruku. Jeho ruka byla teplá a stisk pevný. Přistihla se při myš-

lence, jestli by se Matthewovi neměla pomstít románkem se skvělým mužem. Okamžitě se ale přiměla k rozumu. „Dáš si kávu, Berte?“ Meg vstala. „Mimochodem, tohle je Alison, moje vážená kolegyně! Buď k ní milý, právě prožívá špatné časy.“

Alison vrhla na Meg vražedný pohled, který Meg kvitovala pokrčením ramen.

„Ach, to je mi líto.“ Usmál se... trochu soucitně, jak Alison připadalo. „Co se vám stalo?“

Mávla rukou. „Budeme mluvit o něčem jiném.“

Přikývl a zkrřížil paže se světlými chloupky na mohutné hrudi. „Meg je někdy strašně beztaktní.“

Meg obrátila oči v sloup a podala Bertovi kávu. Upil několik doušků a Meg zatím Alison hlásila, že Bert bydlí u ní a jejího muže v bytu pro babičku: má dva pokoje vedle garáže a otevřenou kuchyni pod domem, stojícím na kůlech. „Měla jsem zábrany nabídnout Bertovi takovou sluj,“ řekla. Mezitím skládala program festivalu spisovatelů ze stránek, které vybírala z různých krabic.

„Je to úplně super!“ Bert se při odpovědi obrátil k Alison. „Spal jsem už na všelijakých místech.“

Meg se zasmála. „Myslí tím nějakou chatrč v Papui-Nové Guineji nebo díru v zemi na Sumatře... Bert je příliš slušný, než aby si stěžoval, nemám pravdu?“

Aha, slušný a také ohleduplný. Alison cítila, že ji stále více zajímá.

„Co si o tom myslíš?“

Alison si uvědomila, že se na ni Meg tázavě dívá. „O čem?“

„Ale zlatíčko, na co myslíš? Právě jsem navrhla, že bychom zít-ra mohli grilovat. Přijdeš?“

„Zít-ra? Ach, na zítřek jsem pozvala rodiče.“ Alison na to pozvání raději vůbec nemyslela. Jak bude hrát šťastnou manželku?

„Tak dnes. Nick nám připraví jehněčí. Je to jeho specialita. Co si o tom myslíte?“

„To je fantastický nápad, Meg!“ řekl Bert a povzbudivě se podíval na Alison.

„Já nevím, Meg. Já...“ Potřebovala se nejdřív srovnat sama se sebou.

„Když budeš chtít, tak prostě přijdeš,“ řekla Meg. „Mimochodem, jak jsi na tom dnes v poledne, Berte? Mohli bychom si všichni tři zajít do restaurace. Asijské.“

Bert s politováním ohrnul rty. „Chtěl jsem jít do Galerie severního teritoria.“

„Ta ti neuteče.“

„Ty taky ne, nebo snad ano?“

Meg roztáhla do šířky svoje volné šaty. „Vypadám na to?“

Když Bert odešel, Meg se s povzdechem svezla na židli. Sundala si brýle a otřela je kapesníkem. „Svobodný. Ani jednou rozvedený...“ Přepjatě vzdychla. „Okouzlující, vzdělaný, milující dobrodružství... ale chce zůstat vlastním pánem.“ Zase si nasadila brýle a významně se usmála. „A jen tak mimochodem, v posteli prý není úplně špatný.“

„Meg!“

Meg pokrčila rameny. „No, jen jsem si myslela, jestli to nechceš tomu svému Matthewovi vrátit...“ Tleskla. „Ted’ se ale musím pustit do práce.“ Když se otáčela k počítači, ještě řekla: „Líbíš se mu.“

„Komu?“

„Komu! Bertovi!“

„Jak to můžeš vědět? Vždyť mě vůbec nezná.“

Meg na ni mrkla. „Ale já ho znám.“

Alison si vzdychla. „Ach, Meg, ty mě chceš jenom povzbudit.“

„Líbíš se mu, věř mi.“ Meg svým typickým způsobem začala bušit do klávesnice.

Alison stále před sebou viděla toho muže, sršícího silou a radostí ze života, a musela připustit, že ji přitahuje. Tělem jí proběhlo příjemné zamrazení a na okamžik přehlušilo beznaděj a vztek. Soustředí se na práci, nabádala se v duchu, otevřela poštu a začala odpovídat na otázky, týkající se festivalu.

Státní zástupce ho varoval. „Nedejte se zviklat! Jakmile vycítí, že ustupujete, zničí vás. Alex Wingerová je velmi tvrdá povaha.“ Tato charakteristika nebyla vůbec přehnaná a Shane se připravil na další útok.

„Detektive, když jste vpadl do domu, neměl jste ani zatykač, ani rozkaz k prohlídce?“ Hlas obhájkyňe byl ostrý a pronikavý.

Shane se pokusil spolknout zlost. K čertu, co může tady v lavici svědků ztratit? A proč se musí vystavovat chladným modrým očím téhle arogantní obhájkyňe?

Odvrátila pohled a zadívala se na papír ve své ruce, mezitím se krátce dotkla starodávné naondulované plavé paruky na svých tmavých vlasech, spadajících k ramenům. Úzké zlaté náramky tiše zachřestily. Děkala všechno, aby ho zdánlivou lhostejností a nezájmem přivedla k nepromyšlenému prohlášení. Tuhle hru znal.

„Správně,“ odpověděl.

„Vy chodíte v civilu, detektive?“

„Vždycky. Jsem detektiv oddělení pro vraždy již...“

„My víme, co jste, detektive.“ Alex Wingerová mu skočila do řeči, aniž vzhledla.

Shane se zadíval na druhou stranu soudní síně, kde v kabině, oddělené sklem, dva šerifové hlídali obžalovaného. Obžalovaný, Muhammad Solea, černý Afričan z Nigérie, ve sněhobílé košili a černožlutě proužkované, bezvadně uvázané kravatě, s nakrátko ostříhanými vlasy a v brýlích se zlatými obroučkami dělal dojem ctihodného bankovního úředníka. Zatracený pacholek, říkal si v duchu Shane.

„Detektive O’Connore.“ Sálem opět zazněl hlas Alex Wingerové. „Zaklepal jste na dveře domu, kde podle vaší domněnky měl být obžalovaný, můj mandant? Říkám to správně?“

„My jsme se nedomnívali, my jsme věděli...“ Odmlčel se. „Ano, zaklepal jsem.“

Přes její obličej přelétl téměř nepostřehnutelný posměšný úsměv. Náramky opět zachřestily.

„Vy jste zaklepal? Tedy: vy jste udeřil pěstí do dveří. Několikrát. Když vám vystrašená dáma domorodého původu otevřela, vy jste jí neukázal svůj průkaz. Říkám to správně?“

„Věděli jsme, že vrah v domě...“

„Vy jste jí neukázal průkaz...“

Polkl. „Ne. Neukázal jsem jí ho.“

„Jaká byla reakce té ženy?“

„Na to si přesně nevzpomínám. Byli jsme pod časovým tlakem...“ Shane se podíval na státního zástupce, který celý nesvůj poposedával na židli. Na rozdíl od soudce, který se v červeném taláru svezl do židle, jako by usnul. Opět zachřestily náramky.

„Nuže, detektive, tak vám řeknu já, jak vypadala její reakce: ta dáma zkameněla leknutím. Protože nechápala, co chcete, nebyla schopná odhadnout, jestli jste od policie, nebo zločinec. Ani nenosíte uniformu, ani neukazujete průkaz. S tasenou zbraní jste proběhl kolem ní.“ Advokátka si nasadila brýle a citovala z podkladů, které měla v ruce: „Výpověď oné dámy zní: Muž se zbraní mě přirazil ke zdi. Křičela jsem. Ten muž...“ Krátce vzhlédla. „To jste vy, detektive O’Connore... Pokračuji...“ Dále četla z papíru: „Ten muž se zbraní rozrazil dveře ložnice. Slyšela jsem rány a křik. Ten muž volal: ‚K zemi, ty svině!‘ Pak něco prasklo a slyšela jsem duté rány. Pak vyšel ven muž s Muhammadem. Muhammad měl pouta a krvácel z nosu a úst.“ Odložila brýle a vzhlédla. „Detektive O’Connore, nejen že jste vystrašil a zranil tu dámu domorodého původu, vy jste také mého mandanta, kterému jste v tom okamžiku nepředložil zatykač, fyzicky napadl. Měl zlomený nos a vyražený řezák. Postupujete při zatčení vždy tímto způsobem?“ Ledově modrýma očima se na něj provokativně zpříma zadívala.

Proč státní zástupce nevznese námitku?

„Námitka!“ přišlo konečně.

„Vyhovuje se,“ zabručel soudce a unaveně mávl rukou.

Obhájkyňe si odkašlala. „Postupoval jste výjimečně surově, detektive. Proč jste neukázal odznak a jednoduše mého mandanta nezatkl?“

Ne, do pasti jí nevleze. Potlačil úsměv a řekl tak věcně, jak to jen dokázal: „Jistě jste si prostudovala moje spisy, a při tom jste mohla konstatovat, že tento postup je výjimečný. Hrozilo nebezpečí z prodlení, nebezpečí útěku. Příkaz k zatčení jsme neměli proto, že nejdůležitější důkaz jsme dostali v okamžiku, kdy jsme se nalézali už

jen dvě ulice od předpokládaného místa pobytu pachatele. Nemohli jsme jet zpátky.“

„Měl jste někoho informovat, detektive. Jistě také používáte, stejně jako já, tu a tam – jak se nazývá ta věc, kterou dnes každý nosí u sebe – mobil, že?“

„Námitka, Vaše Ctihodnosti, to...“ Pokus státního zástupce žalostně ztroskotat. Soudcovo mávnutí rukou ho umlčelo. „Námitka se zamítá. Pokračujte, paní Wingerová, ale zdržte se polemiky.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Asistentka, která po celou dobu seděla vedle své šéfky, se k ní naklonila a zašeptala jí do ucha něco, po čem obhájkyňě přikývla. Asistentka sebrala jedny desky a rychlými, energickými kroky zamířila k východu. Nápadně se podobala své šéfce: tmavé, hladké vlasy k ramenům, bledá plet', modré oči. Shane si byl jistý, že to Alex Wingerová jí nařídila, co má dělat.

„Detektive O'Connore,“ pokračovala. „Již rok máte zdravotní problémy. Byl jste zraněn při přestřelce.“

Co má být tohle? „Ano.“

„Tehdy byl zastřelen váš dlouholetý spolupracovník. Vy jste přežil. Vaše noha a paže nejsou stále ještě v naprostém pořádku.“

Neodpověděl. Nebyla to otázka, to bylo konstatování.

„Utrpěla vaše psychika i fyzický stav.“

Opět neodpověděl. Myslel na prášky proti bolesti a na jizvy.

Státní zástupce se na něj díval bezvýrazným pohledem. Shane cítil, jak se ho zmocňuje vztek. Chytil vraha a drogového dealera, proč ho okrádají o čas?

„Detektive O'Connore, lze se domnívat, že jste následkem svého psychického i fyzického stavu reagoval prudčeji a agresivněji než normálně?“ Její hlas dostal nasládlý podtón.

Ne, tak lacino se nedá. Tep měl určitě nejméně devadesát, krev se mu vařila a ve spáncích bušilo, ale udržel se pod kontrolou. „Ne-reaguji prudčeji a také ne agresivněji. Moje zranění jsou téměř vyléčená. V tomto případě bych nejednal jinak ani před léty. Jde o to zadržet vraha a zabránit mu v útěku. To se nám podařilo.“

To byl bod pro něj.

„Tím nám,“ pokračovala nedotčeně obhájkyň, zatímco přelétla očima nějaký papír, „myslíte sebe a detektiva Tamaru Thompsonovou.“

„Správně.“ Jeho kolegyně byla v současné době na školení v Londýně a byla vyslechnuta pomocí videokonference. Shane se podíval šikmo za sebe k porotě: hromada rozcuchaných a nedbale oblečených mužů a žen, sedících ve třech řadách u zdi, naproti obžalovanému. Někteří se mezi sebou tiše bavili. Z jedenácti osob jen čtyři budily dojem, že si jsou vědomy své úlohy. Přinejmenším dvě by mohly být závislé na heroinu: vychrtlé postavy s bezbarvými, řídkými vlasy a hubenýma nohama, trčícíma z obnošených kraťasů.

Soudce se naklonil dopředu.

„Hned, Vaše Ctihodnosti.“ Alex Wingerová překvapivě nervózně listovala v rychlovazači.

Státní zástupce se soustředil na svoje podklady, popotahoval si široké rukávy taláru a postrčil si naondulovanou paruku z čela. Široké dveře z tmavého dřeva se otevřely, asistentka se vracela. Tmavě červený koberec ztlumil zvuk jejích kroků. Podala své šéfce akta. Ta si nasadila brýle, které měla na řetízku, a ponořila se do dokumentu.

„Paní Wingerová...“

„Promiňte, Vaše Ctihodnosti.“ Na několik vteřin skutečně vypadla z konceptu, ale nyní vzhlédla a zase sňala brýle. Její modré oči byly zase studené a pohled pevný.

„Detektive O’Connore, před pěti lety,“ začala úmyslně pomalu, „jste napadl novináře a uhodil ho do obličeje. Je to tak?“

Shane se nadechl. Uklidni se, řekl si, jinak tě bude mít přesně tam, kde tě chce mít.

„Námitka!“ Státní zástupce vyskočil, jako by se najednou probral ze sna, ale soudce unaveně prohlásil:

„Námitka se zamítá. Pokračujte, paní Wingerová.“

„Vy jste ho udeřil do obličeje.“ Studený pohled obhájkyň jako by ho chtěl přibít k zemi.

„Něco tomu předcházelo, on...“

„Vy jste ho uhodil do tváře, je to tak?“ Její hlas byl ostrý jako nůž.

Kapituloval. „Je.“

„V tomto případě nehrozilo nebezpečí z prodlení, ani ten novinář nikoho nezabil, ani to neměl v úmyslu. Je to tak?“

Ne, nemělo smysl pouštět se do diskuse. Skončila by okamžitě.

Přikývl. „Je.“

Krátké cuknutí koutků rtů dosvědčilo její vítězství. Měla ho přesně tam, kde ho chtěla mít: na zemi. Teď už jen potřebovala jako lovec položit nohu na ulovenou kořist.

„Detektive O’Connore...“ Úmyslně udělala dlouhou přestávku a pohlédla mu do očí. Tak dělej, říkal si v duchu, dělej, ať to máme za sebou. Zasad’ mi smrtící ránu... Najednou se měkce usmála. „V podstatě sám nahlížíte, že nárokům svého povolání nevyhovujete ani fyzicky, ani psychicky.“ Položila papíry. „Přesně dva týdny po zatčení mého mandanta jste Policejnímu prezidiu adresoval žádost o předčasné propuštění.“ Vychutnávala, že všichni lidé v soudní síni najednou strnuli. „Je to tak, že?“

Dostala ho. Je mrtvý.

„Je to tak, že?“ opakovala.

Konečně přikývl a řekl tak zřetelně, jak jen mohl. „Je, ano.“

„Budete tedy už jen...“ pohlédla do svých zápisků. „... ano, budete tedy už jen sedm dní detektivem Oddělení vyšetřování vražd Queensland. A pak...“ Její úsměv byl nyní zářivější. Shane stěží snášel pohled na ni, ale přinutil se nesklopit oči. Ne, alespoň tento triumf jí nedopřeje. Zemře s otevřenýma očima... „A pak,“ pokračovala, „budete penzistou. Předčasným, říkám to správně?“

„Ano, správně.“ Pokusil se odpovédět bez emocí. Doufal, že se mu to aspoň trochu podařilo.

Její spokojené přikývnutí, triumfální úsměv – a pak byl konec.

„Děkuji, detektive. Nemám další otázky.“

Ani státní zástupce neměl další otázky a Shane směl opustit svědeckou lavici. Když dnes ráno přijel do Darwinu, státní zástupce ho na obhájkyňu připravoval. Vůbec nepřeháněl.

Shane se opřel do těžkých dveří soudní síně; oddechl si, když za ním zapadly a on stál ve velkém foyer, zalitém světlem. Cítil se jako ryba, které vyproští z tlamy háček, a pak ji s otevřenou ránou znovu pustí do vody. Při svém povolání musel často vypovídat před soudem a nenáviděl to teď stejně jako na začátku. Nezřídka si musel nechat

líbit chování arogantních advokátů. Ale toto bylo jeho poslední vystoupení. Zítra poleťte zpátky do Brisbane a za týden už nebude žádný detektiv. Pak mu všichni můžou...

Na sedací soupravě před širokými dřevěnými dveřmi soudní síně seděli dva domorodci a spali. V Darwinu jich bylo výrazně více než v Brisbane, to Shane viděl pokaždé, když sem přijel. Aboriginové vyslovili nárok na devadesát procent celého Severního teritoria jako na svou zemi. Tady na severu v šedesátých letech začalo hnutí za právo na zemi, tady, v odlehlých oblastech Arnhemské země, se domorodci pokoušeli jít svou cestou. Není divu, že se Darwin a celé Severní teritorium stalo magnetem pro všechny civilizací unavené Evropany a Američany, kteří se zoufalým vzdorem bránili romantické představy o „opravdové divočině“.

Shane se opřel o zábradlí, které ohraničovalo široký průhled z prvního patra do vstupní haly a pozoroval její mozaikovou podlahu. Mléčná dráha – sestavená z tisíců kamínků nejrůznějších odstínů modré a šedé. Člověk by Nejvyšší soud málem mohl považovat za muzeum: ve všech poschodích byly umístěny umělecké předměty, velké prosklené plochy v průčelí nabízely pohled na palmy, na tyrkysově modré Arafurské moře a tropickou oblohu.

Ráno procházel vestibulem a prohlížel si umělecké předměty. Totemy domorodců z ostrovů Tiwi, vzdálených jen patnáct minut letu od Darwinu; tečkové malby kmenů z pouštních oblastí; filigránská vyobrazení na kouscích kůry z Arnhemské země; několik obrazů, které připomínaly známého malíře Alberta Namajiru, domorodce, který se dostal do vězení, protože si koupil alkohol, což údajně vedlo k zabítí. Krátce poté, co si odseděl trest, Namajira zemřel. Jsou tyto obrazy památkou? A jsou snad všechna umělecká díla jistým druhem náhrady za všechny křivdy, kterých se běloši dopustili na původním obyvatelstvu? Nebo ostatním obyvatelům tohoto kontinentu prostě jen chybí společná identita? Na čem se měli sjednotit všichni ti Řekové a Číňané, kteří sem v 19. a 20. století přišli hledat zlato, potápět se pro perly nebo obchodovat?

Nějaký šerif, statný chlap s narudlou pletí a nakrátko ostříhanými vlasy, ve světle modré košili, jejíž rukávy se mu na bicepsech

málem trhaly, si přidržel papírový kelímek u fontánky s vodou mezi dveřmi dvou soudních síní, a napil se.

Shane se podíval na hodinky. Krátce po půl dvanácté. Jaká ztráta času, být tady v Darwinu – od Brisbane pět hodin letu. A to všechno jen proto, že ho před několika měsíci honička za jedním vrahem zavedla několik kilometrů za hranice Queenslandu. Informoval místní policii, ale vzdálenosti byly příliš velké, takže dorazila až deset minut po akci. Případ byl jasný. Muhammad Solea prodával domorodcům marihuanu a kavu, která se získává z jistého kořene a jako droga je rozšířená především v oblasti jižního Pacifiku. Prodej za pevně stanovenou cenu se v jistém objemu dokonce toleroval, pokud měl člověk úřední povolení. Jenže Muhammad žádné neměl, ostatně tak jako tak prodával příliš mnoho a za vysokou cenu. Mimochodem, Shane po něm nešel jen kvůli drogám, ale kvůli vraždě jiného dealera. Vražda byla prokázána. Obhajobě šlo nyní o to odhalit procesní chybu, aby uhrála mírnější trest nebo dokonce nové řízení.

Když zaslechl zvuk otevíraných dveří, otočil se.

„Ahoj, Shane!“ Viděl, jak se k němu blíží malá, silná žena v oranžových letních šatech. Okamžitě ji poznal: Louisa Woolfová, obhájkyň, která před léty pracovala v Brisbane, pak se provdala a odstěhovala se na sever.

„Louiso!“

„Detektive O’Connore!“ Se smíchem ho lehce šťouchla do žeber. Byl to zvyk, který jí už v Brisbane vynesl přezdívku Dloubák. „Věděla jsem, že přijedeš.“ Zamrkala na něj. „Tamtamy...“ Červené náušnice, snad z korálů, se rozhoupaly, když naklonila hlavu k rameni a prohlížela si ho od hlavy k patě. „Tak co, na lovu?“

„Ale Louiso...“ chtěl protestovat.

„Ano, já vím,“ přerušila ho. „Mimochodem jsi jediný, kdo mi říká Louiso a ne Lou. Toho si cením!“ zase zamrkala a znovu ho dloubla do žeber. „Slyšela jsem, že manželka toho Muhammada Soley létá pravidelně do Nigérie s hotovými penězi v kufru.“

„Ano, to zřejmě není žádné tajemství. Solea podporuje islámská sdružení – penězi, které dostává od aboriginů. A ti je zase dostávají od nás, z našich daní.“

Zavrtěla hlavou. „No a? Vy jste ho hledali kvůli vraždě, ne?“

„Ano,“ přikývl. „Jeho obhájkyň je ostrá jako pes.“

Zasmála se a ukázala řadu křivých zubů. „To bych řekla! Tady ji všichni znají pod přezdívkou Žralok.“

Shane viděl v duchu ty studené oči. „Výstižné.“

„Viděl jsi tu divokou hordu porotců? Víš, já jsem taky pro pohodlné oblečení, ale...“ Zavrtěla hlavou a vzdychla si. „Tohle je Severní teritorium. Musela jsem si na to nejdřív zvyknout. Stejně jako na trvale krásné počasí v období sucha a na déšť a bouřky v monzunovém období. Kdy se vracíš?“

„Nejraději bych letěl dnes v noci, ale možná mě zítra budou ještě potřebovat. Pravděpodobně zítra odpoledne.“

„To je škoda. Dnes večer nemám čas, zítra ano. Mohli bychom zase jednou něco podniknout!“

„Co by tomu řekl tvůj muž, Louiso?“

Odmítavě mávla rukou. „Ten je rád, když má klid a může se vrátat ve svých autech. Když už jsme u toho: jak se má Kim a Pam?“

Překvapilo ho, že si pamatuje jméno jeho bývalé manželky a dcery. Konec konců byl rozvedený téměř deset let. „Bydlí teď nahoře na Sunshine Coast. Kim se znovu provdala.“ Chtěl říci za Franka, tlustého obchodníka s pneumatikami, ale včas se zarazil.

„Tak? A co ty?“ Zase ho šťouchla do boku a významně zamrkala.

„Já jsem pořád ještě rozvedený.“

„Nic nového na obzoru?“

„Na obzoru ano.“ Myslel tím Carol, která právě trávila druhý týden ve Vanuatu. Skoro rok měli takový volný vztah. Ona žila na Sunshine Coast, on v Brisbane. Vídali se o víkendech, když nemusel pracovat. Někdy také zůstala několik dní v Brisbane. Žádné plány do budoucna nedělali. Shane věděl, že i Carol se bojí vázat. Dávat sliby, které by možná nemohla splnit, budit očekávání. Chodili kolem sebe jako dva těžce zranění, kteří se nesmějí dostat příliš blízko.

Louisa vykouzčila neproniknutelný úsměv. „No, škoda. Proč tady nezůstaneš déle? Když si odmyslíš ty porotce, není to tady zas tak špatné a období monzunů ještě nenastalo.“ Sáhla do tašky, spletené z červených a oranžových přírodních vláken. Shane si uvědomil, že materiál, ze kterého se vyrábějí tyto tašky, pochází z pandánu, a že

domorodé ženy trávovité listy sbírají, suší, barví a splétají v košíky a kabely. Dají se koupit prakticky všude. „Tohle je můj telefon, až tady zase budeš.“

Vzal si sněhobílou vizitku a zasunul ji do náprsní kapsy košile. Louisa se zadívala na něco za jeho zády. Otočil se. Dveře soudní síně se otevřely a státní zástupce s obhájkyní vyšli ve svých černých talárech.

„Vypadá to na přestávku.“ Louisa zvedla obočí. „Bohužel už musím jít. Poměrně velký případ podvodu v zásobování vodou a odvádění odpadních vod. Se znalci, zapletenými do případu, a vším, co k tomu patří. Drahá záležitost, síň číslo šest.“ Rozpráhla se k dalšímu dloubnutí, ale nesáhla na něho a jen řekla: „Měj se hezky. Ráda jsem tě viděla!“ Spěchala pryč, natahovala krk, mávla, načež kdosi vstal ze židle na druhém konci haly. Ten muž jí chtěl otevřít dveře, ale Louisa byla rychlejší a on už mohl jen vejít za ní a zavřít. Shane měl pocit, že toho muže už někdy viděl. Možná to je kolega.

Alex Wingerovou nevzala Louisa na vědomí, opačným směrem to dopadlo stejně. Právě přátelství mezi ženami, pomyslel si Shane. Státní zástupce si vyměnil pár slov s asistentkou, zatímco obhájkyňe mířila k němu. Pod talárem měla dlouhé černé kalhoty a výraz v jejím hladkém obličejí bez jediné vrásky byl stejně tvrdý jako v soudní síni. Přitom to rozhodně nebylo stvoření, které by postrádalo přitažlivost. Tmavé vlasy a modré oči, plné rty, lehce vyklenuté obočí, přesný ovál obličej – to všechno by mohlo působit přitažlivě, ale zdálo se, že udělala všechno, aby tento dojem nebudila – proč taky. Možná si myslela, že by ztratila autoritu, kdyby se vzdala své tvrdosti.

Žralok se zastavil před ním. Koutky jejích rtů sebou cukly, ale to bylo všechno. „Lidé jako vy, detektive, diskreditují policii. Jste autoritativní, přesvědčený o vlastní neomylnosti a bezohledný, a to jen proto, že máte zbraň a odznak.“ Její modré oči se útočně zaleskly a rty, nalíčené světle růžovou barvou, se napjaly.

„Bylo by vám milejší, kdyby lidé, jako váš mandant, byli na svobodě?“ Konec konců teď už nemusí odpovídat korektně.

„V tom to není, detektive.“ Přezíravě se usmála a šla dál. Za tuto porážku si mohl sám.

Vlevo za budovou Qantas začínal park, ve kterém stály nějaké zříceniny – zbytky historického Darwinu – a ve směru k moři se zvedala moderní, krychlová budova Nejvyššího soudu. Vysoké, štíhlé sloupy v průčelí jí propůjčovaly patřičné důstojné a konzervativní vzezření.

Alison bylo jasné jen jedno: musí svou sokyni vidět na vlastní oči. Musí vědět, kdo to je. Christina říkala, že pracuje u soudu. Budova Nejvyššího soudu byla jen několik ulic od Centra spisovatelů.

„Meg, musím si před polední přestávkou ještě něco vyřídit,“ řekla a sáhla po kabelce.

„Přineseš mi sendvič?“

„Jaký?“

„Co uvidíš. Dnes nejsem vybíravá.“

Alison skoro vyběhla ven. Nasedla do auta, jela zpátky na Mc-Minn Street a zaparkovala v Bennet Street.

Když procházela malým parkem, dohadovala se sama se sebou, jestli nemá zavolat Christině. Potřebovala podporu, povzbuzení, někoho, kdo by jí řekl, že to, co teď dělá, je správné. Jistě, mohla se zeptat Meg, ale možná to neudělala proto, že tušila, že by ji Meg od toho odrazovala. „Nejdřív si promluv s Matthewem,“ řekla, a znělo to rozumně. Jenže ona nechtěla být rozumná. Měla vztek. S Matthewem si promluví později, dnes večer.

Zastavila se v příjemném stínu stromů a vytřukala Christininu číslo. „Máš na chvíli čas?“

Odpověď byla váhavá. „Co je?“

Alison potlačila myšlenku, že zavolala v nevhodnou chvíli. Jednou prostě nebude brát na nic ohled. „Ta věc s Matthewem...“

„Ano?“

„Víš, kde právě jsem?“

„Ne.“ Alison slyšela hučení fénu.

„Před Nejvyšším soudem. Chci ji vidět.“

„Alison...“ Sestřin hlas prozrazoval nervozitu. „Fakt je, že ta malá je o víc než deset let mladší než ty, je svěží a k nakousnutí. Mů-

žeš cvičit jak chceš, tenhle boj jsi prohrála. Proč jednoduše nepostavíš Matthewa před hotovou věc? Řekni mu, co víš, a ať si vybere: ty nebo rozvod.“

„A co když si vybere ji?“ Nechtěla tak moc křičet.

Christina se zasmála. Bylo to krátké, zlé zasmání, které Alison připomnělo dětství. Tak se Christina často smála, když si oblékla její šaty nebo použila její rtěnku. „Není to jediný muž na téhle planetě, Alison!“

„A když si promluví s ní?“

„S kým? S Valerií Tateovou?“ Christině přeskočil hlas, jako by to byl nejpitomější nápad, jaký kdy slyšela. „Co když se ti vysměje?“

Alison polkla.

„Já myslím...“ Christina ztišila hlas. „Proč k ní někoho nepošleš? Někoho, koho bude muset vzít vážně?“

„Chceš tím říct, že mě vážně brát nebude?“ Alison cítila stále silněji, že volat sestře byla chyba.

„Ach Alison, proč jsi vždycky tak přecitlivělá!“ vzdychla Christina. „Poslyš, já teď nemám tolik času, ale jestli chceš za každou cenu udělat dojem, tak za ní nechod sama, ale někoho tím pověř. Lidé, kteří neplatí dluhy, taky dostanou návštěvu těch – jak se jím říká?“

„Vymahači.“

„Přesně tak. Myslím vymahače nejhoršího druhu, kteří pošlou dva týpky, co nejsou právě choulostiví a nemají problém se zlomeným prstem nebo vykloubeným ramenem.“

Alison slyšela, jak se sestra směje. Představa, jak dva suroví chlapi lámou ženě malíček nebo kroutí rukou, ji vyděsila. „Ne, to nemůžu.“

„Ale jdi!“ Christina se zřejmě nadchla pro svůj nápad. „Říkám ti, takový chlap přede dveřmi může zapůsobit. Šlo by jen o malou ochutnávku, nic vážného. Ale pamatovala by si to. Pak by ji párkrát sledovali, a to by jí nahnalo strach. Tak úžasný zase Matthew není, aby to kvůli němu snášela.“

„Já nevím.“

„Ale no tak, Alison!“ Christina vzdychla, fén v pozadí přestal hučet. „Nejdřív mi zavoláš a fňukáš, a pak chceš vycouvat. Přestaň

už konečně jednou být tou hodnou, způsobnou holčičkou! Už jsi dost stará a tatínek...”

„Tatínka z toho vynechej!“

„... a tatínek,“ pokračovala nedotčeně Christina, „se o tom všem přece vůbec nemusí dovědět. S našim milým tatínkem si to nerozházíš!“

„Jsi sprostá.“ To si mohla myslet, že Christina bude triumfovat! Alison, sestra, která měla ve všem přednost, a milovaná dcera, měla konečně taky jednou problémy!

„Poslouchej, sestřičko,“ řekla Christine, „jestli nic nepodnikneš, tak mě z toho vynech. Existují ženy, které celý život nemluví o ničem jiném. Taky způsob života. Podle mě není o co stát. To není nic pro mě. Ted’ musím pracovat.“

Bez dalšího slova Christine přerušila hovor.

Alison se podívala na sluncem zalité průčelí Nejvyššího soudu a cítila se ještě hůř než před telefonním hovorem. Předtím kráčela mezi rozkvetlými keři k budově soudu plná elánu, pevně rozhodnutá prohlédnout si svou sokyni. Ted’ by se nejraději vrátila do auta.

Tak pojď, Alison, podívej se jí do očí! Náhle se napřímila a vystrčila bradu jako už jednou dnes ráno. Pak vyšla po širokých stupních ke vchodu.

Muž z bezpečnostní služby se usmíval, když k němu zamířila. Zeptala se na Valerii Tateovou.

„Právě je přestávka v soudním líčení. Snad to ještě stačíte.“

Už chtěla vykročit, když ukázal na její kabelku. „Musím ji prohledat.“ Podala mu ji. „A kdybych směl poprosit.“ Ukázal na detektor kovů. Ještě tohle! Celá se chvěla neklidem, když procházela bezpečnostním rámem. Muž jí vrátil kabelku. „Místnost číslo devět, první poschodí.“

Rychle kráčela ke schodišti. Koberec, kterým byly pokryty schody a podlaha v prvním patře, tlumil všechny zvuky. Před ohromnými skleněnými tabulemi, za kterými se kývaly palmy a moře svítilo tyrkysově modrou barvou, se na sedací soupravě rýsovaly obrysy čtyř osob. Dvě z nich byly ženy. Všichni se dívali jejím směrem.

Jak má vědět, která je Valerie Tateová? Možná je taky už v soudní síni. Všimla si šerifa v modré košili, který se loudal ke schodům. „Promiňte!“

Vzhlédl. Měl opálený obličej. Když ji uviděl, usmál se.

„Hledám Valerii Tateovou.“

Zvedl ruku a opravdu ukázal k sedací soupravě.

„Ta mladší nalevo.“

Poděkovala a nejraději by se otočila a zase odešla. Stačilo jen podívat se na sokyni...

Alison! Tak dost! Zhluboka se nadechla a zamířila k sedací soupravě. Obě ženy si byly nápadně podobné: hladké, tmavé vlasy k ramenům, pravidelné rysy, nenápadný nos. Starší měla na sobě talár, Valerie bílou halenku konzervativního střihu a černé kalhoty. Valerie Tateová – ta šestadvacetiletá, co spí s Matthewem.

„Slečna Tateová?“ zeptala se, když došla k pohovce.

Mladá žena opravdu vzhlédla.

„Musím s vámi mluvit.“ Alison si nevšímala tří dalších osob, do jejichž rozhovoru vpadla. Valerie Tateová se na ni dívala, jako by tušila, kdo před ní stojí. Ukázal jí Matthew fotografii? *A tady to je moje žena.*

„Okamžik.“ To řekla ta starší. „Vidíte přece, že právě hovoříme.“ Znělo to autoritativně.

„Je to velmi důležité.“ Stále se dívala jen na Valerii Tateovou, která konečně vstala, zamumlala omluvu a šla za ní k oknu, nabízejícímu panoramatický výhled na moře a palmy.

Alison se k ní otočila. Obličej Valerie Tateové byl uzavřený a arogantní.

„Já jsem Alison Griffithová, Matthewova žena.“

Ta tvář se ani nepohnula. Žádné povytažení obočí, žádné zblednutí, žádné zrudnutí, stejně nehybný obličej, stejný nic neříkající pohled.

„Vzali jsme se před osmnácti lety a máme dceru. Žijeme spolu jako rodina. Nechte mého muže na pokoji. Jste mladá. Najděte si někoho jiného.“ Její hlas se třásl, ale hrálo to nějakou roli? Slova byla dost jasná a zřetelná.

Výraz Valerie Tateové se změnil. V koutcích rtů jí lehce zacukalo. „To je mi líto, Alison, ale Matt mě miluje.“ Mluvila beze strachu, bez agresivity, bez domýšlivosti, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě, že Matthew nemiluje svou ženu, ale ji, Valerii.

Alison spolkla vztek. „Jestliže ho taky milujete, nechte ho na pokoji. Ničíte mu život!“

Valerie Tateová se pousmála. „Myslím, Alison, že nic nechápete. Matt je do mě blázen. Jsem těhotná. On se chce nechat rozvést.“

Alison ze sebe nevypravila slovo.

„... je mi vás líto Alison, opravdu.“

Ta osoba dokonce dokáže, aby to znělo upřímně. Alison se málem zadusila vztekem.

„A teď mě, prosím, omluvte, Alison, musím připravit velmi důležité jednání.“ Otočila se na podpatku a vracela se ke křeslům.

Alison nasucho polkla. Jak se jen mohla tak zesměšnit! Vzteky by nejraději křičela. A pak by dala všechno za to, kdyby se mohla propadnout do země. Tři zbylé osoby vstaly a zamířily do širokých dveří vlevo. Valerie Tateová se na ni ještě krátce ohlédla, a pak zmizela v soudní síni.

Cestou zpátky k autu Alison myslela na vymahače; pak se upjala k myšlence: jak by se asi Matthew cítil, kdyby ho mladá milenka opustila?

Jela zpátky do kanceláře, nejprve ale koupila sendvič, a pak nějak přežívala odpoledne. Dospěla k rozhodnutí, že dnes večer uvaří něco výjimečného, zjistí, jestli ji ještě miluje – a pak se docela otevřeně zeptá, proč ji podvedl. Možná, říkala si v duchu, možná budeme mít ještě jednu šanci...

Cítila nádherně chladnou a hladkou pleť. Její prsty klouzaly po krku až ke šňůrce perleťově se lesknoucích perel, velkých jako třeshně, vylovených z Arafurského moře. Slyšela měkké šplouchání vln v osamělé zátoce, ve které tyto perly vyrůstaly, na jazyku cítila slanou chuť vody a ve vlasech vítr. Co je vlastně diamant, vybroušený do hran, čirý a tvrdý, proti měkce zaobleným perlám, jejichž lesk se mění ve světle?

Jeannie vyšla z krámu zadním vchodem. Přesvědčila se, že zamkla a spustila bezpečnostní systém. Za několik minut všechno přezkouší strážný a během noci v pravidelných intervalech znovu. Pohlédla na velké stojaté hodiny na pěší zóně. Krátce před sedmou. Na to, aby došla do Knuckey Street, měla dost času. Nebe bylo pokryté růžově zbarvenými obláčky. Vdechla vzduch, sladce vonící po květech, a musela se usmát. Po celém dni, stráveném v krámě, jí pohyb dělal dobře. S kabelkou přes rameno přešla pěší zónu k budově Qantas, kde měla jindy zaparkované auto. Dnes ji ale doma vyzvedl kolega Seb a dovezl do práce, protože auto měla v servisu, a na večer měla domluvenou schůzku s kamarádkou, která ji pak odveze domů. Její podpatky klapaly o asfalt chodníku. Město sužovalo dusné vedro a teprve v noci se trochu ochladí.

Jeannie se těšila na večer v pubu v Mitchell Street. Den byl dlouhý, ale úspěšný. Jednomu zákazníkovi prodala perlový náhrdelník za šest tisíc dolarů a dvěma zákaznicím po páru náušnic. Úspěšný den, ve kterém zase jednou mohla dokázat, že je jednou z nejlepších prodavaček.

Šla po levé straně Bennet Street a odbočila do McLaughlan Street. V Café Roma nikdo neseděl venku. Přes den byly lavičky, stojící na zastíněné terase, jinak vždy obsazené mladými lidmi, ale také zaměstnanci okolních kanceláří.

K obchodu s dekoračními předměty v Knuckey Street, kde pracovala její kamarádka, už to nebylo daleko. Podívala se na hodinky. Bylo příliš brzy, a tak zpomalila krok. Najednou měla pocit, že ji někdo sleduje. Prudce se otočila. Asi pět metrů za ní se nějaký muž lekl a zastavil se. Změřila si ho. Vypadal přitažlivě, jeho čistě řezaný obličej a vůbec celý jeho zjev působil mladě. Jeho věk se dal těžko odhadnout, protože slunce nadělalo vrásky na jeho obličej.

Usmál se. „Děje se něco?“

Zaváhala.

„Polekala jste mě, když jste se tak najednou otočila,“ řekl.

Stále ještě se tvářila skepticky.

„Poslyšte, já teď půjdu docela normálně dál, ano?“ Vykročil.

„Počkejte!“ Ted' se usmála i ona. „Promiňte, ale mám za sebou nepěkný zážitek a... myslela jsem si, že jdete za mnou.“

„To je v pořádku.“ I on zaváhal. „No, když už jsme se tak sešli...“ Rozpačitě se usmál. „Máte teď nějaký program?“

„Ano.“ Právě se těšila na kamarádku, teď ale byla najednou zvědavá na toho muže. „Třeba zítra?“

„Ano. Zítřek by se mi hodil.“

A co když mu jde jen o rychlý sex? Ne, takový dojem nedělá. A i kdyby... uškodit to taky nemůže. Už příliš dlouho se musela vzdát sexu.

„Co třeba dole u moře, na Stokes Hill? V sedm?“

Dej si aspoň jednu podmínku, ozval se její vnitřní hlas. „Půl osmé by mi bylo milejší.“

„Půl osmé.“ Přikývl. „A kde?“

„Kdo přijde první, vybere místo. Však už se najdeme.“

Při rozloučení se usmál a ona jeho úsměv opětovala. Nyní kráčela mnohem pružněji. Opět ucítila perly na kůži a vychutnávala příjemné mrazení, které jí proběhlo celým tělem.

Alison nesoustředěně řídila ve večerním provozu, v obchodě s asijskými potravinami koupila kokosové mléko, hlívu ústřičnou a čerstvé chili papričky a konečně krátce po půl sedmé zajela ke garáži jejich domu.

Když vešla do kuchyně, zazvonil její mobil. Matthew, přečetla si na displeji. Okamžitě se jí zmocnilo nepříjemné tušení.

„Ahoj, zlato,“ promluvil v nepřírozeně dobré náladě. Jakou lež si připravil? Čekala. „Přece jen jsem ještě musel do Broome. Už jsem chtěl jet domů, ale pak mi zavolal Erol a řekl, že se s tím chlapem z firmy musíme za každou cenu setkat dnes večer... Vždyť víš, je to ten člověk, co...“

Přestala poslouchat. Bylo jí úplně jedno, co je to za „chlapa“. Byla si jistá, že neexistuje.

„Zítra odpoledne... nebo nejpозději večer jsem zase zpátky.“

Chtěla jednoduše přerušit hovor, aby nemusela poslouchat ty lži a vytáčky. Její předsevzetí, její naděje byly pryč.

„Poslyš, miláčku, ty se zlobíš? Vždyť je to přece pro nás! Všechno dělám jen pro nás! A pro Prudence. Mám tě rád.“

Nejraději by mobil někam zahodila, takový vztek měla, že může tak klidně lhát. Přesto řekla jen: „Dobrou noc!“

„Dobrou noc? Ty nechceš, abych ti ještě dnes zavolal?“

„Ne. Půjdu si brzy lehnout. Dnes jsem úplně vyřízená.“ Proč lže? Proč mu nevmete pravdu do tváře?

„Ano, pořádně se vyspi. Dobrou noc.“ Pravděpodobně se mu ulevilo, že v noci už nebude muset volat domů a zase lhát...

Sáčky s nákupem nechala stát na lince, posadila se k jídelnímu stolu, schovala si obličej do dlaní a plakala. Když už jí došly slzy, představovala si, jak dva zabijáci vstupují do bytu Valerie Tateové a lámou jí prst.

Sáhla po telefonu. Sestra nejspíš sedí v autě.

„Christino. Přemýšlela jsem o tom. Chci, aby někdo Valerie Tateovou skřípl a dal jí najevo, aby to s Matthewem skončila.“

„Takže ses rozhodla. Ale bude to něco stát. Promluvím si s Philem.“

Když odložila telefon, cítila se lépe. Nechtěla bezmocně přihlížet životu – jejich životu. Konečně pocítila, že vzala věc do svých rukou. Každý je odpovědný za své štěstí, napadlo ji. Ano, právě udělala něco pro své štěstí – a pro štěstí Matthewa a Prudence. Uklidila nákupy a zavolala Meg, jestli může přijít na večeři.

Za půl hodiny zaparkovala před domem Meg a Nicka. Cestou se ptala sama sebe, proč si jednoduše doma nešla lehnout. Ale něco asi bylo silnější než její sebelítost.

„Ahoj, Alison!“ Meg ji přivítala s otevřenou náručí. „Grilování jsme přeložili na dnešek a pozvali ještě pár lidí. No, jednoho už znáš.“

Alison se podívala směrem jejího pohledu. Na verandě, na horním konci schodů, se o zábradlí opíral Bert Horkay a usmíval se na ně.

Tehdy to měl poznat, to znamená. To chvění, které zasáhlo nejprve její nohy, stoupalo, až otrásl celým tělem. Ještě byl čas – ale on to chvění nechtěl vnímat a vidět trhlinu ve zdi, nechtěl vzít na vědomí, že to všechno se stalo kvůli němu.

Varování nerozeznal. Možná by všemu ještě mohl zabránit, pomyslel si a zvedl oči.

Větvě, tenké a suché jako louč, držely v zajetí měsíc. Hlasy zněly v jeho hlavě a on zamumlal: „Ano, hned.“ Z velkého nákupního sáčku vytáhl umělohmotný závěs a nůž, uhladil si rukavice, přetáhl závěs, vzal nůž a klekl si. Bílé maso zalilo studené měsíční světlo.

4

Úterý 12. června

„Můžeme si objednat kávu? Stále ještě nemáme kávu!“ Zlaté náramky zachřestily, když si Alex Wingerová založila ruce v bok a podrážděně se rozhlédla po soudním sluhovi, který právě vyběhl ven. Půl desáté. Shane seděl na červeně polstrované židli v první řadě a opakovaně se díval na hodinky. Taky by nic neměl proti kávě. Státní zástupce si opět upravil naondulovanou paruku. Zřejmě se na něco nebo na někoho čeká. Možná se opozdil soudce.

Shane chtěl domů. Nenáviděl tohle klima, vlhké dusno, o kterém místní tvrdili, že vůbec není vlhké, ale suché. Teprve v srpnu bude vlhko. Už se nedivil, že holandští mořeplavci, kteří jako první Evropané v sedmáctém století narazili na severní, nehostinné pobřeží tohoto kontinentu, hodně brzy zase utekli – aby se, ostatně jako další Evropané, neukázali dalších dvě stě let.

Včera večer si sám v jednom pubu na živé Mitchellově ulici vypil pár piv, a pak si o několik metrů dál ve svém hotelu lehl do postele. Spal špatně, klimatizace hučela a rachotila celou noc, a on tam ležel a myslel na svůj nový život, který měl začít příští týden. Jak to půjde dál s Carol, když se budou vídat častěji? Existuje pro ně dva vůbec nějaká budoucnost, nebo jejich život ovládne zvyk a všednost? Myslel na svého otce, kterého se ještě nezeptal na jeho roli v korupčním případu u policie. A konečně myslel na Jacka, svého zastřeleného parťáka. Jackova žena utrpěla šok a přivedla předčasně na svět syna, který naštěstí překonal kritické měsíce a dobře rostl. Jeho dcera se už naštěstí vzdala přání stát se policistkou, a chtěla být obhájkyň.

Doufal jen, že se z ní nevyvine takový exemplář, jako je Alex Wingerová.

Soudní sluha strčil do dveří a vnesl dovnitř podnos se třemi ne-rezovými termoskami. Alex Wingerová si nalila kávu, důkladně se napila a s nafouklými tvářemi chvíli držela nápoj v ústech.

Obhájkyňe i státní zástupce se v krátkých intervalech dívali na hodinky. Shane konečně vstal a vyšel ven. Jeden ze šerifů se opíral o zábradlí a vzhlédl.

„Proč se nepokračuje?“ zeptal se Shane.

Šerif zkřivil obličej a odhalil malé, zkažené zuby. „Čekáme na akta.“

„Proč to trvá tak dlouho?“

„Nemám ponětí.“ Šerif zívln a poškrábal se na krátkce ostříhané hlavě. Nehty měl okousané až na kůži. „Tady tohle je zdoluhavá věc.“

Shane netušil, co tím myslí. Ostatně mu to bylo lhostejné. Chtěl už konečně vypadnout z Darwinu. „Takže se nedá nic dělat, co? Chtěl jsem už dnes odletět.“

Šerif uvážlivě pokýval hlavou.

Najednou se rozletěly dveře a státní zástupce se blížil k Shanovi tak rychle, až se jeho černý talár vzdouval. „Soudní líčení bylo přerušeno. Máme problém, detektive.“

Shane se pokusil vybavit si pozdější odlety.

„Obhajoba nemá svůj spis.“ Nezaslechl Shane škodolibý podtón?

„Proč si jej nepřinesla? Paní Wingerová je přece jinak tak pragmatická.“ Shane to vyslovil s větší hořkostí, než měl v úmyslu. A i kdyby. Za týden už s tím nebude mít nic společného. Státní zástupci, obhájci, soudci...

„Má ho její asistentka. A ta se dnes ráno neobjevila.“

„Nejspíš zaspala. Proč pro ni nikdo nezajede?“ To má on zmeškat letadlo, protože nějaká asistentka vyspává kocovinu nebo se jí rozbil budík?

„To už se dávno stalo, ale...“ Státní zástupce zavrtěl hlavou.

„Pak to nemůže trvat dlouho, nebo snad bydlí v Alice Springs?“

„Bydlí v Darwinu,“ řekl státní zástupce bez nejmenší stopy po humoru. „Jenže doma není. Mobil nebere. Upřímně řečeno, za tři roky se to ještě nikdy nestalo.“

Tím si byl Shane jistý. Žralok by ji okamžitě vyhodil. V tom okamžiku uviděl ze síně vycházet Alex Wingerovou. Vyzařovala z ní stejná odtažitost jako při soudním líčení. Dva metry od nich se zastavila a Shane se v duchu ptal, jestli nesnáší tělesnou blízkost vůbec, nebo jen jeho.

„Jsem si jistá, pane kolego, že se to vysvětlí,“ promluvila a opravdu vypadala poněkud nejistě.

Státní zástupce vykouznil úsměv. „Jistě. Nedáme si něco dole v kavárně?“

Zavrtěla hlavou. „Musím si ještě zatelefonovat.“

„Tak tedy ne. Co vy, detektive?“

Shane neměl v žaludku nic kromě několika šálků kávy. „Proč ne?“

Po schodech jim šla naproti Louisa Woolfová. Rychle dýchala a tváře měla červené. „Zdravím tě, kolego, ahoj, Shane. Už jsem to slyšela, Valerie Tateová je nezvěstná.“

„Ano, to je podivné,“ řekl státní zástupce a zastavil se.

„Doufejme, že se jí nic nestalo.“ Louisa si posunula řemínek kabely na rameni. „Musím utíkat. Moji znalci mě čekají. Doufám, že dnes dospějeme k závěru. Ale,“ vzdychla si, „nebylo by poprvé, kdyby se něco takového táhlo celé dny.“

Alison seděla na stinné a vzdušné verandě, zabořená do měkkých polštářů ratanové pohovky, s nohama nahoře, obrátila stránku a podívala se na hodinky. Snažila se uvolnit, ale nedařilo se jí to. Před hodinou přijela z práce domů, a hned jak skončila přípravy na grilování s rodiči, začetla se do knihy od Berta Horkaye. Přestože se ventilátor nad její hlavou postaral o chladný vánek, v jejím nitru to vřelo. Co jenom udělali špatně, ona a Matthew? Pohledem zabloudila z verandy k oleandrům, nad kterými se pohupoval drak, kterého vyrobila Prudence, a pak ke korunám stromů, jejichž zeleň v pozdním odpoledni svítila ještě intenzivněji. Vzduch sladce voněl po květinách a vibroval ptačím zpěvem. Copak nežili v ráji? Peníze jim ne-

chyběly, byli zdraví, a tehdy, před osmnácti lety, se přece brali z lásky. Něco se cestou za ta léta ztratilo. Zájem o druhého? Vděčnost? úcta?

Včera udělala chybu. Nejdřív si měla promluvit s Matthewem a ne s Valerií Tateovou. Zavřela knihu. Stejně se na ni nemohla soustředit. Včerejší večer se jí líbil – a po něm pocítila ještě větší bolest, když si ujasnila, jak jí utíká život. Bert je sotva starší než ona, ale co všechno už zažil? Procestoval svět, navštívil nejdlehlější místa, zabýval se lidmi, jejich tradicemi a náboženstvím, učil se řeči a zkoumal. Někdy večer – tři přátelé, které Meg ještě pozvala, dávno odešli a zůstali už jen Meg a Bert – se Alison už nedokázala udržet a začala o nevěře svého muže. Udělalo jí dobře, že mohla ulevit svému srdci, a Bert jí pak dal tu knihu. Po celý večer neučinil jediný pokus o sblížení, a za to mu byla vděčná. Bylo by ji to uvrhlo do nepříjemného dilematu.

Její život byl stále více omezený a ohraničený. Včera večer ji to najednou napadlo. Musela myslet na jednu matčinu známou, která onemocněla zeleným zákalem. Nejprve se jí zmenšilo zorné pole, stalo se jakýmsi tunelem s šedými, pak stále tmavšími okraji. Nebyl její život taky takový? Proč to nepochopila dřív – než z toho Matthew vyvodil následky, svoje následky?

Náš svět je mnohem větší, Alison, řekl jí Bert Horkay, když se loučili, a to ji utěšilo. Když se ale v noci vrátila do prázdného domu, padl na ni chlad samoty. Matthew opravdu nezavolal a ani na záznamníku nenechal žádnou zprávu. Zato se ohlásila Christina a vyslovila cenu: „Phil říkal, že dovolená stojí tisíc dolarů.“ Dnes ráno donesla peníze sestře do kadeřnického salonu.

Nyní si uvědomila, že si přeje, aby Matthew nepřišel ani dnes. Bála se okamžiku, kdy se mu bude muset podívat do očí. Co když Phil, Christinin exmanžel, bývalý hráč kriketu, který byl odsouzen za obchodování s drogami, už uvedl věc do chodu? Co když se Valerie s Matthewem už rozešla? Jestlipak se Valerie Tateová už třese strachem? Alison si vzdychla. Ne, nebylo jí dobře po těle.

Podívala se na hodinky. Neměla by zavolat rodičům a pozvání odložit? Maso by mohla dát do mrazáku a na oba saláty ještě nedala zálivku, takže by se taky daly sníst zítra.

Zaposlouchala se. Blížil se zvuk motoru, pak se zase vzdaloval. Modř nebe ztmavla, zatímco ostatní barvy vybledly. Jak se vůbec má k Matthewovi chovat? Bývalá důvěra byla úplně pryč.

Zase zvuk motoru. Poznala plné, hluboké bublání Porsche 911. Zesílilo – nevzdálilo se, ale umlklo. Pak zvuk otevíraných dvířek, přibouchnutí, kroky. Dřevěné schodiště za ní se chvělo.

Jedna, dva, tři, čtyři... Schodů bylo dvanáct... deset, jedenáct... otočila hlavu – dívala se mu do očí a zachytila poslední okamžik, než stačil nasadit falešný úsměv.

Co viděl v jejím pohledu? Cítil i on ten strach, že je všechno ztracené a že žije s cizím člověkem?

Nasadil svůj úsměv dobré nálady a jistého vítězství, kterým vítal obchodní partnery, jejichž zakázky nechtěl ztratit.

I ona se usmála. Taková lež! Tolik zbabělosti!

„Ahoj, miláčku!“ Naklonil se k ní léty nacvičeným pohybem přes opěradlo a ona mu nastavila tvář – už dlouho ne ústa. Jeho rty se jí nedotkly. Pozdrav se stal rituálem bez obsahu, zdvořilým splněním povinnosti. Ještě jedna lež.

„Jaké to bylo v Broome?“ zeptala se.

Už dávno se odvrátil a předstíral velké zaneprázdnění. „Dobré, všechno v pořádku.“ Otočil se, s novým úsměvem ve tváři. Tento už nebyl tak zářivý, prosvítalo jím něco pravdivého, ale dříve než to mohlo proniknout nasazenou maskou, obrátil pozornost ke grilování. „Úplně jsem zapomněl objednat plynovou láhev.“

Opravdu si myslel, že ona neprohlédne toto amatérské představení? „Dopadlo to dobře?“ Nechtěla ho tak rychle nechat utéct. Byla to snad pomsta?

„Ano, ano. Nezlob se na mě, jsem úplně vyřízený.“

V tom okamžiku pocítovala jen pohrdání – a nenávist.

Jak jí může tak lhát? Bojovala proti slzám vzteku. Ne, neodhalí před ním svou slabost, nebude plakat ani na něj nebude křičet. Zavřela knihu a prohodila: „Vystačí plyn? Moji rodiče dnes přijdou na večeři.“

„Dnes? Už zase?“

Položila si knihu do klína a pohlédla mu zpřímá do očí. Úsměv byl pryč. „Už zase? Naposledy tady byli před čtrnácti dny.“

Pokrčil rameny. „No prosím.“

„Dva týdny nejsou přece předevcírem.“ Jak lačně se oba vrháme na téma, které hrozí hádkou, řekla si v duchu.

„Ale věčnost taky ne. Víš přece, jak nenávidím tahle rodinná setkání.“ Odložil cestovní tašku. „Mimochodem, mohla jsi mi to říct dřív.“

„Ale...“ usmála se. Ted' se pomstí za osamělou noc, klamání a lži. „Vždyť už ses neozval.“

„Sama jsi řekla, že už nemusím volat.“

„Ach – nemusím.“

„Přestaň s tím, Alison. Nechytej mě za slovíčka.“

„Ne, ty se prozrazuješ sám.“

Několik vteřin panovalo napjaté ticho. Panebože, říkala si v duchu Alison, proč jsem jen zašla tak daleko?

„Nejlepší bude, když rodičům odřekneš,“ pronesl chladně.

„Ted', hodinu před večeří? Víš dobře, že otec pro to nemá pochopení.“

„Tvůj otec! Ten mi může být ukradený!“

„Ano? Náhodou pracuješ ve firmě mého otce. A to všechno tedy...“ vychutnávala si jeho ponížení, když opsala rukou oblouk po celém pozemku.

„Dávej pozor, co říkáš!“ Natáhl krk dopředu jako útočící pes. „Já se den co den dřu v té proklaté firmě, musím si nechat líbit povýšené chování tvého otce...“ tepna na spánku mu vystoupila.

„Vždyť můžeš odejít!“ A nechat se rozvést, chtěla dodat, ale zalekla se těch slov. Dívali se na sebe.

Konečně se jeho postoj uvolnil. Zavrtěl hlavou, jako by měl co do činění s bláznem. Pak zvedl ramena, zase je nechal klesnout a šel ke dveřím, které vedly do kuchyně a do domu. Špatně zahraná bezradnost, ano, to znala.

„Mathew?“

Neochotně se zastavil. „Co?“

Podívala se na něj. Viděla jeho hnědé oči, husté, krátce ostříhané vlasy, výrazné skotské rysy, do kterých se zamilovala hned na začátku.

„Co je?“ zeptal se netrpělivě.

Ted', ted' by byla pravá chvíle. Víím to: máš milenku. Zapírání si můžeš ušetřit. To přesně to měla říci v tuto chvíli. Místo toho řekla: „Máš mě vůbec ještě rád?“ chtěla ho zase vidět lhát. Chtěla vyloučit poslední pochybnosti, které snad měla. Úsměv ji stál mnoho sil.

„Ale ovšem. Copak jsem ti neřekl včera do telefonu?“

„Matthewe?“

Zhluboka se nadechl a dal ji tím najevo, jak mu její vyptávání jde na nervy. Jeho přívětivost byla ta tam.

Poslední vypětí sil. „Řekl bys mi, kdyby...“

„Co máš pořád?“ Jeho hra byla stále mizernější. „Tak se konečně vymáčkni, Alison, musím pod sprchu.“ A začal si rozepínat bílou košili.

„Řekl bys mi, kdyby...“ Odmlčela se. V tomto okamžiku už přece musel vědět, co chce říci.

Pohlédl na ni připravený všechno popřít. Ale nebyl v jeho pohledu taky strach? Strach před pravdou?

V tomto okamžiku bychom mohli skončit s lhaním, možná bychom mohli ještě začít znovu... „kdyby... kdybys mě už nemiloval?“ Zklamala. Neměla odvalu ke správné otázce.

Jeho obličej se trochu uvolnil. Přesto mu na čele zůstaly podélné vrásky a pohledem uhnul před jejím. „Jistě. Ty bys mi to přece taky řekla.“

Velmi obratně otočil otázku. Neodpověděla.

„Tak,“ řekl, najednou v dobré náladě. „Ted' si ale musím pospíšet, jinak se nestačím připravit na tvého tatínka.“

Zůstala sedět, zavřela oči a natáhla krk tak, aby jí ventilátor ovíval obličej. Bylo příliš pozdě. Už léta bylo pozdě. Lži se staly normou. Ne, žádný nový začátek není možný. Propásli pravý čas, už dávno.

Jak tam tak seděla, uvědomila si, že je jen jedno jediné správné rozhodnutí. Nemohli už začít znovu – a rozhodně ne po jeho nuceném rozchodu s milenkou. Jak jen mohla být tak naivní nebo tak zaslepená?

Sáhla po telefonu, který ležel na nízkém stolku vedle džbánu s ledovým čajem.

Christina se nehlásila. Pokusila se zavolat na pevnou linku. Odpověděl jí záznamník. Alison uvažovala, jestli má nechat zprávu, nebo to raději později zkusit znovu. Ne, později ne. „Tady Alison. Christino, odřekni tu dovolenou. Mně se do toho nechce. Slyšíš? Zruš to a zavolej mi, jak nejdřív to půjde.“

Sotva odložila telefon, uslyšela, jak se ptáci najednou ozvali neobvykle hlasitě. Nebyli vůbec nijak tiší, teď ale jako by je něco polekalo. Nad zábradlí verandy vzlétli malí ptáci. Sledovala je pohledem a uvědomila si, že proti modrému nebi se rýsují siluety mnoha ptáků. To je zvláštní, říkala si v duchu. V tuto roční dobu se nedají očekávat tajfuny, ty přijdou až v říjnu.

Najednou už neslyšela žádné ptačí hlasy. Bylo naprosté ticho. A pak se pod ní zachvěla země. Ach Bože, pomyslela si, minulý měsíc se země už jednou pohnula, ale jen krátce, a nic dalšího se nestalo. Teď prkna vibrovala a o chvíli později zaznělo řinčení skla. Sklenice, kterou postavila na kraj stolku, spadla a rozbila se. Rukama sevřela opěradla, přestože věděla, že to nemá smysl, ale nedokázala se pohnout.

Matthew přišel, jen ve slipech, a zastavil se ve dveřích. „Postav se do dveří!“ křikl na ni, ale ona prostě zůstala sedět.

Možná by bylo lepší, kdyby to tady všechno skončilo. Možná nastal ten pravý okamžik... Možná to zemětřesení přišlo proto, aby...

„Alison! Pojď sem!“

Slyšela, jak se uvnitř v domě něco zlomilo. Na okamžik bylo naprosté ticho. Pak se země zase pohnula. Vzhledla ke stropu. Houpal se tam drak od Prudence. Nárazy nyní přicházely ve větších odstupech. A pak bylo najednou po všem.

„Zatracené zemětřesení!“ Matthew rozčileně zaklel, jako by se tím příroda nechala ovlivnit. „Přijedu domů a co se nestane? Zemětřesení!“ Podíval se na ni. „Proč jsi nepřišla ke mně? Co kdyby se střecha verandy zřítla?“

„Je pevná.“ Jak klidná byla!

„Ale co kdyby se ti něco stalo?“ Neodpověděla, otočila se a vzhledla k nebi. Ptáci se vraceli. Vrátili by se, i kdyby se střecha zřítla. Alison se otočila a zadívala se Matthewovi do očí.

„Proč mě podvádíš?“

5

Shane se postavil do fronty před přepážkou. Soudní líčení bylo odročeno na příští týden. Valerie Tateová, asistentka obhájkyň, byla stále nezvěstná.

Shane se posunoval dopředu. První palubní vstupenky byly utrženy. Už dávno se setmělo. Prosklenou stěnou viděl, jak se oranžová světla zrcadlí na lesklých plochách letadel, která tam venku číhala jako nějakí obrovští a tlustí oboživelníci.

Cestou na letiště zavolal Carol. Na víkend přijede z Vanuatu. Neviděli se téměř tři týdny. Postrádal ji. Toužil po ní nejen fyzicky, ale také po jejím suchém humoru, po jejím pohledu, úsměvu, toužil po tom mít nablízku člověka. Už tak dlouho tomu tak nebylo. Před Carol měl letmé známosti, aféry, které zase rychle skončily, ale Carol v něm něco změnila. Kdyby se s ní nesetkal, pravděpodobně by ještě neodešel ze služby. Přestat v osmačtyřiceti? Ne, tohle ještě loni netušil.

„Děkuji, pane. Hezký let.“ Zaměstnankyně letecké společnosti se na něj usmála a vrátila mu jeho část palubní vstupenky. Posadil se na svoje místo v jedenácté řadě u okna, připoutal se a podíval se ven. Muži, kteří nakládali zavazadla, nastoupili do kabiny vozíku, za kterým bylo pět prázdných přívěsů, a odjížděli.

Muž značné nadváhy se zafuněním zapadl do vedlejší sedačky a velkým kapesníkem si otřel uhřátý obličej. „Ježíšku na křížku! Ještě jsem to stihl. Taky jste to zažil?“

„Co?“

„Zemětřesení! Právě jsem přišel domů, chtěl se převléknout a jet na letiště! Vystoupil jsem v garáži z auta a najednou to ucítil. Země se mi třásla pod nohama. Minulý měsíc bylo něco podobného. V první chvíli jsem si myslel, celý den jsi seděl, něco máš s nohama. Jenže pak jsem viděl, jak se hýbají šňůry, na kterých visí kolo. A taky už volala moje žena.“ Znovu si otřel obličej. „Páni drazí, ta zaži-

la horší zemětřesení. Pochází z Indonésie. Nejdřív jsem nechtěl letět, nebo až v noci v půl jedné, abych byl brzy ráno v Brisbane, ale poslala mě pryč.“ Pokřiveně se usmál. Jistě si dělal výčitky.

„Ne,“ řekl Shane, „já jsem nic nepozoroval. Možná proto, že jsem byl v autě.“

Muž přikývl. „No, doufejme, že z toho nebude nic horšího.“ Zmačkal kapesník a zastrčil si ho do kapsy kalhot. „Doufám, že brzy dostaneme něco k pití!“ Strojeně se zasmál. Vypadal, jako by se mu pořád ještě klepala kolena.

Shane věděl, že Darwin leží v seizmicky aktivní zóně. Zemětřesení tu bývají poměrně častá, ale k větší katastrofě zatím nedošlo – v každém případě ne k takové, kterou by způsobilo právě zemětřesení. Ke skutečné katastrofě došlo v Darwinu v roce 1974. Tehdy o Vánocích tajfun Tracy srovnal město se zemí. Od té doby se události datovaly do doby před nebo po Tracy. Tehdy mu bylo čtrnáct a otec odjel po Vánocích s policejními posilami do Darwinu. Shane si vzpomínal na televizní reportáže zkázy. Město vypadalo jako po bombardování.

Ted' by neškodila whisky s ledem, říkal si v duchu, otočil se k okénku a čekal, až se stroj konečně pohne.

„Detektiv Shane O'Connor?“ Stevardka s plavými vlasy, vzadu svázanými do ohonu, se na něho dívala velkýma očima. „Šel byste, prosím, se mnou?“

Uvolnil bezpečnostní pás. Jeho tlustý soused si ho skepticky změřil a pak namáhavě vstal, aby ho pustil.

„Vaše příruční zavazadlo?“

Ukázal na tašku v odkládacím prostoru. Letuška ji vytáhla. To tedy znamená, že nepoletí. Stal se snad najednou podezřelým? Myslí si někdo, že má v tašce bombu? Připraven na to, že ho u vchodu do letadla bude očekávat několik statných mužů v neprůstřelných vestách a s automatickými zbraněmi, kráčel za stevardkou. Před dvířky do pilotní kabiny se zastavila a ukázala k východu, ve kterém stál jediný muž.

„Málem jsi nám proklouzl pod rukama! Kde máš ten svůj proklatý telefon, Shane O'Connore?“

„Tony Costarelli?“ Už jen podle drsného hlasu, který prozrazoval dlouholetého náruživého kuřáka, by tohoto dohněda opáleného

detektiva s velkým, zahnutým nosem, širokým zjizveným obličejem a tmavými, vlnitými, dozadu sčesanými vlasy poznal. Hned při jejich prvním setkání před deseti lety na postgraduálním kurzu připomínal Shanovi agresivního, svalnatého psa bojového plemene, který čeká jen na to, až bude vypuštěn na soupeře a bude se moci zakousnout. Nyní vypadal o něco méně útočně. Tváře měl propadlé a oči unavené. Ale zřejmě byl stále ještě v dobré formě, žádné břicho, svalnaté ruce. Tmavočervené tričko s límečkem měl rozepnuté, takže bylo vidět silný zlatý řetízek s křížem a porost na hrudi. Typický italský polda, to si Shane myslel už tehdy.

„Mám ho vybitý. Proč mě, k čertu, taháš z mašiny, Tony?“

Stewardka za ním zavřela dveře. Zpáteční let tím odpadl.

Costarelli vystrčil dopředu silnou dolní čelist, jako by se chtěl usmát. Ale neusmál se. „Vadilo mi, že ses u mě neukázal, když už jsi byl v Darwinu...“ Na jeho širokém čele se objevily podélné vrásky. „Máme tady takovou zatracenou věc.“ Přimhouřil oči do úzkých štěrbinek.

„Pánové, tady nemůžete stát!“ Dva muži ve vestách v signální žluté barvě a s chrástícími vysílačkami jim naznačovali, aby se vrátili do odbavovací haly.

„Vysvětlím ti to po cestě.“ Costarelli zvedl jeho tašku a vykročil. „Říká ti něco jméno McNulty?“ zeptal se, když už byli zpátky v hale.

„Dick McNulty?“ Shane by zůstal stát, kdyby Costarelli už neotevřel venkovní dveře.

„Přesně ten.“

Vstříc mu zavanul vlhký a teplý vzduch a sladká vůně uvadajících květů. Pochopitelně si vzpomínal na McNultyho. Ten případ byl jedním z nejhorších v jeho kariéře. A to už něco znamenalo. „McNulty půldruhého roku nebo snad dva po zatčení zemřel v psychiatrické léčebně,“ řekl. Zastavili se u modrého vozu.

„Já vím.“ Costarelli zmáčkl dálkové ovládání, a když se kufr otevřel, postavil do něj Shanovu tašku. Shane nastoupil, ale pořád ještě nevěděl, o co jde.

Costarelli strčil klíček do zapalování. „Máme mrtvolu. Vražda. Rukopis činu odpovídá McNultymu.“

Příšerné obrazy vyplávaly na hladinu. „Žena?“

„Ano.“ Costarelli vytáhl z náprsní kapsy krabičku cigaret a jednu vyklepl.

Shane se čelním sklem díval do noci. Všechno najednou souhlasilo. Čekání u soudu, vrtění hlavou státního zástupce. To mohlo znamenat jen... „Neříkej, že to je asistentka Alex Wingerové.“

Dál se nedostal. „Ale jo, je.“ Costarelli si přidržel zapalovač. „Valerie Tateová. Asistentka...“

„Alex Wingerové.“

Costarelli si odkašlal, dlouze zatáhl z cigarety a vypustil kouř okénkem. „Přesně ta.“

Na zpáteční cestě do města kolem pozemků letiště, které jako by nekončily, jako by se v podobě klínu zapustily do města, podél temných postranních uliček, ve kterých bylo jako po vymření, až na několik postav, opírajících se o rohy domů, mu Costarelli vysvětlil stav věcí.

Nějaký domorodec objevil asi kilometr od svého domu mrtvolu a uvědomil policii. Okolí bylo jen velmi řídce obydlené, v podstatě tam byly jen křoviny a bažina. Jednalo se o součást rezervace Coastal Reserve, do které byl vstup bez povolení zakázán.

„Hned jsme tam jeli. Tehdy jsem pro zajímavost sledoval tvůj případ. Vypadalo to zatraceně podobně. Věděl jsem, že jsi kvůli soudnímu líčení tady ve městě, a zavolał jsem státnímu zástupci. Ten mi řekl, že právě odlétáš. Já jsem si ale řekl, že by bylo dobré tě zastavit. Konec konců jsi tehdy ten případ vyšetřoval a znáš details.“

„Ale McNulty je mrtvý, Tony. Ten případ byl uzavřen...“ skočil mu do řeči Shane. „Důkazy byly jasné a on byl zadržen.“ Shane před sebou uviděl obrázky mrtvol a proklínal letadlo, že neodstartovalo o několik minut dřív. Nemusel by se zabývat tím případem tak krátce před koncem kariéry. „Víš přece, že jsem už prakticky pryč.“

Tony Costarelli na něho vrhl jen krátký postranní pohled, který ho silně znepokojil.

„Tatínku, nechceš ještě salát?“ Alison zvedla velkou dřevěnou mísu.

„Raději si vezmu ještě jeden steak.“ Otec svými typickými dlouhými kroky přešel ke grilu. „Poslyš, Matte, vždyť máš ty steaky málem spálené. Ten můj minulý byl vysušený jako prach Gibsonovy pouště! Jenže náš Matt...“ otec položil svou dlouhou, štíhlou ruku na Matthewovo rameno, „... nikdy nebyl v Gibsonově poušti.“

Alison znala ten provokativní podtón. Její otec se nejraději a nejvíce smál svým vlastním vtipům. Tak to bylo vždycky. Alison si vzpomínala, jak její sestra často vyprávěla vtipy, aby otce rozesmála. Jenže on se vždycky jen krátce zasmál, a pak sám vyprávěl vtip, po kterém se smíchy prohýbal. Alison si vyčítala, proč vlastně grilování raději neodřekla.

Matthew pochopitelně nejdřív popíral, že ji podvádí. Teprve když vyslovila jméno Valerie Tateové, nemohl už lhát.

„Řekla, že je těhotná, a že ty se chceš dát rozvést.“

Nasucho polkl. Přemohla ho. „To je přece naprostý nesmysl. Ty tomu snad věříš?“

„Ona to řekla a znělo to pravdivě. Takže, Matthewe, jestli chceš, tak se můžeme dát rozvést.“ Sama žasla nad střízlivostí svých slov – a jejich jasným významem. Už žádné lži. To bude raději žít sama.

„Ty se chceš rozvést kvůli... kvůli... takové epizodě?“ Přistoupil k ní, zpocený a jen ve slipech. „Poslyš, Alison!“ Díval se na ni tak trochu jako dřív – zpřímá a pronikavě. „Slibuji ti: skončím to.“

Nevěděla, jestli mu to má věřit. „Ale ona je těhotná a tys jí podle všeho taky něco slíbil.“

„Nesmíš jí všechno věřit. Nikdy jsem se nezmínil o rozvodu. Naléhala na mě.“ Přistoupil ještě blíž a jeho hlas byl tichý. „Ally...“ Tak jí neřekl už dlouho, hodně dlouho. „Ally, moc mě to mrzí, vůbec jsem si s ní neměl začínat. Bylo to... prostě to bylo hloupé. Opravdu to pro mě nic neznamenal, rozumíš mi?“ Nyní stál těsně u ní a skláněl k ní hlavu. Rozpřáhl ruce, aby ji objal.

Jeho blízkost jí najednou byla nepříjemná. Přešla k zábradlí a zadívala se do zahrady.

„Ally...“ Přišel blíž. „Musíš mi věřit. Já taky nevím, co to do mě vjelo.“ Vzdychl si. V duchu se ptala, jestli je opravdu tak zkroušený, jak vypadá. „Prostě to tak nějak vyplynulo. Práce, ty ses zabývala

svými věcmi... Panebože, Ally, přece nemůžeme všechno zahodit! A co Prudence?“

„Prudence je dost velká!“ Jejich dcera studovala v Adelaide. Rozvod rodičů by její život sotva změnil.

„Allison! Prosím!“ Znělo to opravdově.

Otočila se. Položil jí ruce na ramena. „Ally, slibuji ti, skončím to s ní. Nechci tě ztratit. Ty jsi žena, kterou miluji. Ta, se kterou chci žít.“

Stála tu vzpřímená a ztuhlá, ale s každým slovem její odpor trochu polevoval. Konečně ji vzal do náruče, sevřel ji, a ona se nebránila. Rozplakala se. Přesto... vytoužený pocit štěstí a úlevy se nedostavil...

„Tatínku, pojď sem k nám,“ pokusila se osvobodit Matthewa. Dokonce jí ho bylo tak trochu líto. Její otec při každé příležitosti zdůrazňoval, že Matt se usadil do hotového hnízda a nemá ani řidičák na truck.

„Ano, miláčku,“ podpořila ji matka, která seděla proti ní u stolu. „Nech Matthewa v klidu grilovat!“

Muži na to nereagovali.

„Taky nevím, co bych v té poušti dělal, Paule.“ To prohlásil Matthew, který klidně obracel maso a upil z láhve pivo.

Paul van Oosterzee, vysoký a hubený, s vlasy šedými jako ocel, se zasmál a otočil se k Alison a své ženě: „Slyšely jste to? Gibsonova poušť... Ta přece patří k naší nádherné zemi! Dědeček tvé ženy tam stavěl, začínal od píky...“

„Jen nepřeháněj, Paule!“ vložila se do toho jeho žena. „Od začátku tady pracovali jen chudáci trestanci a nikdo z tvé rodiny sem nepřišel jako trestanec...“

„Ne, trestanci jsme nebyli,“ vpadl jí Paul do řeči. „Vždy jsme byli úctyhodní lidé, čestní a pracovití. Můj otec jezdil s vozem, těžným koňmi, a lidem na odlehlých farmách vozil všechno, co potřebovali. Později si koupil nákladní auto a...“

Alison věděla, že teď musí zasáhnout, jinak toho Matthew bude mít po krk a jí se to vymkne z rukou. „Tatínku, to přece známe. Pojď si k nám sednout!“ Poplácala volnou židli vedle sebe.

Otec skutečně vykročil jejím směrem, ale pak se zastavil. „Víte, vám se vede až příliš dobře. Nikdy jste se nemuseli opravdu dřít.“

Alison viděla, že v Matthewovi to vře. Chudák! Opravdu to neměl snadné, když musel být neustále ve stínu svého tchána. Možná... Možná se do toho dobrodružství s Valerií Tateovou pustil jen proto, že mu v práci chyběl pocit moci a důležitosti. Každý psycholog by to pravděpodobně posuzoval stejně. Možná by bylo na čase zamyslet se, jestli by se neměl poohlédnout po jiném zaměstnání. Dokonce i kdyby musel prodat svého porsche... to jsou přece nepodstatné věci...

„Holčičko?“

Alison sebou škubla. Matka položila svou ruku na její. „Připadáš mi nějak nervózní. To kvůli tomu zemětřesení? Přiznám se, taky mě polekalo, ale... Děje se něco, co bys mi měla říct?“

„Ne, mami, opravdu ne!“ Rychle se usmála. Panebože, mami, kdybys věděla! „Všechno je v nejlepším pořádku. Ale ty máš prázdnou skleničku!“ Rychle zvedla víko chladicího boxu, který stál vedle stolu, a z ledové tříště a plechovek s pivem pro Matthewa a tatínka vytáhla láhev šampaňského. Proč vůbec pořádá tyhle rodinné večere? Matthew má pravdu...

„Dej to sem, já to udělám!“ Otec jí vzal z ruky láhev a začal poplout drátek. „Měli byste si už sem konečně postavit ledničku. Pokaždé, když sem přijdeme, máte tady jen takovou chladicí tašku. To je snad dobré na piknik, ale rozhodně ne na terasu. Vždyť přece víš, Ally, jakou ledničku máme my, takovou velkou, stříbrnou, ta by se hodila vedle grilu.“ Zátka bouchla příhodně na konec věty.

„Můžeš nám příště nějakou přivést,“ navrhl Matthew, dříve než mohla Alison zasáhnout. Stačila už jen dodat se strojeným smíchem: „Ale Matthewe!“

„Uvidíme, co se dá dělat,“ prohlásil otec blahosklonně a zamrkal na Alison. Pak se vrátil k Matthewovi.

Šampaňské ale neodvrátilo matčinu pozornost. „Teď ale vážně, holčičko,“ řekla, „ty máš nějakou starost. Určitě to není tím zemětřesením, které jsi dnes zažila?“

„Ne, opravdu, mami.“ Alison cítila, že její úsměv je vysloveně křečovitý. „Nic se neděje. Mimochodem, v sobotu jsem mluvila s

Christinou.“ Matčina tvář se zachmuřila. „Myslím, že ta práce v kadernictví ji těší.“

Matka si vzdychla a postavila skleničku. „Ach, Christina...“ Zavrtěla hlavou a na čele jí naskočila kolmá vráska. „Proč jenom je tak... tak...“

„Jiná?“

„Ano! Tak jiná než ty. Mohla by to mít v životě stejně snadné jako ty.“

Alison spolkla poznámku na toto téma.

Matka se napila a na okamžik se zadívala do prázdna. „Mám hlad,“ řekla konečně.

Alison potlačila vzdychnutí. To je prostě matka. Jen se dotkne povážlivého tématu, hned je zase pustí jako horký brambor.

Uvnitř zazvonil telefon. „Hned jsem zpátky.“ Alison vstala a kuchyní proběhla do obývacího pokoje, kde popadla sluchátko. „Christino, konečně! Přehrála sis mou zprávu?“

„Ne, nejsem doma.“

„Na záznamník jsem ti řekla, že...“

„Hele, není to smích našeho vtipného tatíčka?“

„Ano, naši jsou tady.“

„Ach, celá slavná rodina.“

„Christino, právě jsme o tobě mluvili...“ pokusila se sestru uklidnit.

„Dovol, abych se zasmála. Poslouchej, sestřičko, abych řekla pravdu, mně už je srdečně jedno, co si o mně vykládáte, ale měla by sis pustit zprávy. Teď. Hned.“

„Ale co...“

„Prostě to udělej!“

S telefonem u ucha přešla ke stolku před pohovkou, na kterém mezi luxusními barevnými magazíny ležel ovladač. Hlasatelka lokálních zpráv právě popřála dobrý večer. Než pokračovala, její tvář profesionálně zvážněla. Dnes odpoledne bylo nalezeno tělo šestadvacetileté Valerie Tateové...

Alison zadržela dech. Ne, určitě se přeslechla! To přece nemůže být pravda! Na obrazovce se objevili policisté v uniformách a technici, zajišťující stopy, v bílých overalech. Zvenku zazněl hlasitý smích

jejího otce a matčino přizvukování... zvlášť bestiálním způsobem... řekl nám policejní mluvčí. Prosíme každého, kdo Valerii Tateovou znal nebo ji včera viděl nebo v její společnosti zahlédl nápadné osoby, aby se spojil s policií v Darwinu nebo s kteroukoliv jinou policejní služebnou...

„Alison?“

Teprve teď si uvědomila, že stále ještě tiskne k uchu telefon.

„Alison, jsi tam ještě?“

„Ano.“ Slyšela, jak se její hlas chvěje. Stále ještě zírala na obrazovku, třebaže na ní už dávno byla pláž s palmami a velrybou, vyvrženou na písek.

„Poslouchej,“ řekla Christina. „Já s tím nemám nic společného. Šlo jenom o postrašení. To jsem Philovi řekla jasně... Alison?“

„Vy jste tedy přece jen někoho poslali...“

„Vždyť jsi přece sama... slyšela jsi vůbec, co jsem právě řekla?“

Alison polkla. „Ano, jistě.“ její hlas jako by jí ani nepatřil.

„Co jsem tedy říkala?“

„Že... že jsi to Philovi vysvětlila.“ Pláž s palmami v televizi vystřídala tristní ulice s přeplněnými popelnicemi.

„Ano, to jsem udělala. Jen postrašit, žádné fyzické násilí, tak jsem to řekla.“ Alison zaslechla odfrknutí. „Volala jsem Philovi, ale nebere to. Možná to dokonce ještě ani nerozjel. Alison?“

„Ano?“

„Je docela dobře možné, že to s tebou nemá nic společného.“

„Cože?“ Už vůbec nic nechápala. To přece nemůže být pravda. Brzy se probudí a uvědomí si, že mluví s kolegyní z práce...

„Chci říct, že to taky může být náhoda, ne? Někdo někoho zabije, prostě jen tak.“ Christina mluvila až úděsně realisticky. „V tomto případě to byla Valerie Tateová.“

Alison horečně přemýšlela. Copak existují takové náhody? „Já nevím,“ řekla konečně.

„Hej, Ally! Co tam uvnitř děláš?“ Zvenku zazněl otcův hlas. „Steak ti vychladne.“

„Teď musím skončit, později ti zavolám.“

„Alison!“ Christinin hlas zazněl neobyčejně ostře.

„Ano?“

„Ted' musíš mít pevné nervy, slyšíš?“

„Ano.“

„Nesmíš se nikomu s ničím svěřovat, chápeš?“

„Ano.“

„Jinak jsme obě v háji, je to jasný?“

„Jistě.“

„Jsme obě v háji.“

„Alison?“ Tentokrát to byla matka. „Kde jsi?“

„Musím už končit...“

„Dobrou chuť,“ řekla Christina nevraživě. Pak Alison zaslechla tiché cvaknutí.

„Alison! Máme snad jít, nebo co?“ To zase volal otec.

„Už jdu!“ Nekonečně pomalu pokládala telefon na knihu o módní fotografii dvacátého století. Je to vůbec možné? Ona, Alison Griffithová, rozená van Oosterzee, dala zabít člověka? Každý krok ji připadal strašně obtížný, jako by se najednou ocitla na cizí planetě, kde panovala jiná přitažlivost. Je to jen náhoda, opakovala si, já s tím nemám nic společného. Mlčky usedla k ostatním.

„Tobě není dobře, dítě?“ Matka měla v očích starost.

„Neplaš se zbytečně, Maggi!“ To řekl otec.

Podívala se na Matthewa. S naprostým klidem si uřízl kousek masa, vložil ho do úst, rozžvýkal a spláchl douškem piva. „Kdo to byl?“ zeptal se.

Jeho milenka byla zavražděna... a on to ještě neví. „Matka jedné kamarádky od Prudence.“ Téměř se polekala, jak snadno jí ze rtů splynula lež. Matthew se to dozví později z televize, až odejdou rodiče, a on si s drinkem v ruce bude chtít odpočinout na pohovce.

„Je vůbec jisté, že Prudence nebere drogy?“ zeptala se matka.

„Margret, jak by si mohli být jistí? Prostě doufají, tak je to.“ To řekl otec.

„My s ní mluvíme i o takových věcech.“ Matthewův hlas.

„Jasně, jste přece moderní manželský pár.“

„Matthewe,“ slyšela matčin hlas. „Měli byste spolu někam jet. Alison mi připadá tak nervózní.“

„Matthew může odjet až o víkendu,“ odpověděl jí otec. „Jake je v nemocnici a Matthew musí konečně taky něco dělat za ten svůj výjimečný plat.“

„Ale Paule, přece musíš svému zeti taky něco dopřát.“

„Dopřávám mu dost, Maggie. Já v porschi nejezdím.“

„Víš dobře, jak jsem to myslela, Paule!“

Alison je slyšela mluvit, viděla, jak si ukrájí kousky masa a vkládají si je do úst. Pustila příbor na talíř. Šest očí se k ní obrátilo. „Já... moc mě to mrzí, ale není mi dobře.“ Aniž se starala o ostatní, proběhla domem a na toaletu dorazila právě včas. Pak si vypláchla ústa, umyla obličej a zadívala se na sebe do zrcadla. Z úzkého, bledeho obličeje se na ni dívaly vodové, červeně orámované oči. Pramínky vlasů se jí lepily na čelo, a tak je hřbetem ruky odhrnula. Byla to určitě náhoda. Hloupá náhoda. Copak se nestávají takové věci? Člověk si přeje něčí smrt – a dotyčný nešťastnou náhodou zemře. To se stalo už mnohokrát. Když se ozvalo zaklepání na dveře, prudce se otočila.

„Alison, děje se něco?“ Byl to Matthew. Co mu měla říct? Jak by mu vysvětlila, proč zapnula televizi? Zeptal by se jí. A ona by mu musela říct, co chystala.

„To je určitě jen z rozčilení. To zemětřesení a... Hned přijdu.“ Ach, jak sama sebe nenáviděla.

„Pospěš si, já sám otce dlouho nezvládnou.“

Zhluboka se nadechla, vyčistila si zuby, projela hřebenem vlasy. Byla to náhoda. Ano, byla to prostě jen náhoda. Napřímila se a vyšla ven.

6

Costarelli bubnoval prsty o desku psacího stolu. Shane se tím nenechal vyvést z klidu. Potřetí se podíval na fotografii a věděl, že se na ni podívá ještě mnohem častěji. Valerie Tateová ležela natažená na zádech, s rukama složenýma na prsou jako v rakvi. Byla nahá... a

vrah ji vyvrhl jako lovec složenou zvěř. Dlouhý řez vedl od hrudní kosti po stydkou sponu.

„Za pár dní by toho z ní moc nezbylo. Chci říci, mnoho toho není ani teď. Ten domorodec, který mrtvolu našel, tvrdil, že hledal svého strýce. Ten se měl vydat do buše s krabicí vína a nevrátil se. Starý zřejmě seděl u mrtvé a díval se na ni.“ Zářivka v úzké kanceláři pálila Shana do očí.

„I McNulty svou oběť zbavil vnitřností.“ Costarelli si hrál s tužkou.

Shane vzal fotografie a vyrovnal je před sebe na stůl. Pokaždé to byl šok, když před sebou viděl mrtvého člověka, se kterým se krátce předtím setkal. To, co toho člověka činilo sympatickým a příjemným, najednou zmizelo. Zbyla schránka, která jen vzdáleně připomínala člověka, kterého znal živého. Nebylo na něm nic, co na něm někdo měl rád. Dokonce už jako mladý policista cítil, že slovo pokojný k mrtvému nepatří.

K mrtvému patří jen mrtvý. Vzhlédl. „McNulty vnitřnosti zahrabal.“

„Naši lidé stále ještě hledají.“ Costarelli ťukl silným prstem s chloupky na jednu fotografii. „Tady, ten řez přes karotidu. Prořízl ji, nechal vytéct krev.“

Shane se díval na bledou plet' oběti.

„Krev se vsákla do země kolem mrtvolý.“ Costarelli se poškrábal v zátylku. „Vypadá to na McNultyho, ne?“

Shane se zase zadíval na fotografie. McNulty to nemohl být, ten je mrtvý. Ale všude kolem pobíhá hromada bláznů a určitě jsou mezi nimi i takoví, kteří mají stejné potřeby jako McNulty.

„Proč to McNulty tehdy udělal?“ Costarelli si špičkami prstů masíroval spánky.

„Komplex méněcennosti. Přišli na to naši psychiatři. Trpěl svou bezmocností. Byl to aborigin, brzy ztratil rodiče a příbuzné, a tím svoje kořeny, strkali ho sem a tam, žil v dětském domově. A pak objevil možnost, jak předvést svou moc. Představ si, že sáhneš do těla lidské bytosti, vyvrveš plíce, játra, srdce. Všechno ti patří.“ Shane doufal, že to všechno už má za sebou, ty hrůzy a zločiny. Ten případ byl jako zlý sen. Shane se zadíval na obličej mrtvé. Nerad to připouš-

těl, ale to, že tu ženu znal před její mučivou smrtí, mu působilo obtíže. Nezabránil zločinu – tento pocit, se kterým u většiny vražd bojoval, byl tentokrát ještě silnější. Byl iracionální, to věděl, ale přesto existoval.

„O. K.“ Shane se zase soustředil na případ. „McNulty byl vlk samotář.“

„Ta žena, jmenovala se Patty, že? Nešla s ním dobrovolně. On byl malý, šlachovitý, celkem spíš nenápadný. Příležitostně pracoval na lodích, které rovnou zpracovávají úlovek. S nožem tedy zacházet uměl.“ Costarelli si vyklepl cigaretu z balíčku, kterou vytáhl ze zásuvky.

Shane se přinutil ještě jednou si prohlédnout fotografie. Vrah postupoval s neuvěřitelnou precizností a chladnokrevností. Obrázky, které ho před osmi léty – i po objasnění případu – po celé měsíce nenechaly v klidu, se mu zase vynořovaly, zmocňovaly se ho a vytlačovaly všechno ostatní: Carol a vzpomínky na poslední společné víkendy. Teď tu byl už jen hubený a tmavý obličej McNultyho, vodové, stále přimhouřené oči, lstivý pohled, dětsky trucovitý spád řeči, šepot, ruce, rozežrané mořskou vodou. Shane ho nenáviděl. Zprávu o jeho smrti v psychiatrické léčebně přijal s velkou úlevou. Teprve pak ty obrazy trochu vybledly. A teď to všechno začíná zase od začátku. Osmadvacetiletou Patty Bensonovou našel jeden lesník sto dvacet kilometrů od Brisbane v blízkosti odbočky silnice do Warwicku. Byli mu nápadní dva velcí mrchožraví ptáci, sedící na kamenech, které viděl ze silnice.

McNultyho dopadli krátce poté. Anonymní telefonát upozornil na to, že McNulty v podnapilém stavu vyprávěl, jak tu ženu zabil. V jeho autě se našly vlasy a vlákna z šatů oběti. V zavazadlovém prostoru mezi náradím, prázdnými lahvemi, špinavou dekou, šňůrou a gumovými holínkami ležely spodní kalhotky oběti. McNulty se několik hodin po zatčení přiznal. Obhajoba stavěla na snížené schopnosti rozeznat nebezpečnost činu, protože Richard McNulty měl nízký IQ a byl výjimečně psychicky labilní.

„Nechme už McNultyho stranou. Co jste si tehdy mysleli, kdo by něco takového mohl udělat?“ Costarelliho otázka opět vrátila Shana do přítomnosti.

„Nejdřív jsme mysleli na nějakého lovce nebo farmáře. Každý farmář má pušku, většina poráží zvířata. Lovec, farmář, rybář...“

„Lékař?“

„I lékař, jistě.“

Costarelli si hrál s cigaretou, kterou si tady v místnosti nesměl zapálit. „Valerie Tateová byla před necelým rokem zasnoubená. Se studentem medicíny. Jmenoval se Dave Cameron. V současné době pracuje na farmě, kde chovají perlotvorky, asi dvě hodiny letu odtud. Prověříme ho. Nechal jsem vyslechnout její rodiče. Žijí nedaleko Perthu. Kolega říká, že oni podezírají Camerona. Na to ovšem nemůžeme dát. Oni si myslí, že se k jejich dceři špatně zachoval a hned ho považují za vraha.“ Costarelli se zhoupł na židli. „Vyslýcháme sousedy, kolegy v práci, zaměstnance kanceláře. Prohledáváme její adresář, seznam čísel v mobilu. Čekáme na výsledky techniků. Všichni moji lidé jsou v terénu. Zítra ráno bude pracovní schůzka.“ Unaveně vzhlédl. Palcem a ukazováčkem si sevřel kořen nosu.

„Co databanka? My jsme tehdy pátrali, jestli se v jiných zemích nestaly podobné případy.“

„No a?“

„Dostali jsme pozitivní zprávu z Papuy-Nové Guineje. Mimochodem: McNulty tam nikdy nebyl.“ Co si s tou informací měli počít? Po McNultyho přiznání se tím už nezabývali, usoudili, že existuje ještě jeden šílenec, který vraždí stejným způsobem. Dopustili se snad chyby?

„Vy jste si mysleli, že někdo se po něm prostě...“

„Ulevilo se nám, když se McNulty přiznal. Proč bychom měli pochybovat?“ Ano, proč? Možná proto, že byl duševně nemocný a přiznal se k něčemu jen proto, aby měl klid? Přestaň s tím, Shane, nabádal sám sebe. McNulty byl, ne, musí být ten pravý...

Chvíli mlčeli.

„Vlastně jsi mě přepadl. Volal jsi předtím do Brisbane?“ Shane doufal, že Costarelli to popře, protože pak by mohl nasednout do příštího letadla – třebaže startuje až ráno – do Brisbane.

Costarelli se nakřivo usmál, sebral ze štosu papírů dopis a přidržel ho Shanovi podnosem. „Od komisaře osobně. Souhlasil.“

Shane přelétl očima papír. Jistě, v Brisbane nemá beztak už co na práci. Ale že mu to tak jasně dali najevo, ho ranilo. A taky ho to rozčilovalo. Chtěli tím snad naznačit, že se zatčením McNultyho udělal chybu? „Dobře. Pak je všechno vyřízené.“ Znělo to hořce a měl na sebe kvůli tomu zlost.

Costarelli pokrčil rameny. „Mimochodem – já končím za tři měsíce.“

Shane se na něj užasle podíval. Copak Costarelli umí číst myšlenky? „Ty taky ještě nejsi v důchodovém věku.“ Pokud věděl, mohlo mu být kolem padesátky.

„Ne, ale...“ Costarelli chtěl něco říci, ale zarazil se a řekl jen: „Každý jednou skončí. O pár dní dřív nebo později...“ Strojeně se usmál, ale Shane byl příliš vyčerpaný, než aby se ptal, a tak jen řekl: „Máš pravdu, Tony. Po nás budou naši práci dělat jiní.“

„Právě. Není důvod truchlit.“

Shane přikývl. „Tony, komisař mi dal zelenou, ale jak víš, že do toho případu půjdu?“

Costarelli zvažněl a jeho pohled byl náhle pronikavý. Aniž se tam podíval, ze štosu papírů vpravo sebral jeden a podal ho Shanovi. „Mám dva důvody.“

Shane se podíval na papír. Jednalo se o zprávu techniků, zajišťujících stopy. Na kámen vedle mrtvé vrah nastříkal znamení. Oválný ornament. Stejné znamení bylo nalezeno před osmi lety u mrtvolky Patty Bensonové. Význam se nepodařilo objasnit. McNulty k tomu nic neřekl. Buďto ho někdo okopíroval, nebo...

Shane si najednou uvědomil, že se mu sevřelo hrdlo... tehdejší vrah pořád ještě volně chodí po světě, a on, detektiv Shane O'Connor zavřel nepravého... Shane vzhlédl a zadíval se do Costarelliho očí. „A druhý?“

Costarelli na okamžik zaváhal, pak si přitáhl desky z tuhého zeleného kartonu a podal Shanovi papír. Jednalo se o vytištěný mail. *Hodně štěstí, detektive Shane O'Connore – užijte si důchodu.*

Přečetl si tu větu dvakrát, a pak ještě jednou. „Co to má znamenat, Tony? Odkud to ten chlap ví?“

Costarelli chtěl odpovědět, ale přepadl ho záchvat kašle. „Mohl se třeba vydávat za novináře a v Brisbane se poptat, ne?“

„Ale proč by to dělal?“

„Proč, proč? Ty se ještě ptáš?“ Costarelli zavrtěl hlavou. „Já se už neptám. Venku pobíhá tolik týpků s nějakým švábem na mozku – ne, já už se nedivím vůbec ničemu.“

Užijte si důchodu – Shane dokonce slyšel škodolibý smích. „On mě má za blázna. Celá ta léta!“

Costarelli neodpověděl a vložil papír zpátky do desek.

„Kdo je odesílatel?“

Costarelli si vzdychl. „Bylo to odesláno jako SMS z telefonní budky ve vnitřním městě, nedaleko pošty. Moji lidé tam už byli, ale kolik otisků tam podle tebe našli? Sorry, Shane.“ Zamyšleně se díval na zprávu, a pak zaklapl desky.

Shane vzdychl. Pachatel mu poslal výzvu. Škodolibě mu předhazoval chybu. Jeho vztek rostl. Světlo zářivky mu padalo přímo do očí. Podíval se na hodinky. Za hodinu by byl doma. Co má říci Carol? „Tony, musím vidět byt Valerie Tateové.“

Costarelli se unaveně ušklíbl.

On věděl, že tu návnadu spolknu, řekl si v duchu Shane.

„Co to s tebou bylo?“ Matthew čistil drátěným kartáčem rošt grilu.

Alison se před ním zastavila s horou talířů. Světlo nad grilem blikalo. „Nebylo mi dobře.“ Přinutila se k úsměvu. „Už je to pryč.“ Pak vešla s talíři do kuchyně. Když je odložila na pracovní desku z černé žuly, po celém těle jí vyrazil pot. Srdce jí bušilo rychle a tvrdě. Oběma rukama se opřela o kuchyňský dřez, pustila vodu a nechala si ji stékat po rukou.

„Proč mi lžeš?“

Otočila se. Matthew stál za ní. Nejraději by utekla. Jak tam tak stál, naháněl jí strach. Připomínal jí Valerie Tateovou, zavražděnou Valerie Tateovou, ale nemohla se ani pohnout. Stála tam s rukama ve dřezu a on se k ní blížil.

„Matthewe, prosím tě!“ Odmítavě před sebe natáhla ruce, ale on přišel těsně k ní a přitáhl ji k sobě. Ruce jí teď bezvládně visely podél těla.

„Miláčku,“ promluvil něžně, „všechno je v pořádku. Jsme zase sami. Tvoji rodiče už odjeli. Můžeme si zase jednou udělat čas pro sebe.“

Ne, ne, to přece nejde... Nemohla promluvit, nemohla se pohnout.

„V poslední době jsem byl tak málokdy...“ Jeho rty se blížily. Nemohla uhnout. Bože! To nesmí být! On neví, že jeho milenka byla zavražděna, neví, že já... Ne, já jsem to nebyla! Nemám s tím nic společného! Je to jen zlý sen...

„Prudence tu není. Pojd' nahoru do ložnice...“

„Ne!“

Okamžitě od ní odstoupil a polekaně se na ni zadíval. „Moc mě to mrzí.“ Sevřela paže kolem vlastního těla jako by to mohlo pomoci a zavrtěla hlavou. „Opravdu se necítím dobře. Musím si jít lehnout, pak bude všechno zase v pořádku.“ Proběhla kolem něj, vpadla do ložnice, zamkla za sebou, vrhla se na postel a rozplakala se.

„Alison?“

Neodpověděla.

„Alison? Co se stalo?“

Zase nemohla odpovědět.

„Alison, musíš něco říct, nebo vykopnu dveře.“

Otočila se na bok. „Necítím se dobře, to je všechno. Dnes večer mě prostě nechej na pokoji. Zítra mi určitě bude líp. Dobrou noc.“

Chvíli to trvalo, a pak jí i on popřál dobrou noc. Jeho kroky se vzdálily. Dívala se do stropu. Kdy si pustí zprávy? Hned? Za hodinu? Za dvě? Ležela a čekala na výkřik, bouchnutí dveří a startování motoru auta. Ale neslyšela nic, jen spláchnutí toalety. Bude spát v pokoji pro hosty, jako to dělával často, když musel příliš brzy vstávat nebo se pozdě vrátit. Když se vrátil od ní.

Hmatala po zásuvce nočního stolku, vytáhla ji a potmě hledala krabičku s prášky na spaní. Jeden spolkla. Pak se položila na záda a čekala, až spánek konečně vymaže myšlenky.

Tmavé, špatně osvětlené ulice ještě o něco ztichly. Jen na některých rozích, často ve stínu stromů, vysedávali opilci. Costarelli spustil okénko na své straně a kouřil.

„Nemyslíš, že cigarety ti nedělají právě dobře?“ zeptal se Shane.

„Pochopitelně mi nedělají dobře,“ zabručel Costarelli a vdechl kouř. „Podívej se na to...“ Costarelli se otočil za domorodcem, který se s lahví v ruce potácel podél plotu a zamával jim. „Mají všechno: peníze, pozemky... Panebože, ani bys nevěřil, jaké mají některé komunity příjmy, když půdu pronajmou nějakému zatracenému supermarketu nebo benzinové pumpě. A pak ty státní podpory... A co s nimi dělají? Opíjejí se. Každý den. Každou noc. Opíjejí se hloupě a zbytečně. A když jim zbude ještě trochu rozumu, čichají benzin.“

Shane neodpověděl.

Costarelli se na něj podíval. „Člověk prostě nejedná logicky.“ Ušklíbl se a zamáčkl do popelníku nedopalek cigarety.

U vypnutého semaforu odbočil vpravo a po chvíli zastavil na levé straně ulice před třípatrovou budovou z pálených cihel s plochou střechou a balkony. Na zahrádce před domem rostlo několik keřů a eukalyptů a trávník byl pečlivě posekaný. Anonymní dům, říkal si v duchu Shane. Občas přijde zahradník a lidé se sotva znají. Šikmo naproti svítila tabule s nápisem *Holiday Apartments*. Tento dům vypadal novější a modernější.

Costarelli odemkl domovní dveře z hliníku a rýhovaného skla. Světlo na schodišti se automaticky rozsvítilo, nažloutlé světlo, které všechno zalilo nedefinovatelným přímím. Několik oken bylo otevřených, takže zvenku pronikala sladká tropická vůně, směs rozkvétajících a vadnoucích květů. Shane měl dojem, že cítí slabou vůni kari.

Po kamenných schodech vyšli do prvního patra. Costarelli otevřel jedny dveře a rozsvítil. Všechno zářilo bílou barvou bez jediné poskvrnky: stěny, kožená pohovka, stůl, židle. Jen koberec na podlaze se leskl světlou šedí. Bylo horko a dusno, klimatizace byla vypnutá.

„Krásné a čist'ouнкé,“ řekl Costarelli. „Náš byt jako zrcadlo naší duše.“

To musel někde číst, říkal si Shane.

Nebyla tu žádná chodba, vešlo se rovnou do obývacího pokoje, který na pravé straně přecházel do otevřené kuchyně. Nalevo se šlo do ložnice. I tam byly bílé stěny, bílý nábytek, bílý přehoz a světle šedý koberec. Postel byla pečlivě ustlaná, na židli ležela složená sukně a přes opěradlo řádně srovnané tričko.

Správně, napadlo ho oblíbené slovo Alex Wingerové. A ještě jedno slovo se mu vnucovalo: studené. „Nějaké adresy?“ zeptal se a vrátil se do obývacího pokoje.

„Její notebook tu není. Měla ho s sebou u soudu.“

Vrah tedy má i její notebook. Proč? Nebo to jen tak vyplynulo ze situace? Co s ním udělal? Zahodil ho? Používá ho? Shane si prohlížel knížky, kterými byly zaplněny dvě poličky. Právnícká literatura, a pak detektivky. Nepřekvapilo ho, že jsou srovnané abecedně podle jmen autorů. V jiné polici stála televize, DVD přehrávač a přehrávač CD.

„Řekl bych, že ta pohovka je docela pohodlná. Při dobré hudbě, s dobrou knihou... V kuchyni stojí několik lahví vína. Pivo žádné. Nebyla pivní typ, to je jasné.“ Costarelli založil ruce v bok.

„Co dopisy? Fotografie? Telefonní záznamník?“

„To všechno jsme vzali sebou. Moc fotografií tu nebylo. Nejspíš je měla v počítači. Ach ano, měla mobil, ale ten je taky pryč.“

Shane se podíval do kuchyně. Ale ani na dvířkách ledničky, kam si většina lidí upevňuje důležitá telefonní čísla nebo fotografie, nebylo nic – jen ta bílá bez poskvrnky. „Přátelé? Milenci?“ zeptal se.

„O žádném milenci nevíme. Tady lidé žijí téměř anonymně. Většinou tu bydlí krátce a sami. Ráno byla přesně v kanceláři a večer se vracela pozdě. Měla jednu docela dobrou kamarádku, ale ta se před dvěma týdny odstěhovala do Sydney.“ Costarelli si odfrkl a přešel si rukou po čele.

„Není ti nic?“ ptal se Shane.

„Je tady jen zatracené horko,“ zavrčel Costarelli. „Musím odtud pryč. Měl bys něco proti jednomu pivu?“

Shane neměl.

O deset minut později se Shane opíral o pult na terase přeplněné hospody na Mitchell Street, co by kamenem dohodil od kanceláře a jeho hotelu.

„Nebylo to nijak jednoduché, ta věc s tvým parťákem, co?“ Costarelli vyfoukl kouř z cigarety.

Shane postavil sklenici. Ohlušující hudba a hlasitá zábava lidí, kteří se tlačili kolem, ztěžovala konverzaci.

Ano, nebylo to lehké a není lehké přežít něco takového, říkal si v duchu. Narozeniny Ala Marlowa, veselé hlasy v hospodě, pak se šlo domů. Temné parkoviště. Jak přemlouval Jacka, aby šel pěšky a nejezdil taxíkem, přestože tam jeden stál. Ten okamžik si nemohl odpustit. Kdyby Jack nastoupil do taxíku, tak by dnes ještě žil. A Evans a Hawkins taky. Shane cítil, jak se mu zase svírají vnitřnosti, jako by se musel bránit proti dalšímu útoku. Přežil jako jediný. Od té doby trpěl ještě silnější nespavostí, propadal se do depresí, bolest v noze musel mírnit stále větším množstvím prášků, častěji byl na nemocenské. Nařídili mu psychoterapii. Sezení stále odříkal, a ty schůzky, které se uskutečnily, jeho stav ještě zhoršily, protože si uvědomoval svou vinu. Ze začátku ještě věřil, že sám sobě dokáže namluvit, že je nevinný, že nemohl vědět, co se stane. Ale jakmile pocítil jen trochu štěstí, vynořila se vzpomínka na Jacka a pokaždé se zastyděl, že vůbec může být šťastný. Dostaneš se z toho, utěšovala ho Carol a taky Tamara mu to namlouvala. Jenže on se z toho nedostával. Jednou mu psychoterapeutka řekla: „Vy se z toho nechcete dostat, není to tak? Vy se nechcete zbavit viny. Pokud vůbec je možné mluvit o nějaké vině...“ Prudce jí odporoval, ale v hloubi duše věděl, že má pravdu.

Shane se podíval na Costarelliho, jehož oči nebyly obráceny na něj, ale někam do dálky. „Jackův vrah je mrtvý. Ale Jackovi to život nevrátí.“

Costarelli zamáčkl cigaretu a odfrkl si. „To je zatracená věc, když to takhle skončí.“

Téměř současně zvedli sklenice a napili se. Číšník využil příležitosti a oťel pult před nimi. Pak současně sklenice postavili.

„Proč mi poslal takovou zprávu, Tony? Užijte si důchodu...“

„Možná chce, abys ho konečně našel.“ Costarelli se rozkašlal a z balíčku vyklepl další cigaretu. „Co vůbec víme o tom, co se odehrává v těch chorých mozcích?“

„Chce, abychom ho honili nebo chce jen slavit vítězství jako ti chlápci v knihách a filmech?“ Shane si vzpomněl na detektivky Valerie Tateové. Byl si jistý, že by mezi jejími knihami našel jednu s podobně otřesnou vraždou. A Valerie Tateová ve svém bílém obývacím pokoji sedí na bílé kožené pohovce, před sebou má skleničku vína a příjemně se bojí. Jaká ironie osudu! Na dvou velkých obrazovkách běžely hudební klipy. Většina hostů byli mladí lidé něco přes dvacet, jak odhadoval Shane. Mnozí z nich zřejmě studenti, kteří po skončení školního roku v Evropě nebo Americe cestují po Austrálii.

A už zase musel myslet na svoje případy, ve kterých tito studenti padli za oběť bestiálním vrahům... Kdy se mu tyto myšlenky přestanou vybavovat?

„No, knížky ani filmy nemůžeme zakázat,“ řekl Costarelli a vytrhl tak Shana ze zamyšlení. „Možná taky napíšu knihu.“ Zatukal si na čelo. „Je tam toho tolik, co chce ven! Shane, taky bys to měl udělat, až přestaneš.“

„To určitě ne, Tony! Můj otec píše. Sedí nad tím už deset let a ještě jsem od něj neviděl ani řádku.“

Kolem nich se k právě uvolněnému stolu tlačila skupinka mladých žen v krátkých, těsných tričkách. Costarelli si měřil jejich zadečky, upnuté v džínách. „Pravděpodobně se o to dost nezajímáš,“ zamumlal nepřítomně.

Shane věděl, že se zcela jistě nepustí do psaní. Končí u policie proto, že potřebuje odstup, proto, že už nesnese myšlenky na zločiny. Proto určitě nezačne psát knihu, která by ho nutila na ně vzpomínat. Dopil pivo. „Tony, už půjdu.“ Byl k smrti unavený, ještě než začal pít.

„Díky, že jsi tu zůstal,“ řekl mu Costarelli venku.

„Neměl jsem jinou možnost.“

Costarelli zkrivil rty k něčemu, co se podobalo úsměvu. Pak rázem zvažněl. „To je náš poslední případ, co?“

„Můj v každém případě.“

Costarelli zvedl hlavu a zadíval se na nebe plné hvězd. „Myslím, že taky můj poslední.“

„Dobrá. Tak uděláme, co je v našich silách.“

„Jo, kamaráde.“ Costarelli ho poplácal po rameni. „Dobrou noc.“

O půlnoci byl Shane pořád ještě vzhůru. S ručníkem, obtočeným kolem boků, stál v tmavém pokoji a z patého patra se díval dolů na Mitchell Street, kde pomalu ustával provoz. Z osvětleného vchodu do kina na protější straně ulice vyšlo několik lidí, většinou mladé párky, které si užívaly večera.

Má si vyčítat, že se u McNultyho nespolehl na svůj podivný pocit u žaludku? Opravdu to spáchal? Muž s ne právě vysokým IQ, který se stěží dovedl vyjádřit, kterého kolegové z rybářského trawleru, mimochodem dost drsná cháska, popisovali jako mlčenlivého, popudlivého a ledově chladného – to odpovídalo a taky to neodpovídalo. Na jednu stranu byl vrah brutální a šílený, na druhou stranu ho znalec popsal jako inteligentního člověka, který měl dopředu všechno do detailu naplánované.

McNulty se hlásil i na špinavou práci, i velké ryby neuvěřitelně rychle zabíjel a kuchal. Fyzicky a psychicky by na vraždu měl. Byl trestán za pokus o znásilnění. Ztratil práci. Trpěl depresemi. A přiznal se.

Všichni byli rádi, ulevilo se jim po rozsudku a konci vyšetřování: kolegům, veřejnosti i médiím, kterým bestie na týden zaručovala vysoký náklad. McNulty byl umístěn do uzavřeného pavilonu psychiatrické léčebny. Po dvou letech tam spáchal sebevraždu. Nějak se mu podařilo sám se udusit polštářem. Podivná sebevražda, stejně podivná, jako celý tenhle případ. No, chorý mozek...

Z kina už nikdo nevycházel. Světla u vchodu zhasla. O něco dál vpravo seděli ještě hosté na zahrádce před restaurací.

Po McNultyho smrti se případem už nikdo nezabýval. Možná se měli lékaři a ošetrovatelů zeptat, jestli se nezmínil o nějakém společníkovi. Má si on, Shane, vyčítat toto selhání? Bylo to vůbec selhání? Tehdy toho měl hodně. Právě se rozvedl, zaměstnávaly ho nové případy a bojoval proti závislosti na alkoholu.

Musí se vyspat, jinak zítra nezvládne den. Nohy i paže měl olověně těžké a v hlavě, ve které mu beztak hučelo, ho bodaly stovky jehel. Vlastně chtěl zavolat Carol, ale bylo příliš pozdě. Lehl si na postel, ani se nepřikryl, a díval se do tmy. Lednička v kuchyňském

koutě každou chvíli naskočila, chvíli bzučela, a pak se s krátkým otřesem zase vypnula. Když se obrysy zostřily, protože si jeho oči zvykly na tu trochu světla, padajícího zvenku, zavřel je. Pomalu usínal a byl by usnul, kdyby se neozval mobil.

Hmátl směrem ke svítícímu displeji.

„Shane?“ To byla Tamara. Myslel si, že je ještě v Londýně.

„Tamaro? Co...“

„Jsem na letišti v Bangkoku. Právě jsem ve zprávách slyšela o vraždě v Darwinu. Poslyš, něco takového se stalo před sedmi nebo osmi lety v Brisbane.“

Zasténal a posadil se. „Jak to, že se o tom mluví i v tom zatraceném Bangkoku?“ Připadalo mu, jako by celý svět už věděl o jeho omylu.

„Bylo to v australském vysílání. Neměl jsi tehdy s tím případem něco společného?“

„Měl. Vyšetřoval jsem to,“ odpověděl ve špatné náladě. I ona vložila prst do rány.

„Opravdu? Shane! Právě teď mě něco napadlo a chtěla bych... Kolik je u tebe vůbec hodin?“

Podíval se na svítící čísla budíku. „Půl jedné v noci.“

„Tak to jsem tě vytáhla z postele. Já už mám ta časová pásma úplně zpřeházená. Kde vůbec jsi?“

„Ještě v Darwinu. Požádali mě o to.“

„Protože jsi tehdy ten případ...“

„Ano... a protože mi pachatel tentokrát zanechal vzkaz.“

„Cože?“ Na okamžik se odmlčela. „Kdy se vrátíš?“

„Uvidíme. V každém případě od pondělka už nejsem detektiv. Tady se pokusím pomoci Costarellimu – a uklidnit svědomí.“

„Počkej, rozuměla jsem ti dobře? Costarelli? Tony Costarelli?“

„Ty ho znáš?“

Nic.

„Tamaro, jsi tam ještě?“

„Ano, jsem. Costarelli vede případ?“

„Ano.“

Zaváhala, a pak řekla, jako by najednou měla naspěch: „Zítra ti zavolám z Brisbane. Pak probereme další, ano? Měj se hezky a nezlob se, že jsem tě tak pozdě vyrušila.“

„To nevadí. Hezký let!“ Ale spojení už bylo přerušeno. Zase byl vzhůru až příliš.

8

Středa, 13. června

Porada se konala v úzké místnosti bez oken. Stoly někdo sestrčil do tvaru písmene U, na krátké straně seděli Shane a Costarelli, po stranách deset důstojníků, kterým byl Shane už představen. Costarelli řekl pár slov na úvod a předal slovo Shanovi.

„Tenkrát jsme se zprvu domnívali, že vražda má náboženský motiv, něco společného s animismem, vírou, že neživé objekty jsou živé. Božstvu se přinášejí oběti, aby si je člověk naklonil. Tehdy jsme měli pachatele. Mimochodem popřel, že by šlo o náboženský motiv. Dnes si musíme připustit myšlenku, jestli tehdy nebyl zatčen nepravý.“ Shane si odkašlal. „Odsouzený krátce po uvěznění spáchal sebevraždu.“

„Ale tentokrát se může jednat o pachatele, který jen napodobil čin jiného.“ Shane pohlédl na mladého kolegu, který vyslovil tuto námitku. Dokonce si vzpomněl na jeho jméno: Nat Ventura. Malý, tmavovlasý, bledý mladý muž s očima černýma jako havraní peří, s těžkými zlatými hodinkami na zápěstí a tlustým zlatým řetězem kolem krku... Mohl by to být Costarelliho synovec.

„Ano. To je docela dobře možné. Mimochodem, vrah Valerie Tateové zanechal u těla přesně takové znamení, jaké jsme našli tehdy. To by mohlo znamenat, buď že dnešní vrah byl tehdy u toho, nebo že znal McNultyho a ten mu to řekl, nebo McNulty jednal z jeho pověření nebo...“

„... nebo to McNulty tehdy neudělal,“ dokončil větu Nat Ventura a pomalu si vsunul do úst žvýkačku.

Na okamžik se rozhostilo mlčení. Každý zřejmě přemýšlel o různých možnostech.

„Ostatně,“ pokračoval Shane, „jak vám už Tony řekl, našel se vzkaz, určený mně.“

Někteří přikývli.

„To považuji za poměrně podivné,“ přihlásil se ke slovu Nat. Vyzařovalo z něj něco provokativního, vysloveně nestydatého. Shanovi byl nesympatický, ale Costarelli určitě věděl, proč ho má ve svém týmu. Jistě ne jen proto, že oba mají italské předky a zálibu v těžkých zlatých řetězech.

Nat ohrnul rty. „Vy jste přece za normálních okolností v Brisbane nebo prostě v Queenslandu. Kdyby vás Tony osobně neznal, museli bychom nejdřív pátrat, kdo ten Shane O'Connor je.“

Shane mu musel dát za pravdu. „To je pravda. Z toho můžeme vyvodit jedno: věděl, že jsem tady. Nebo věděl, že mě Tony zná.“

Nat natáhl nohy a znučeně žvýkal, jako by ho Shanovy vývody otravovaly. Shane se rozhodl, že ho bude ignorovat. Většinu času bude beztak jednat s Costarellim.

Ten předal slovo Mikovi Richardsovi, tichému, bezbarvému muži, který vypadal, jako by měl spoustu zábran, a po levé půlce obličeje se mu shora dolů táhla jizva. Četl zprávu techniků a upozorňoval na tři závažné body. Především: otisky podrážek, objevené na místě činu, byly od joggingových bot Asics a měly číslo 9. Pachatel tedy nebyl malý jako McNulty, ale vysoký nejméně metr sedmdesát pět nebo dokonce ještě vyšší. Druhá věc: vnitřní orgány byly nalezeny dva metry od těla, v terénní nerovnosti, zahrabané zeminou a kameny. A třetí věc: na zápěstích a kotnících oběti se našly stopy lepidla. S největší pravděpodobností pocházely od elastické lepicí pásky. Stejně stopy byly nalezeny kolem rtů. Valerie Tateová byla tedy zjevně spoutaná a měla zalepená ústa. Teprve pak byla zavražděna.

„Nenašli jsme ani oblečení, ani lepicí pásku,“ řekl Mike. „Pachatel musel mít nějaký pytel a do něj to všechno dal.“

Shane v duchu dodal další důležitý bod: vrah dojel až na místo autem, oběť vyložil a zavraždil. Pneumatiky byly nové a značky Continental. Vůz neměl pohon na všechna čtyři kola.

Slovo si vzal Hal Morris, spolupracovník soudního lékaře, vy-
zábělý muž s našedlou pletí. Čepel nože, kterým byla způsobena smrt,
byla asi dvacet pět centimetrů dlouhá a oboustranná. „Lovecký nebo
rybářský nůž, velmi ostrý, velmi pevný.“ Výsledky analýzy DNA
případných stop pachatele ještě nejsou k dispozici. „Naposledy jedla
kolem poledne.“ Hal si sundal brýle a vzhlédl. Jeho zarudlé oči za-
mžouraly do světla zářivek. „Sendvič s tuňákem a vajíčkem. V krvi
neměla žádný alkohol. To znamená, že na skleničku ji nepozval.“

Jak ji pachatel nalákal do pasti? ptal se v duchu Shane. Pozvání
na skleničku, která jí nikdy nebyla nabídnuta? Znal snad Valerie Ta-
teovou? Nebo ji vtáhl do auta násilím? Zajímalo by ho, jaké kontakty
Valerie udržovala po telefonu nebo prostřednictvím elektronické
pošty.

„Telefonní čísla mají přiřazeny adresy,“ promluvil robustní de-
tektiv se silným, hlubokým hlasem a krátkými, světlými vlasy. Ar-
thur McHugh, červený v obličeji a značně při těle, takže se i navzdo-
ry klimatizaci potil, pokračoval: „Na dvě volala obzvlášť často. Na
číslo Alexandry Wingerové – své zaměstnavatelky – a jistého Franka
Burlingtona.“ Rozhlédl se po shromážděných a ušklíbl se. „Ten 6.
července loňského roku zemřel.“

„Volání ze záhrobí,“ zabručel Nat.

„Vypadá to tak, jako by někdo používal Burlingtonovu SIM kar-
tu a kupoval si kredit,“ řekl McHugh. „Někdo, kdo pečlivě dbal na
to, aby zůstal neznámý. Někdo, kdo si třeba nemohl dovolit být ve
styku s advokátní kanceláří Alexandry Wingerové.“

„Nebo někdo, kdo si nemohl dovolit milenku.“ To poznamenal
Costarelli.

McHugh sepal ruce na svých papírech a přikývl.

„Mimochodem, Wingerová...“ Costarelli se otočil k jediné ženě
v místnosti, dívce s kulatým čínským obličejem a s krátkými vlasy,
které ji nijak nekrášlily. Zrudla.

„Vicky, ty jsi byla s Natem u Alex Wingerové. Co ti řekla o pří-
padných známých nebo nepřátelích?“

Vicky Chen, jejíž blůza byla zapnutá do posledního knoflíčku,
několikrát spěšně kývla a pohlédla do papíru před sebou. „Paní Win-
gerová...“ odkašlala si. „... byla v šoku. Bylo jí nevolno a naše otáz-

ky zodpověděla velmi krátce.“ Vzhlédla, a pak četla dál. „Řekla, že o soukromém životě Valerie Tateové mnoho neví. Jejich hovory se točily především kolem práce. Slečna Tateová byla velmi spolehlivá, pracovitá a ctižádostivá.“

„Snad nám Wingerová nechce namluvit, že nevěděla nic o sexuálním životě Tateové!“ vzkypěl Costarelli.

Vicky sebou sotva znatelně cukla, ale pak pokračovala. „Řekla, že neví, s kým Valerie Tateová chodila. Vzpomněla si ale na jméno dřívějšího přítele nebo snoubence.“ Vicky se podívala na papír. „Dave Cameron. Valerii Tateové občas zavola, což ji vždy rozzlobilo.“

Costarelli luskl prsty. „Pracuje na jedné z těch lodí, ze kterých se loví perly... Marku!“

Oslovený, ještě mladý, štíhlý detektiv s jemnými plavými vlasy, okamžitě zvedl hlavu.

„Zjistil jsi včera ještě něco?“

„Ne, včera večer tam nebyl nikdo,“ odpověděl kvapně, „kdo by mi mohl dát nějaké informace, ale dnes dopoledně měl Cameron volno.“

„Cože? A to říkáš teprve teď?“

„Já...“

„A kde je teď?“

Mark zavrtěl hlavou. „Nevím...“

Costarelli vypěnil. Málem zařval, ale jen polkl a se zvednutým ukazováčkem řekl: „Dávej pozor, chlapče, teď půjdeš k telefonu a postaráš se, aby nám dali letadlo na tu zatracenou perlovou farmu.“

„Ano, pane.“

„Teď hned, Marku!“

Mark vyskočil.

Tohle je typický Costarelli, jak zachází s lidmi, říkal si v duchu Shane. Udělá z nich skupinu cvičených jedinců, kteří dělají psí kusy na mrknutí nebo lusknutí prsty.

„Shane, co tě ještě napadá?“ zeptal se Costarelli.

Ne, z něj cvičenou opici neudělá. „Myslím, že Vicky ještě neskončila,“ řekl místo toho.

Vicky Chen k němu otočila zarudlý obličej. Costarelli přikývl.

„Poznamenali jsme si jména těch, se kterými Valerie Tateová přišla do styku ve funkci asistentky Alex Wingerové. Pochopitelně jde o dlouhý seznam.“

Costarelli natáhl ruku, uchopil papír, který mu Vicky podávala, a přelétl ho očima. „Tady na toho chlápka se pamatuji, Brian Mason, jeden z Pekelných andělů. Wingerová ho obhajovala, když byl obviněn ze zabití. Stejně šel do lochu. Mimochodem je to člověk, kdo o Wingerové a Tateové neřekne dobré slovo. Vicky, zjisti, jestli ještě sedí. Jestli ne, chci vědět, co dělá.“

Číňanka přikývla a napsala si poznámku.

„Pak chci, abyste se ty a Nat ještě jednou důkladně podívali na toho aborigina, víš přece, na toho Rickyho a jeho strýce. Vykládají takové podivné věci.“

Vicky listovala ve svých poznámkách. „Zmínili se o té skále dole na pláži. Říkají jí Dariba Nunggaliny, což znamená Starý muž. Jedná se o registrované posvátné místo, chráněné vládou, které má pro domorodce mimořádný význam. Porušení klidu té skály...“

Costarelli mávl rukou. „Ano, ty historiky známe.“

„Chtěla jsem říci...“

„Řekl jsem, že ty historiky známe.“

Vicky zmlkla.

Costarelli se zhluboka nadechl. „Je tu ještě něco, co...“

Vicky srdnatě přikývla a odkašlala si. „Jawoynové v Arnhemské zemi říkají, že vyrušení Buly, boha stvořitele, vyvolává zemětřesení – a jak všichni vědí, včera bylo zemětřesení, a to před vraždou. O síle 3,4 stupně Richterovy škály a jeho epicentrum se nalézalo nedaleko odtud v národním parku Kakadu v Arnhemské zemi, přesněji řečeno na západě Arnhemské země. Nemohlo se případně jednat o... rituální vraždu?“

Costarelli chvíli mlčel.

„Z toho jsme tehdy taky vycházeli. Mimochodem žádné zemětřesení nebylo,“ řekl Shane. „McNulty byl domorodec. Ale určitě i tady máte jinou zkušenost: domorodci jsou zapletení jen do takových vražd, kdy jde o spory většinou spojené s nadměrným požíváním alkoholu. Sérioví vrazi se mezi domorodci objevují jen velmi zřídka.“

„Vicky,“ promluvil Costarelli, „vezmeš si sebou Roba. Je to poloviční domorodec, jemu možná řeknou o něco víc. Vyptávejte se v okolí, jestli někdo neviděl auto. Konec konců večer teprve začínal. Přece není možné, že už byli všichni opilí a chrápali na matracích. Zjistěte, co Valerie Tateová dělala od okamžiku, kdy opustila soud, do své smrti.“

Vicky Chen psala a psala.

„Arthure, ty zjistíš, kdo to telefonoval z říše mrtvých, a Mike...“ Ten bezbarvý s jizvou zvedl hlavu. „Jdi za Markem a zkuste, jestli by se nedalo zjistit něco o té lepicí pásce a pneumatikách.“

„Neměli bychom zapomínat na to znamení.“ Shane zvedl list papíru, na kterém byl vyobrazený oválný ornament.

„Arthure...“ Costarelli trochu zvedl bradu ve směru osloveného důstojníka. „Hod' to do počítače a zeptej se kamarádů na celém světě, jestli se nesetkali s podobným případem a jestli se během posledních osmi let někde něco takového neobjevilo.“

Arthur pomalu přikývl. Žádné poznámky nejspíš nepotřeboval.

Shane pomalu bloudil očima od jednoho ke druhému. Vicky Chen se na něj dívala okouzleně a pozorně, Arthur působil spíš skepticky. Nat si se zdůrazňovanou lhotejností pohrával se zlatými hodinkami a Tony Costarelli – ten myslel na něco jiného. Na co, to Shane nedokázal uhodnout. Costarelliho pohled se upíral kamsi do dálky.

„Kdybychom věděli, jaký je význam toho znamení, možná bychom pochopili, kdo za tím činem je,“ řekl Shane. „Vrah nám chce něco sdělit. Mrtvoly neschovává, nechá je ležet tak, abychom je našli. Jedná podle plánu. Možná mu je jedno, jestli ho najdeme, nebo ne, ale chce mrtvého ukázat – třeba svému božstvu, kdo ví. A chce, abych věděl, že bude vraždit dál. Chce, abych ho honil. Proč, to nevím. Možná chce být odhalen.“

„Nebo si z toho udělal sport.“ To přišlo od Mika Richardse s jizvou.

„Ano, i to je možné.“

Několik vteřin panovalo mlčení.

„Tony? Chceš k tomu něco říct?“ zeptal se Shane.

Costarelli přikývl. „Takže, lidičky, chci vědět o každé sebemenší maličkosti v tomto případě a o lidech kolem něj, kdy vstávají, s kým spí a jestli pijí kravské nebo sójové mléko. Je to jasné?“

Důstojníci kývali, sbírali si své papíry a vycházeli ven. Místnost se vyprazdňovala, až nakonec Shane a Costarelli zůstali sami.

„Vždycky tak zacházíš se svými lidmi?“ Shane vstal.

Costarelli se ušklíbl. „No co, těm to vyhovuje.“

O tom Shane pochyboval.

„Víš...“ I Costarelli vstal. „Lidé chtějí být milováni. A když se s nimi zachází trochu drsněji, tak vědí, že jsou milováni. Vědí, že mi nejsou lhostejní.“ Costarelli měl zřejmě svou vlastní teorii.

Právě chtěli opustit místnost, když se ozval Costarelliho mobil.

„Paní Wingerová!“ zvolal s přehnaným potěšením a Shane se v duchu ptal, jestli to není jeho způsob, jak zvítězit nad její arogancí. Costarelli mlčky naslouchal, pomalu kráčel ke své kanceláři, pak ukončil hovor a řekl Shanovi: „Alex Wingerová dostala výhružný dopis. Normální staromódní dopis: černé na bílém. Vytištěný úplně běžnou inkoustovou tiskárnou.“ Otevřel dveře. „Náš pachatel si nějak potrpí na psané vzkazy, co říkáš?“

Shane prošel kolem něj. „Nech mě hádat, Tony!“

Costarelli se svezl do své židle. Najednou měl v ruce dva tenisové míčky a začal si je přehazovat.

Shane uvažoval. Mezi Alex Wingerovou a Valerií Tateovou existovala dvojí spojitost. Pracovaly na stejných případech – a byly si poměrně dost podobné.

Costarelli zvedl obočí a vyčkával.

„Já si myslím,“ začal Shane a posadil se na druhou židli, „že v tom dopise stojí: *Dopadneš stejně jako Val...*“

Costarelli na chvíli přerušil cvičení s míčky. „Ano. *I ty budeš pykat.*“

„Pykat!“ Shane opět vstal a začal přecházet po místnosti sem a tam. „To vypadá na spravedlnost a Boha. To se hodí k našemu pachateli. I McNulty tvrdil, že prošel náboženskou výchovou.“

„Nechme toho McNultyho McNultym. Je mrtvý.“

Shane se zastavil. „Ale všechno ostatní je stejné, Tony: modus operandi, to znamená...“

Costarelli v rozčilení mrštil míčky proti dveřím. „Ksaku, v tomhle případě se všechno točí v kruhu.“ Míčky se odrazily zpátky k psacímu stolu. Costarelli si jich přestal všimnout a nechal je spadnout na zem.

„Dobrá Tony, musíme zjistit, kdo napsal ten dopis. Na čem Alex Wingerová a Valerie Tateová pracovaly? Kdo jim už někdy vyhrožoval? Dostaly někoho do vězení? Byl ten člověk propuštěn?“

Costarelli zvedl ruku. „Pracuje se na tom.“

„Dobrá.“ Shane si založil ruce v bok. Cítil, jak se mu vrací síla, která ho opustila před tolika měsíci. Poté, co zadržel obchodníka s kavou, připadal si strašně starý a velice unavený. Bylo to jako poslední vzepětí sil, které tolik let přepínal. Začal zjišťovat, že je vyhořelý, vyčerpaný a prázdný. A vrah mu napíše tu hloupou, stručnou, ale výstižnou větu. *Užijte si důchodu* – a jeho síla se opět probudí. „Tony...“ pohlédl svému kolegovi zpříma do očí. „Toho chlapa chci dostat. Já ho musím dostat, chápeš to?“

„Já vím, Shane. Chceme to oba.“ Costarelli sáhl po krabičce cigaret a vstal. „Musím si jít zakouřit.“

Když Costarelli odešel, Shane si sedl, položil nohy na stůl a zavřel oči. McNulty. To jméno mu prostě nešlo z hlavy. Po chvíli otevřel oči a podíval se na hodinky. Tamara musí už dávno být v Brisbane.

9

Všechny údy ji bolely. Hlavu měla tupou, jako by byla z vaty. Když si nalávala kávu, ruka se jí třásla tak, že přelila. Naklonila se a setřela kapky na podlaze. Pak uslyšela, jak přichází. Přála si oddálit okamžik, kdy mu bude muset pohlédnout do očí, ale už stál v kuchyni. Byl osprchovaný a oblečený, ale jeho pleť vypadala nezdravě nažloutlá a povadlá. Tak ho ještě nikdy neviděla. Co by za to dala, kdyby mohla vrátit čas o pouhé dva dny. Co to vlastně jsou dva dny v lidském životě?

„Ty jsi to věděla už včera, vid’?“ Jeho hlas zněl dutě – a mrtvě.

Tápala rukou, aby se zachytila o okraj pracovní desky kuchyňské linky.

Nalil si kávu. „Žádné počasí ani zemětřesení... to byl ten telefonát, že?“

Nedokázala odpovědět.

Zůstal podivuhodně klidný. „Kdo ti to řekl?“ zeptal se.

Proč by měla lhát? Neexistuje důkaz o její *objednávce*. Odkášla si. „Christina.“

„Christina...“ Mnohoznačně přikývl. „Určitě to byla ona, kdo ti vyprávěl o Valerii, že?“

Neměla co ztratit. „Ano.“

Zhluboka se nadechl a upřeně se díval do šálku, ze kterého se ještě vůbec nenapil. „Víš, kdo to udělal?“

„Nevím!“ Zaznělo to hlasitěji a zoufaleji, než by si přála.

Podezíravě k ní zvedl oči. „Máš s tím něco společného?“

„Matthewe! To byla náhoda! Já s tím nemám nic, ale vůbec nic...“ Odmlčela. Bylo to jako zlý sen.

I on mlčel a upíjel kávu.

Proč to muselo dojít do takových konců?

„Poslyš...“ Odložil šálek a chladně se na ni zadíval. „Nikdo se o tom nesmí nic dovědět. O Valerii a o mně... nic o tom, že ty jsi něco věděla.“ Jeho tvrdý pohled jí působil téměř fyzickou bolest. „Rozumíš mi?“

Přikývla. „Ano,“ řekla tiše. Její vinou to došlo tak daleko. Ona to musí zase napravit.

„Dobře. Je pozdě a dnes mám hodně práce. Nečekej na mě.“ Ani se na ni nepodíval, natož aby ji políbil na rozloučenou, a vyšel ven. O chvíli později zaslechla jeho kroky na schodech, pak bouchla dvířka auta a motor naskočil.

Já přece miluji jen tebe, řekl včera. Nezbylo z toho nic. Zvuk motoru zanikl na ulici.

Důkladně se napila, doufala, že si horkou kávou spálí jazyk a to ji probudí ve starém životě. Ale káva nebyla dost horká. Zapnula televizi, která stála na ledničce, a naladila kanál s regionálním programem. Do zpráv zbývalo pět minut. Za normálních okolností si Matthew zvenku přinášel noviny a při kávě v kuchyni je letmo přeče-

tl. Vyšla na přední terasu a sestoupila po schodech. Noviny, ještě zabalené v plastové fólii, ležely na trávniku vedle vjezdu.

Možná už našli pachatele. Možná se už prokázalo, že ona s tím nemá nic společného. Netrpělivě a zároveň se strachem, roztrhla fólii a rozložila noviny. Nemusela hledat dlouho. Bylo to na třetí stránce.

Vražda obhájkyň

Včera večer našel Ben D. poblíž svého domu mezi Royal Darwin Hospital a Lee Point Coastal Reserve nahé, otevřené tělo mladé ženy bez vnitřností. Policie, která byla ihned přivolána na místo činu, zjistila, že se jedná o Valeriei Tateovou, od rána pohřešovanou, která pracovala jako asistentka...

Alison nedokázala číst dál. Zvedl se jí žaludek a srdce jí prudce bušilo. Vedle textu byla otištěna fotografie šestadvacetileté milenky jejího muže. Měla na ní ten povznesený úsměv, který nasadila i tváří v tvář Alison.

Když zazvonil telefon, šklubla sebou. Potřebovala chvíli, než se zorientovala. „Ano!“ vykřikla. „Už jdu!“ Vyběhla po schodech do obývacího pokoje.

„No konečně! Kde vězíš?“

„Christino, co se děje?“ zeptala se a sotva popadala dech.

„Co se děje? Ty jsi dobrá! Chtěla jsem vědět, jak se daří Matthewovi.“

„Matthewovi?“ Copak se přeslechla? „Proč myslíš na něho? Christino, musíme jít na policii! Já to nevydržím! Oni přijdou na to, že jsem o všem věděla, a u soudu... Musíme to říct policii!“

„Zbláznila ses? Co jim chceš vykládat? Že sis přála smrt Valerie Tateové? Že jsi požádala sestru, aby k ní poslala nějakého chlápka, který jí zlomí prst? Tam si tě pěkně podají, to mi věř. Phil to zažil. Je to jako v nemocnici: hledají tak dlouho, až ti něco najdou, a živá z toho nevyvázneš!“ Alison slyšela, jak sestra potáhla z cigarety. „A jakmile něco zvěří tisk, budeš tak jako tak vyřízená. A nejen ty, ale i Matthew a Prudence a tvoji tak milovaní rodiče – taky já – a Phil. Na

něco takového nesmíš ani pomyslet. Slyšíš?“ Slova se na Alison řítla jako lavina. „Ve zprávách neříkali nic nového,“ pokračovala Christina. „Nemají žádnou stopu, nic. Byla to jen hloupá náhoda.“

Alison potřebovala nějaký čas, než dokázala zareagovat. „Mluvila jsi s Philem?“

„Ne, ale... Zcela určitě s tím nemá nic společného.“ Christinin hlas zazněl najednou nejistě.

Mohla tomu věřit? Chtěla, přesto bylo nutné, aby si s ním promluvila.

„Co Matthew?“ zeptala se znovu její sestra.

„Proč se o něho zajímáš?“

„Alison, prosím tě, uklidni se.“

Alison se nadechla. Sestra má pravdu. „Matthew... on...“

„Co je?“

„Matthew ví, že jsi mi to řekla ty.“

„Ty snad nejsi normální. Jak's mu to mohla říct?“ Christina skoro křičela.

„On na to přišel sám.“

„No a? Myslí si snad, že my, že ty máš s vraždou něco společného...“

Alison jí skočila do řeči. „Ne. O té zakázce jsem mu nic neřekla.“

Christine vzdychla. „Ještě to!“

„Christino, já nevím, co teď budeme dělat?“

„Vůbec nic. Tak jako jsme nic neudělaly předtím, copak jsi zapomněla? Phil to nedal dál. Žádná zakázka neexistuje.“ Zaznělo to, jako by chtěla sestru hypnotizovat.

„Ale Christino! Já jsem ti přece dala peníze! Kdyby Phil nic nepodnikl, přece by mi je vrátil. Teprve pak by nebyl žádný důkaz.“ Zajíkla se. „Pověz mi, věříš mu vůbec? Není možné, že by sám...“

Christina se ostře zasmála. „Tedy, vážně, Alison, něco takového by nikdy neudělal! Za to dám ruku do ohně. Je na to příliš zbabělý.“

Doufejme, že má pravdu, řekla si v duchu Alison.

„Dávej pozor, Alison. Nikomu nic neříkej. A o naší dohodě se nezmíníš ani slovem! Rozuměla jsi mi?“

„Za koho mě máš, Christino?“ Alison se rozzlobila. Nejdřív s ní tímhle mentorským tónem mluví Matthew, a teď ještě Christina.

„Dobře. A Prudence taky nesmí nic vědět.“

„Ale jistěže! Vždyť je v Adelaide. Určitě jí nebudu volat, že byla zavražděna milenka jejího otce.“ Dceru musí za každou cenu držet mimo tuto aféru.

„Řekla jsi něco Meg?“

Panebože, Meg! Na tu úplně zapomněla. „No, že má Matthew poměr s Valerií...“

„Ach Alison! Proč prostě nedokážeš držet jazyk za zuby!“

„Přestaň! Nemohla jsem vědět, že se něco stane!“ Ted' křičela ona a sestra mlčela.

„Takže,“ promluvila konečně Christina tiše, „my jsme nic nedělaly. I kdyby policie...“

„Policie?“ Alison málem vyskočila. Policejní výslech nevydrží...“

„Alison, dokonce i kdyby policie přišla na to, že to byla Matthewova milenka, ty musíš zůstat klidná. Řekni jim, že nic nevěděla.“

Alison polkla. „Ale já jsem šla za ní k soudu. Někdo si na mě docela určitě vzpomene.“ Proč jen to udělala?

„Jen klid! Musíš udržet nervy na uzdě. A hlavně si dej pozor, aby se Matthew za žádnou cenu nedověděl, že jsi mě pověřila...“

„Ne, nic se nedozví.“ To bylo poslední, co by Matthewovi strkalo pod nos. „Christino?“

„Ať mi Phil vrátí těch tisíc dolarů. Tak bude jasné, že jsem si nic neobjednala.“

„Jasně. Řeknu mu to.“

Alison ještě chvíli držela sluchátko v dlani. Dívala se ven do zahrady na kvetoucí akácie a dužnaté listy fíkovníku, na listy palmy, podobné prstům. Ne: ne, jenom to tak vypadá, že se nic nezměnilo. Ve skutečnosti se změnilo všechno. Její pohled sklouzl na křeslo s modrými polštářky, Matthewovo oblíbené. Už nikdy nebudou spolu, aniž by se mezi ně vetřel obraz zavražděné Valerie Tateové.

Když vycházela z pokoje, její nohy se mechanicky pohybovaly dopředu. V koupelně si stejně mechanicky nanasla rtěnku a oční stíny. Učesala se. Popotáhla si tmavomodré tričko Lacoste s límečkem. Vklouzla do sandálů. V kuchyni sebrala z linky klíčky od auta. Zamkla zadní dveře na verandu a šla k předním. Sešla po schůdkách. Nasedla do svého fiatu.

Když projížděla ulicemi obytné čtvrti, najednou pocítila jistotu, že sem už nepatří. Už tady k tomu nepatřila.

10

Dům a místo setkávání Pekelných andělů stál nevinně a nenápadně mezi keři, kterých se asi ještě nikdy nedotkly nůžky. Ostatně, kolem pozemku se táhl plot, což bylo spíše neobvyklé v tomto klidném místě, vzdáleném asi deset kilometrů od centra, kde ploty ani neznali. Pod plechovou stříškou nalevo od domu stála motorka.

Costarelli zaparkoval na kraji silnice a uvolnil bezpečnostní pás. „Tak půjdeme navštívit toho andílka.“

Přibouchnutí dvířek auta bylo příliš hlasité v tichu, které jinak rušily jen hlasy ptáků. Shane slyšel v dálce zvuk motoru. Sotva vystoupil z klimatizovaného auta, začal se potit, a netrvalo dlouho a bílá košile a lehké béžové kalhoty se mu začaly lepit na kůži.

Costarelli hledal kolem branky, vyplněné drátěným pletivem, zvonek. Když nic nenašel, otočil se ke kolegovi. „Uvidíme, jakého se nám dostane přijetí.“ Uvolnil západku ze silného drátu a strčil do vrátek, která zaskřípěla.

Shane šel první. *Užijte si důchodu* – ta věta mu nedopřávala klidu. Byl zvědavý, jestli to nepsal muž, kterému snad každou chvíli stanou tváří v tvář. Stroj vedle domu byl černý Harley, Fat Boy, jak si Shane všiml, když šel kolem. Chromované díly se leskly, z řídítek visely dlouhé kožené třásně. Na nádrži Shane rozluštil heslo *Eat My Dick*.

Costarelli se na něho podíval. „Nevěřil bys, jak dovedou být milí. To myslím vážně.“

Shane měl během své profesionální dráhy několikrát co do činění s Pekelnými anděly, kteří se chovali počestněji než nejnudnější účetní. Ještě než došli k masivním domovním dveřím, prudce se zevnitř otevřely. Jakýsi chlapík s divokým plnovousem a vlasy, spadajícími v pramenech k ramenům, stál široce rozkročený na prahu. Shane by se nedivil, kdyby na ně namířil zbraň. Asi chtěl něco říct, pak ale zase zavřel ústa a jen si oba neznámé měřil přimhouřenýma očima, nad kterýma mu rostlo huňaté obočí.

„Brian Mason?“ zeptal se Costarelli, přestože ten člověk vypadal přesně jako na fotografii ve spise. Je to snad můj vyzyvatel? prolétlo Shanovi hlavou. Nemohl si vzpomenout, že by ho někdy viděl. Možná tu ale byly jiné styčné body. Za více než dvacet let služby u policie poznal hromadu lidí pochybné pověsti – a naštvál je.

Pohled muže ve dveřích bloudil od jednoho ke druhému. V jeho mozku to pracovalo. Pochopitelně věděl, že ti dva příchozí jsou policisté, ale pravděpodobně se v duchu ptal, co mu chtějí přišít. Shane znal tento pohled od lidí, kteří už byli ve vězení, nebo se častěji ocitli v konfliktu se zákonem. Byla v něm nedůvěra, smíchaná se špatným svědomím. Strachem, vzdorem, pohrdáním a agresivitou.

„Ano?“ zaznělo nezřetelně a nijak zvlášť hlasitě z vousů.

„Policie města Darwinu, detektiv Costarelli.“ Costarelli rychlým, tisíckrát procvičeným pohybem vytáhl průkaz ze zadní kapsy kalhot. O dvě vteřiny později ho stejně obratně zasunul zpátky. Toto dokonale nacvičené gesto dost často zapůsobilo odstrašujícím dojmem: Costarelli by stejnou rychlostí mohl tasit zbraň nebo vytáhnout pouta.

„... a detektiv Shane O'Connor,“ dodal Costarelli. „Svitlo ti? To jméno znáš, ne?“

„Ne.“

„Pochopitelně ne.“ Costarelli se široce usmál. Mason se stále ještě ani nepohnul a snad ani nemrkl.

„Rádi bychom si s vámi promluvili, pane Masone,“ řekl Shane.

„Mám hromadu práce.“ Stále ještě se nepohnul, stál ve dveřích jako skalisko a nohy měl rozkročené jako k obraně.

„To se nám hodí, pane Masone,“ řekl Shane, „my také. Ať tedy tu věc máme rychle za sebou.“

Mason opět bloudil pohledem mezi oběma muži a pokoušel se přijít na to, co ti dva od něj mohou chtít – nebo co na něho vědí. „O co jde?“

Shane mu podržel přímo před obličejem fotografii mrtvé Valerie Tateové a nespouštěl ho z očí. Měl dojem, že zachytil slabý záchvěv.

Brian Mason se krátce podíval na fotografii. Příliš krátce na nevinného, usoudil Shane.

„Neznám. Vypadá mrtvá.“

„Ona je mrtvá,“ řekl Costarelli. „A ty jsi ji chtěl zabít. Vzpomínáš si přece, ne?“

Masonův pohled byl chladný a plný nenávisti. „Chcete mi něco říci?“

„Ve vězení to bylo zlé, že?“ pokračoval Costarelli.

Brian Mason nebyl klidný, to Shane dobře viděl. Oči měl přimhouřené a na ruce, která svírala rám dveří, aby jim demonstrativně bránila vstoupit, bíle vystoupily klouby. „Co to je za uhozený otázky?“

Costarelli se opět usmál. Zřejmě mu dělalo dobře toho muže provokovat.

„Kde jste byl předevčírem, Briane?“

„Tady,“ odpověděl bez váhání.

„Jistě na to máte svědky, Briane.“ Costarelli už držel připravený blok a tužku. Mason pohlédl na druhého detektiva. Shane jen zvedl obočí.

„Vlezte mi na hrb! Neřeknu už ani slovo bez svého advokáta!“

„To je škoda,“ komentoval to Costarelli. „Opravdu škoda, protože v tom případě vás musíme požádat, abyste se dostavil na prezidium.“

Mason mlčel. V jeho obličejí to zacukalo. Poté, co zvážil svoje možnosti, zřejmě považoval za nejlepší vyřídit záležitost tady u vchodu. „Byl tady Zack Foulton.“

„Zack Foulton, náš starý kamarád? To se podívejme! No, to byl jistě skvělý pánský večírek.“ Costarelli ukázal na přístřešek, pod kterým parkoval harley. „Poslyš, máš taky auto?“

Brian Mason zavrtěl hlavou.

„A co tvůj kamarád Zack?“

„Ten má mašinu.“

„Aha. Ukaž nám, co máš v garáži.“

Masonovy oči se ještě více zúžily a rty pevněji stiskly. „Jestli nemáte příkaz k domovní prohlídce, neukážu vám nic.“

Costarelli se krátce zasmál. „Poslyš, Briane, ty víš, že ti můžu přišít, co budu chtít, jen abych ti trochu znepríjemnil život. Takže hni sebou a otevři tu zatracenou garáž.“

Shane si v duchu říkal, kolikrát i on mluvil stejným způsobem se zločinci nebo podezřelými. Hrozné zaměstnání!

Vousáč se skutečně pohnul, třebaže s nepotlačitelnou nechutí a jasně projevovanou nenávistí. Šli za ním kolem motorky ke garáži. Otočil rukojetí, kovová vrata zaskřípěla a zvedla se nahoru. Naskytl se jim pohled na zaprášený kryt motoru béžové Toyoty Corolly, posetý rezavými skvrnami. Costarelli se naklonil a prohlédl si pneumatiky. Nebyla to značka Continental.

„Tak co? Spokojený?“ odfrkl si Mason.

„Ale ne, Briane.“ Costarelli s úsměvem přešel k němu. Rychlým pohybem vytáhl z kapsy anonymní výhružný dopis a přidržel ho Masonovi před obličejem. „Umíš číst, ne?“

Brian Mason jen s velkými obtížemi snášel Costarelliho chování.

„No?“ Costarelli zamával papírem. „Podívej se dobře, ten dopis nekouše.“

Mason nevzal papír do ruky, ale zřejmě přece jen četl text.

„Wingerová a Tateová ten proces zpackaly. Jistě jsi každý den v lochu přemýšlel, jak jim to vrátíš. Rozříznout a vykuchat, to přece umíš, ne?“

Brian Mason ztuhl.

„Poslyš, Briane, jestli nám máš co říct, tak to řekni hned. Bude to jednodušší pro nás všechny.“

Brian Mason mlčel.

„Dobře, Briane. Ještě o mně uslyšíš.“ Costarelli se ledově usmál.

V autě Costarelli triumfálně prohlásil: „Ten bude ještě o naší návštěvě přemýšlet. Pokud se vůbec to, co se v jeho hlavě odehrává, dá nazvat myšlením.“ Otočil klíčkem a motor naskočil.

Shane ho ze strany pozoroval. Costarelli se stále ještě usmíval. Bylo na něm znát, že je ve svém živlu. „Však já už ho dostanu!“

„Za co, Tony?“

„Za co?“ Zaznělo to rozhořčeně. „Je to zatracený Pekelný anděl! Vyletěl bych z kůže, když dělají, že by nikomu nezkřivili vlas na hlavě. Mají na svědomí skoro všechno: obchodování s drogami, ublížení na zdraví, podvody, krádeže, zabití...“

„A tuhle vraždu?“

„Možná i tuhle vraždu, jo. V každém případě by mě to ani trochu neudivilo. A jestli ji spáchali, tak je zničím, úplně a bez pardonu. Pak si žádný z nich nebude tady jistý, to ti zaručuju!“ Sáhł po krabičce cigaret, ale přepadł ho záchvat kašle. „Do háje!“ Zase odložil cigarety.

„Chceš mít po sobě uklizeno, co?“ zeptal se Shane a čekal na odpověď, ale Costarelli mlčel, zařadil jedničku a vyjel.

Vysoká tráva a křoviny se míhaly kolem bočních oken. Všechno bylo tak vyprahlé, že by jediná jiskra stačila zapálit. Shane vzpomínal na Carol a vystřízlivělý si uvědomoval, že si nepřipouští radost z její přítomnosti.

Sotva se vrátili na prezidium v Mitchell Street, na chodbě potkali mladého asistenta Marka.

„Právě jsem chtěl volat, Tony. Ten Dave Cameron, bývalý přítel...“

„Já vím, kdo to je.“ Costarelli netrpělivě mávl rukou. „Co je s ním?“

„Pracuje jako manažer na jedné z těch Theodourových lodí. Celý minulý týden měl volno – až do dneška večera.“

Costarelli hvízdł. „Podívejme! A kde ho teď najdeme?“

Mark bezmocně pokrčil rameny. „Společně s kamarádem, se kterým pracuje u Theodoroua, si najal malý byt v Casuarině. Ptal jsem se sousedů. Ti dva mají zřejmě střídavě směny. Když je jeden doma, druhý pracuje. Někdy se ty směny překrývají. Ted' právě není doma nikdo. Máme pomocí televize...“

„Nebud' tak hrr! Nechceme ho přece varovat, ne?“ Costarelli se zamračil.

„Měli bychom informovat kolegy,“ řekl Shane. „Ať se podívají po jeho voze – a po něm.“

Costarelli souhlasil. „Nejspíš se zítra docela prostě objeví v práci.“

„Pak ho tam navštívíme,“ řekl Shane.

„Marku, postarej se o to.“ Costarelli pokýval hlavou.

Mark zaváhal. „Ale naše letadlo není...“

„Já vím, i bez toho se dá leccos podniknout. Poletíme zítra. Budeme šetřit peníze daňových poplatníků. A ani slovo o našem podezření. Nechci, aby ho jeho lidé předem varovali. Potřebujeme jen vědět něco bližšího o mrtvé.“

Mark pospíchal do kanceláře, kterou sdílel s osmi dalšími detektivy. Costarelli chvíli zůstal stát. Najednou vypadal úplně vyčerpaný. „Potřebuji si krátce odpočinout, Shane. Moje číslo máš. Za dvě hodiny budu zase tady.“ Šel zpátky k východu. Shane měl už zase pocit, že Costarelli nevyložil všechny karty na stůl.

V kanceláři postavil na kávu a pustil se do pořádání informací, týkajících se tehdejšího případu. Prostudoval si fotografie z místa činu, přečetl zprávu techniků, zajišťujících stopy, přelétl výpovědi svědků, kteří viděli Patty ještě naživu. Někdy mezi tím si nalil kávu do špatně vymytého hrnku. Když vzhlédl, uviděl Marka, stojícího v otevřených dveřích. „Jen dál.“ Kývl na něj, aby vešel.

„Zítra ráno můžete prvním letadlem letět na farmu.“ Marek se chtěl hned zase otočit.

„Děkuji. Počkejte, řekněte mi, Marku, dělá to Tony často, že prostě najednou zmizí?“

Mark zaváhal. „No, vlastně ano.“ Pokrčil rameny. „Občas to udělá. Ale v pravém okamžiku se zase objeví.“

„Rozumím,“ řekl Shane. „Vicky a Rob se už vrátili?“

„Vicky jsem potkal na chodbě.“

„V tom případě ji pošlete sem.“

Vicky vešla, právě když se chtěl napít. Plaše se usmála, ale okamžitě zase zvažněla. „Oni věří, že to souvisí se zemětřesením.“

„Aboriginové, se kterými jste mluvila?“ Nebylo by to poprvé, kdy Shane zažil, jak mýty slouží k vysvětlování zločinů.

„Ano.“ Rychlým pohybem si z obličeje odhrnula pramen vlasů. „Oni říkají, že Bula, bůh stvořitel, povstal, protože byl vyrušen. Chtěli jsme se dovědět, kdo ho vyrušil.“ Na okamžik se odmlčela. „Tedy, v jejich zvycích neexistuje tento způsob oběti. Musíme si ujasnit jedno: oni celá tisíciletí museli bojovat o přežití. Žijí v malých skupinách, putují po kraji a jsou nuceni zacházet s přírodou velmi obezřetně, aby se nepřipravili o základnu svého života. Oni si nemohou dovolit lidské nebo zvířecí oběti božstvu. Pro ně by to bylo obrovské plýtvání.“ Mluvila rychle a rozčileně. Je to tělem i duší policistka, říkal si v duchu Shane. „To znamená,“ pokračovala Vicky, „že lidské oběti jsou něco, co se vyskytuje v jiných kulturách a náboženstvích, třeba v křesťanství nebo animismu. Existuje i pohřbívání živých, kteří mají sloužit mrtvým na onom světě.“

Shane přikývl. Když odešla, vzal do ruky papír s kopií ornamentu. McNulty nebyl ten pravý. Skutečný pachatel se stále ještě volně pohybuje. A že nebyla nalezena žádná další těla, to nic neznamená. Tato země je příliš velká a velké části země nejsou obývané. Shane nechal papír klesnout a zadíval se na zeď, na které visela Costarelliho jmenování a blahopřání k životním jubileím. I on dostal podobné, ale nikdy si je nevyvěsil. Udivilo ho, že si je Costarelli vystavil, protože mu připadal spíš jako člověk, který se řídí svými vlastními pravidly a nepřikládá žádnou důležitost formálním uznáním. Existuje ale člověk bez protikladů? Určitě by jen málokdo věřil, že on, Shane, má výčitky svědomí, protože pořád ještě nezavolal Carol.

Tolik se těšili na víkend.

11

Kola byla zvětralá. Tamara Thompsonová vyhlížela zaprášeným oknem kavárny. V jasném denním světle stála její bílá toyota vedle otlučeného červeného pickupu. Občas kolem projel kamion nebo osobní vůz. Obvyčejná silnice mezi Brisbane a Warwickem nebyla ani zdaleka tak frekventovaná jako dálnice. U vedlejšího stolu nějaký

dělník ve špinavé kombinéze jedl hamburger. Od baru bylo občas slyšet plácnutí mokrého hadru.

Před hodinou a půl opustila Brisbane a teď, krátce před Warwickem, si dopřála přestávku – nedaleko od tehdejšího místa činu. Shane ji požádal, jestli by se mohla podívat na staré místo činu a navštívit psychiatrickou léčebnu, ve které byl hospitalizován McNulty.

Al jí na ten starý případ dal dva dny. Chápal, že Shane má výčitky svědomí, a taky chápal, že Tamara chce vyhovět svému partákovi.

Dělník vstal, zaplatil a vyšel z místnosti. Dveře se dvakrát zhouply tam a zpátky. Viděla, jak pomalu přechází parkoviště, nastupuje do pickupu a odjíždí. Před týdnem byla povýšena: starší detektiv Tamara Thompsonová, šestatřicet let, rozvedená, bezdětná, rodiče alkoholici a sestra, která se na rodinu dívá svrchu. Rodiče jí už třikrát volali na mobil a naléhali, aby se dnes večer určitě zastavila. Otcí bylo špatně. Ráno mu většinou bývá špatně, řekla si jako vždy, a dodala k tomu, že by si měl vzít aspirin nebo raději hned dva. Její matka typickým hysterickým hlasem řekla, že je bezcitná a nevděčná a že přece dobře ví, jak otec trpí se žaludkem.

Tamara si vzdychla a upila koly. Od chvíle, kdy se dověděla, že Shane končí, měla špatnou náladu. Nenáviděla odchody. A představila, že od příštího týdne bude spolupracovat se Spencerem, její náladu ještě zhoršila. Přitom byl mladý, snaživý a spolehlivý. Mimo chodem nijak zvlášť bystrý ani oslnivý.

Zpočátku byl spíš ostýchavý a ona se v duchu ptala, k čemu jim tento chlapec na oddělení vražd bude. Ale časem získal jistotu a celé oddělení vědělo: jestliže je potřeba ověřit, jestli sto osob určitého dne koupilo v jistém krámě jistou lepicí pásku, je on ten pravý. Když bylo potřeba podezřelého celé hodiny vysilovat stejnými otázkami, byl nejlepší. Byl přímo posedlý detaily. Možná byla prostě jen smůla, že se dostal na místo po Shanovi. Dříve nebo později přijde nový detektiv. Už nyní byla zaujatá proti tomuto neznámému. Přitom jí za léta, kdy spolupracovala se Shanem, nikdy nebylo dost dobře jasné, jestli je opravdu jejím vzorem. Měl spoustu vlastností, které neměla ráda. Jeho pití bylo jen jednou z nich, přestože to dříve muselo být

mnohem horší, jak slyšela. Nesnášela jeho mužskou nadřazenost. Zpočátku se kvůli tomu pravidelně hádali, ale od té doby, co se stýkal s Carol, se změnil, byl ohleduplnější a jemnější. Tamara si byla jistá: kdyby nebylo Carol, neodešel by od policie. Al Marlowe a také Tom McGregor jí při každé příležitosti předhazovali, že na Shana dost nepůsobila, aby ho přiměla zůstat.

„Slečno!“ Vzhledla. Hostinský stál nad ní. „Tady ten ji viděl poslední naživu.“ Ukázal na muže u pultu, kterého vůbec neviděla vcházet. Vysoký, štíhlý muž kolem čtyřicítky s nakrátko ostříhanými, narudle světlými vlasy a pletí se spoustou pih. Jako Scott, pomyslela si a uvědomila si, že je jí horko.

„Ne, Bobe, já jsem jeden z těch, co ji viděli. Poslední naživu ji viděl vrah.“

Na sobě měl šedivou bavlněnou košili, jejíž rukávy měl ohrnuté až k ramenům. Kapsičky na prsou a patky na ramenech mu dodávaly oficiálního vzezření. Mohl to být ranger – nebo policista.

Hostinský protáhl obličej a pokrčil rameny. „Vyprávěl jsem mu, co máte v úmyslu.“

Muž k ní váhavě přistoupil. „Jeff Ellroy.“

„Tamara Thompsonová.“

Jeho ruka byla suchá a stisk překvapivě slabý. Kdyby svou ruku neovládala, vyklouzla by dolů. Možná je plachý, pomyslela si. Takový stisk ruky už často zažila u fyzicky silných mužů, u farmářů, kteří krotí koně nebo u stavebních dělníků, kteří přemísťují kameny. Možná ztratili cit pro míru a bojí se, aby ruku toho druhého nestiskli příliš silně. Scott měl taky takový stisk. Vyrůstal na farmě. Ukázala na židli u svého stolu. „Nechcete se posadit?“

Okamžik zaváhal, pak ale odsunul židli a posadil se. Jeho modré oči se světlými řasami byly bystré a skepticky si ji měřily. Tváře měl propadlé. Jako vytrvalostní běžec, říkala si v duchu Tamara. Pocítila příjemné zamrazení na kůži, kterým se hlásilo tělo, už tolik měsíců bez sexu...

„Vy jste novinářka?“

Odkašlala si. „Ano.“ Totéž řekla hostinskému. „Píšu o místech. O místech, na kterých došlo k vraždě. Jak na nás působí, jaký vliv má vzpomínka na příběh...“ Nenáviděla lhaní, nehledě na to, že to

nijak zvlášť neuměla. Chci jen zabránit tomu, aby všichni říkali, že jsme zatkli nepravého, říkala si v duchu ke svému ospravedlnění a uklidnění. „A co děláte vy, Jeffe?“

„Jsem inženýr.“ Nespouštěl z ní oči. Uvěřil jí vůbec tu novinářku?

„Pracujete tady v okolí?“

Přešel si dlaní bradu, jako by zkoušel, jestli je dobře oholený. „Ne, já tady bydlím. V každém případě občas.“ Přes jeho obličej přelétl krátký úsměv. Šlachovité paže, poseté pihami, měl položené na desce stolu, v jedné ruce držel sklenici, ve které byla buď minerálka, nebo citronová limonáda. Na muže tady venku dost nezvyklé. Je snad alkoholik? Vyléčený alkoholik? Čekal a díval se při tom do sklenice.

„To je náhoda, že jsem se setkala právě s vámi!“ Překvapení předstírat nemusela. „Máte dnes hodně práce?“

Vzhlédl a unaveně se usmál. „Ne. Mám za sebou několik namáhavých dní a chtěl jsem si tady venku odpočinout.“

Zarazila se. „Opravdu jste Patty Bensonovou viděl krátce před její smrtí?“ zeptala se a v duchu probírala seznam svědků, uvedených ve spisu. Nebyl Jeff Ellroy jeden z kamarádů bývalého přítele Patty? Nebyla si jistá, jestli novinářka může znát tuto informaci.

Jeff Ellroy jen přikývl.

„Kde?“

„V Brisbane, v jedné hospodě. Dřív chodila s jedním mým kamarádem. Bývalá přítelkyně mého přítele. Prostě vešla dovnitř.“

Vzpomínala si na to místo ve výpovědi. Ten přítel se jmenoval Steve a Patty vešla do podniku, aby si koupila láhev šampaňského. Provokovala svého bývalého přítele. Nějaký kamarád s ní vyšel ven, aby jí zavolal taxi. Ten kamarád se jmenoval Jeff Ellroy.

„Ano? Jaká byla?“

Zadíval se přes ni k oknu. „Krásná.“

Nejraději by se zeptala, odkdy je krásná charakteristická vlastnost, ale neudělala to. Nechtěla se s ním hned rozkmotřit. Její bývalý manžel by odpověděl stejně.

„Ano.“ Jeho pohled se vrátil k ní. „Taky byla veselá, s každým byla zadobře. To taky Steva někdy dost zlobilo.“

„Muselo to být pro vás zlé, když jste se dověděl o její smrti...“

Zase ponořil pohled do své sklenice. Konečně vzhlédl, ale neřekl nic. Pokusila se zařadit výraz v jeho obličeji: byl to smutek? Vyčerpání? Zdrčení? Přestože se tomu bránila, bylo ji ho líto.

„Nevyznám se tady...“ začala. „Můžete mi říci, jak se tam odtud dostanu?“

„To místo nenajdete.“

„Vážně?“

Několikrát si přejel dlaní přes nakrátko ostříhané vlasy.

„A proč ne?“

„Není nijak označené.“

„To je mi jasné. Ale na tom místě mají být dvě velká skaliska...“

Odmítavě mávl rukou. „Ze silnice stejně nejsou vidět.“

Její trpělivost byla u konce. Právě chtěla vstát, když řekl: „Můžu vám to místo ukázat.“

Podíval se ven k parkovišti. Sledovala směr jeho pohledu a objevila kombi s pomalovanými dvířky. Odstrčil židli.

„Nechcete nejdřív dopít?“ zeptala se.

On už ale stál. Hostinský zachytil její zaražený pohled a lehce pokrčil rameny, jako by chtěl říci, nic si z toho nedělejte, Jeff Ellroy je prostě už takový.

O necelých patnáct minut později odbočila za jeho červeným kombíkem na hrbolatou cestu, která jako by se ztrácela mezi suchými, šedavými eukalypty. Po dvaceti metrech zastavila za jeho vozem. Vystoupil a ona otevřela dvířka.

„Tady?“

Ukázal přes střechu auta. Měl pravdu. Ze silnice nebylo kameny vidět.

Vystoupila, uhladila si sukni, stáhla blůzu, která se jí při řízení vysoukala, a natáhla krk. Balvany se zvedaly z nízkých křovisek jako nějaká prastará obří vejce. Když kráčela k místu, které znala z fotografií, pod podrážkami jejích lodiček skřípaly malé kamínky. Dva balvany, vysoké téměř jako dospělý muž, nabízely nejen ochranu před pohledy, ale místu propůjčovaly jakýsi magický nádech.

Vrah si bez nejmenších pochyb toto místo zvolil úmyslně. Široko daleko nebylo vidět žádný další kámen. Měla si vzít pevnější boty. Tvrdé stvoly trávy ji bodaly do holých kotníků a velmi dobře věděla, že v podrostu mohou číhat hadi a jedovatí pavouci. Došla ke kamenům a dotkla se drsného, pórovitého povrchu. Po znamení nebylo ani památky. Po tolika letech barva dávno vybledla nebo se smyla.

Patty Bensonová, říkala si v duchu, tak tady jsi skončila... Byla zavřená v zavazadlovém prostoru auta. Ruce a nohy měla spoutané, ústa zalepená. Cítila, jak vůz odbočil z asfaltové silnice. Dobrý Bože, nenech mě zemřít, modlila se, přestože nejspíš v Boha nevěřila. Ted' ale věřila a věřila by po celý zbytek života, kdyby jí pomohl. Celé tělo ji bolelo, potřebovala vzduch, bála se, že se udusí... před tím... dříve, než ji zavraždí. Zabije ji, věděla to, a že to nebude rychle, to věděla taky. Vůz zastavil. Vypnul motor. Dobrý Bože, pomoz mi, prosím... Otevřel dvířka auta, slyšela skřípění jeho kroků na kamínkách. Byli na odlehlém místě, někde, kde nikdo nebyl, kde jí nikdo nemohl přijít na pomoc... Víko kufru se zvedlo. Jeho obličej před černou oblohou. Zvedl ji, přehodil si ji přes rameno jako jehně, které má být obětováno, odnesl ji ke křoviskům a shodil na tvrdou zem. Vedle její hlavy se zvedaly dva kameny a nad nimi svítily hvězdy. V tom okamžiku pohasla veškerá naděje. Věděla: už nikdy neuvidí nebe plné hvězd, už nikdy... Ted' přijde to nejhorší. Ne, bude to ještě horší. Znásilní ji a pak uškrtní? Znásilní ji s nožem? Jeho obličej se vsunul před hvězdy. Viděla zablesknout se čepel. Zavřela oči a ucítila prudkou bolest. Poslední v životě...

Tamara sebou šklubla. Srdce jí rychle a tvrdě bilo, dlaně měla vlhké a hrdlo sevřené. Zase se jí vrátila vzpomínka na jedno léto, kdy chodila na vysokou školu, a na Ellen Huntovou... Seber se, nabádala se v duchu. To všechno nemá s tebou nic společného. Nic.

Otočila se. Jeff zůstal stát u auta a pozoroval ji.

„Co myslíte, proč právě tady?“ zavolala na něj.

„Byl to přece aborigin, ne? Vyznal se tady.“

McNulty nepocházel z tohoto kraje, pro něj tyto skály možná nic neznamenaly. Ale neřekla to, místo toho odehnala mouchy od svého obličeje.

„Říkalo se, že vražda Patty Bensonové byla provedena jako rituální oběť. A ten, kdo to udělal, nebyl právě... jak bych to řekla... no, právě vzdělaný člověk. Vždycky jsem se v duchu ptala, proč to udělal právě tak. Proč ji prostě neznásilnil, neuškrtil a tělo někde neza hrabal?“ zeptala se.

„Pro aboriginy má smrt jiný význam. Nebudete nic fotografovat?“

Hrome! Vůbec nepomyslela na maskování. To byla podstatná chyba. „Fotografie už existují. Teď jde o příběh,“ zavolala. Proč vlastně nejde blíž? Proč pořád stojí u těch aut? Pustila se na zpáteční cestu. Pod podrážkou bot cítila kamínky. „Možná to bylo strašně jednoduché...“ řekla, když už byla téměř u něho. „Už neměl čas nebo si řekl, že pojede prostě jen tak někam.“

Elroy pokrčil rameny. „Ano, kdo ví, co se odehrává v takovém chorém mozku?“

Rukou se opřela o kapotu a vysypala si kamínky z boty. „On byl nemocný?“

„Považujete snad za normální, když někdo ženě prořízne krk, nechá ji vykrvácet, a pak z ní ještě vyjme všechny vnitřní orgány?“

Teď ho konečně vylákala z úkrytu – a odhalila, že jeho lhostejnost byla jen předstíraná. „Muselo to pro vás být strašné, když jste se dověděl o její smrti.“

Neodpověděl, jen pohybem bloudil po krajině, jako by něco hledal. „Kam pojedete teď?“ zeptal se pak.

„Dál na západ. Nevěřil byste, na kolika místech byli nalezeni mrtví.“ Zase lež.

„Měla byste všechna místa činu zanést do mapy. Možná narazíte na nějaké společné rysy: podzemní prameny, elektrické napětí...“

„Vy si myslíte, že takové věci hrají roli?“

Krátce se zasmál. „Myslel jsem, že by to pro vás mohlo být zajímavé, když píšete o zvláštěnostech těchto míst. Ještě jste si nikdy nenajala proutkaře?“

„Ne.“

„Opravdu ne? A proč potom píšete o takovém tématu?“ zase ten zkoumavý pohled.

„Můj redaktor si myslí, že něco takového lidé chtějí.“

Jen přikývl.

„Váš manžel se o vás nebojí, když tak sama jezdíte po venkově?“

„Jak víte, že jsem vdaná?“

Zase ten krátký úsměv. „Jen hádám.“

„Aha. A jak je to s vámi? Nebude vám vaše žena vyčítat, až se dozví, že jste cizí ženě ukazoval krajinu?“

„Já ženatý nejsem,“ odpověděl vážně. Pak zase bloudil očima po kraji. Uvědomila si, že se jí jeho odpověď líbí.

„Viděla jste dost? Docela rád bych jel zpátky,“ řekl.

Rozhlédla se a nadechla se svěžího vzduchu. Nechtělo se jí tak rychle pryč. „Vy jste tady vyrostl?“

„Ne. Můj otec si tady koupil dům a já jsem ho před pár lety zdědil.“

„Váš otec zemřel?“

„Ano.“

„Myslíte ještě někdy na Patty?“

„Ne. Už je to dávno. Neznal jsem ji nijak dobře. Byla to Stevova přítelkyně.“ Podíval se na hodinky. „Musím pryč.“

Dlouze se na něj zadívala, přála si, aby jí byl nesympatický, ale nepodařilo se jí to. „Velmi vám děkuji za pomoc. Kdybych měla ještě otázky, smím vám zavolat?“

„Moje jméno znáte. Jsem v telefonním seznamu.“

Tamara zvedla ruku na pozdrav a nastoupila. Vyjela na asfaltovou silnici a vracela se do Brisbane. Ve zpětném zrcátku viděla, že jede opačným směrem. Pustila rádio. Přesto se jí vynořily obrazy a vzpomínky. Ellen Huntová, zkroucená na posteli... poslední léto na střední škole v Adelaide...

Nech toho už konečně! poručila si a pustila hudbu hlasitěji.

12

Jeannie Reidová jen silou vůle nasadila úsměv, který byl pro ni jindy tak snadný, když kvůli zákazníkovi vyjímala z vitríny šperk s

perlami a s půvabným gestem jej položila na sametovou podložku nebo zákaznici kolem krku. Včera večer déle než půl hodiny čekala u jednoho ze stolků dole před restaurací Stokes Hill Wharf, on ale nepřišel. Přitom ji nemohl přehlédnout, měla na sobě ty tmavočervené šaty. Určitě by ji poznal už z dálky. I kdyby se objevil po půlhodinovém zpoždění, byla by přijala jakoukoliv omluvu. Jenže on nepřišel. Ve špatné náladě, zklamaná, sklíčená a bolestně si uvědomujíc svou samotu, konečně vstala, jela domů, obrátila do sebe několik skleniček červeného vína a šla si lehnout.

„Zapomeň na něho,“ pošeptala jí kolegyně Wanda, když Jeannie vracela do vitríny na zdi perlové náušnice.

„Asi mi nic jiného nezbude,“ vzdychla si, vytáhla klíč ze zámku vitríny a svazek zasunula do kapsy kalhot. „Ty jsi už někdy čekala marně?“ Pořád ještě byla dotčená. Ne, nejen dotčená, byla naštvaná a uražená.

Wanda mávla rukou. „No jasně!“ Vesele se zasmála. „Ale taky jsem nechala na sebe čekat.“

„Opravdu?“

Wanda přikývla. „Odpověděla jsem na seznamovací inzerát. Ale najednou jsem dostala strach a říkala si: co když to bude hrozný chlap a já s ním budu sedět u večeře... Ne! Čekala jsem schovaná, abych si ho nejdřív prohlédla. Kdyby mi byl sympatický, šla bych ke stolu... poslyš, Jeannie!“ Wanda se na ni starostlivě podívala. „Nemysli na něho tolik! Vždyť jsou i jiní chlapi.“

„Ale všichni jsou ženatí nebo mají nějaké mouchy.“ Odmlčela se. Proč raději nedržela pusu? „Ach, Wando, máš pravdu.“ Pokusila se o úsměv. „Už jsem na něho zapomněla.“

„Správně!“ Wanda jí sevřela paži a podívala se přes její rameno ke dveřím. „Zákazník,“ zašeptala a mrkla. „Přenechám ti ho...“

Rovné ulice připadaly Shanovi nekonečné, než se dostal k místu, kde bydlel aborigin, který našel mrtvé tělo. Otočil služební vůz, bílé mitsubishi, a zaparkoval na kraji ulice. Na její jedné straně stály domy, na druhé rostla hustá křoviska.

Jakmile vystoupil, zaútočilo na něj vlhké horko. Vlastně už si na to mohl zvyknout, ale asi to nějak souviselo s jeho tělesným stavem.

Jizva na noze a také ta na rameni bolely v tomto klimatu víc než v suchém a chladnějším Brisbane. Zhluboka se nadechl a zabouchl dvířka. Okamžitě objevil úzkou cestu, na které byly stopy pneumatik. Šel podle nich a sklonil se pod nízko rostoucími větvemi. Půda pod jeho podrážkami byla navzdory vysoké vlhkosti tvrdá. Asi po dvaceti metrech už neviděl ulici a svoje auto. Za jedním stromem, ohnutým až k zemi, který poznal z jedné z fotografií, se křoviska prosvětliła. Zastavil se a rozhlédl.

Vrahovi nijak nezáleželo na tom, jestli bude tělo nalezeno, jinak by si vyhledal skrytější místo. Ne, říkal si v duchu Shane, tohle místo si našel proto, že buď tady mohl v klidu vykonat rituál, nebo proto, že místo samo mělo pro jeho rituál nějaký význam. O dva kroky dál zahlédl slehlou travu. Tady leželo tělo Valerie Tateové. Vzhlédl. Nad ním viselo jen několik větví, pohled na nebe byl volný. Asi o dva nebo tři metry dál vlevo byla malá vodní hladina, proměněná v bažinu. Věděl, že prameny a studny hrají významnou roli v přírodních náboženstvích. A taky věděl, že se věštění pomocí vody jmenuje hydromantie. Všechny mytologie znají božstva vod, nymfy, víly a vodní duchy, kteří žijí v pramenech, jezerech, rybnících, potocích nebo řekách. Především v irském folkloru se objevují takoví duchové.

Vzpomněl si na jeden obyčej, o kterém četl v souvislosti s jiným případem. Košilka nemocného dítěte se nechala plavat v pramenité vodě, aby se zjistilo, jestli dítě přežije. Když se potopila, naděje na uzdravení nebyla. Mladé dívky, které se chtěly vdávat, házely do vody sponku, aby se dověděly, jestli se do roka vdají, nebo do ní ponořily zrcadlo, aby viděly obličej budoucího manžela.

U zdejších domorodců jsou prameny a vodní plochy místy, kterými duše pronikají do země, nebo – právě naopak – kde vystupují ze země a hledají si tělo. McNulty byl domorodec a oba kameny na místo činu u Brisbane před tisíci lety přinesla voda.

Ale proč tady? uvažoval Shane. Slyšel zpěv ptáků, praskání a šelest, po ulici nejspíš projížděl kamion: zvuk se nejdříve blížil, pak zase zanikal.

Objevil místo pod starým stromem, kde zřejmě byly zahrabány vnitřní orgány. Technici, zajišťující stopy, jámu nezaházeli. Ještě

chvíli stál, doufal ve vnuknutí nebo v nějaký objev, když se ale nedostavilo ani jedno, ani druhé, vrátil se k vozu. Uvnitř bylo horko a dusno. Spustil okna.

Najednou ho napadl ještě jeden význam pramenů a vodních ploch. Když Germáni pochybovali o věrnosti svých žen, položili novorozeně na štít, který pustili po vodě. Jestliže se dítě nepotopilo, byl to důkaz, že je legitimní. Pokud se potopilo, bylo to pro manžela, který se cítil podvedený, znamení spravedlnosti.

Shane se zadíval ven zaprášeným čelním okénkem. Jaké otázky si kladl vrah?

13

„Ten muž byl zcela jednoznačně násilník. Medikamentózně jsme ho tlumili. Ten čin... já bych věřil, že ho spáchal,“ řekl doktor Taylor, hubený muž s hlubokými svislými vráskami v přepadlém obličejí. Silný kuřák, řekla si v duchu Tamara, a k tomu zřejmě ještě málo spí. Návštěvu ohlásila na večer, ale do psychiatrické léčebny, do které byl umístěn McNulty, dorazila už v půl čtvrté. Teď, cestou zpátky do města, přemýšlela o tom, co se vlastně dověděla. Seznámila se s Jeffem Ellroyem a nevěděla, co si o něm má myslet. Během posledních hodin se před jejím duševním zrakem stále zjevoval jeho obraz, a to ji přivádělo do stavu jistého rozčilení. „Tamaro,“ mumlala polohlasem, „to opravdu není právě profesionální.“ Musela zastavit na červenou a využila chvilky ke zkoumavému pohledu do zpětného zrcátka. Tmavé, vlnité, krátké vlasy, zelené oči, nenápadný nos – nevypadala špatně, přestože kolmá vráska mezi očima a rýhy v koutcích úst se prohlubovaly. Za ní kdosi zahoukal. Na semaforu svítila zelená.

Na klinice se dověděla, že jeden ze dvou ošetřovatelů, kteří o McNultyho pečovali, museli krátce po jeho smrti kvůli očnímu onemocnění opustit práci a bydlí v Brisbane. To už věděla. S druhým, Salem Plummerem, prohodila pár slov. Potvrdil jí názor ředitele ústavu a dodal: „Jsou pacienti, které má člověk rád a které rád nemá.“

McNultyho jsem rád neměl. V každém ohledu byl nepříjemný.“ Tamara si vzpomněla na jeho fotografii. Úzké oči blízko u sebe, odmítavý pohled, lehce nahrbené tělo – ne, sympaticky nevypadal, spíš prohnane, hrubě a bezohledně.

Jeho kolega Jake Hellman, řekl ošetřovatel, s ním vycházel lépe. Byl prý jediný, s kým McNulty vůbec promluvil. „Stejně neříkal skoro nic. Jen ano nebo ne. A to jste mohla dělat, co jste chtěla. Nebylo to jen kvůli lékům. On prostě nepotřeboval s nikým mluvit.“

Sal Plummer se stále ještě dokázal rozčilit, když měl mluvit o McNultym, to bylo Tamaře jasné. Nijak ji nepřekvapovalo, že ani on nepochyboval, že McNulty je pachatelem brutálního činu. „Tím znamením chtěl policii tahat za nos. To je přece jasné! Někde to našel.“

„Máte ponětí, jaký je význam toho znamení?“

„Ne. Nejspíš je to něco orientálního. On se přece dost pohyboval po světě. Pracoval na rybářském trawleru. Kdo ví, kam se všude dostal. Možná to znamení taky znal od svých předků. Ale neměl ponětí, co znamená, tím si jsem jistý. Prostě to použil, protože si na to nějak vzpomněl. Někdy je to tak jednoduché.“

Mezitím dojela do centra a uvízla v obvyklém večerním provozu. Stmívalo se a na všechny barvy jako by se spustil šedavý závoj. Byla unavená, hladová a od dlouhého sedění za volantem ji bolela záda. Se šíjí to nebylo o nic lepší a nohy měla těžké a horké. Vnitřní hlas jí napověděl, že má vyřídit ještě jednu věc. Na příštím semaforu sáhla po telefonu a vytukala číslo domova pro slepce, kde žil bývalý ošetřovatel McNultyho. Ohlásil se přísný ženský hlas.

„Ráda bych mluvila s Jakem Hellmanem, bydlí ještě u vás?“

Tamara slyšela šustot papírů.

„Ano,“ řekl hlas.

„Můžete mě s ním spojit?“

„Na pokoji není telefon.“

„Chcete tím říci, že žádný z... obyvatel nemůže zavolat nebo být volán?“

„Samozřejmě můžete volat. Jen pan Hellman nemá telefon. Kromě toho jsou naši pacienti slepí.“

„Co to má společného s telefonem?“

„Poslyšte, jestli chcete něco od pana Hellmana, pak napište dopis, nebo se tady zastavte.“ Tón byl stále netrpělivější.

„Bude si moci dopis přečíst?“

„My mu ho přečteme.“

„Dobrá, pak mu, prosím, vyřídíte, že detektiv Tamara Thompsonová by s ním ráda mluvila zítra v devět dopoledne.“

Když nepřišla odpověď, žádost zopakovala.

„Ano. Vyřídíme mu to.“ Žena nyní mluvila ještě odmítavěji.

„Děkuji vám za přátelskou pomoc.“ Zavěsila. „Pitomá ženská!“ Žena v autě vedle ní si ji nepřátelsky změřila. Tamara se odvrátila.

V půl sedmé zaparkovala vůz v garáži policejního ředitelství v Roma Street a vyjela nahoru do své kanceláře ve třetím patře. Když otevřela dveře a uviděla dva neobsazené psací stoly, bylo jí jasné, že Shana postrádá už teď. Dřív než se jí mohla zmocnit sentimentální nálada, zapnula počítač, přinesla si z ledničky vodu a vyhledala si soubor, ve kterém byly uloženy podklady případu.

Jeffrey Ellroy – na fotografii byl stejný jako dnes: vážný a uzavřený. Vůbec se nezměnil. Narozen 1965 v Adelaide. Jeho matka Mary byla ošetrovatelkou v nemocnici, otec Carl inženýr – jako on sám. Přelétla jeho výpověď. Setkal se s přáteli v hospodě, když najednou vstoupila Patty Bensonová a vnutila se do jejich společnosti. Zjevně už něco vypila a chtěla si koupit šampaňské. Urážela Steva a Jeffrey Ellroy s ní vyšel a zavolal jí taxi. Pak se zase vrátil dovnitř. O hodinu později všichni odcházeli, Jeff chtěl spát v autě a brzy ráno jet za otcem ven do Warwicku.

Tamara vzhledla. Byla to opravdu náhoda, že i vrah Patty Bensonové jel do Warwicku? Proč Warwick? Existují takové náhody? Kdyby anonymní telefonát neobvinil McNultyho, policie by Jeffreyho Ellroye nepustila tak rychle ze zřetele. Vzpomínala na muže s krátce ostříhanými, narudle plavými vlasy, šlachovitými pažemi, v téměř vojenské košili... Mohl on a ne McNulty zavraždit Patty Bensonovou a Valerii Tateovou? Řekl jí, že má za sebou namáhavé dny... Bude si muset ověřit, jestli byl v Darwinu...

Mobil ji vytrhl ze zamyšlení.

„Copak pořád děláš, zlatíčko? Už jsi na nás úplně zapoměla?“ Hlas její matky byl silný, ale rozvláčný. Bezpochyby už měla v sobě svou dávku alkoholu. Rodiče! No ovšem! Dávno jim měla zavolat.

„Ty mě a svého starého tatínka úplně zanedbáváš.“

„Víte, že jsem byla pryč, že mám spoustu práce a kromě toho...“ Ach, Tamaro, říkala si v duchu. Už zase se omlouváš, že máš zaměstnání – a svůj vlastní život.

„Ale miláčku, jen se tak nerozčiluj! Kdybys věděla, co všechno máme za sebou!“ Matka zasténala. „Televize je už zase rozbitá. Tatínek před hodinou volal nějakého opraváře, ale měl zapojenou jen hlasovou schránku. Já tomu nevěřím, ve dne!“

„Mami, určitě už bylo šest a v šest...“ Věděla už, kam hovor směřuje.

„Já vím, holčičko, existují pohotovostní služby, ale než se tam dovoláš! Když chcete to a to, stiskněte trojku, a když tamto, tak čtyřku, a tak dále, to je... To je prostě strašné! Takže, dítě naše, teď tady dřepíme a koukáme do zdi!“

„Pusťte si rádio!“ Nejraději by prostě zavěsila.

„Rádio! Přece nemůžu celý večer poslouchat rádio!“

Tamara zavřela oči a zhluboka se nadechla.

„Tamaro, jsi tam ještě?“

„Ano, maminko.“

„Zlatíčko...“ Tón byl smířlivý. „Tatínek a já jsme si mysleli, jestli bys nám... svou televizi...“

„Něco takového absolutně nepřichází v úvahu.“

„Ale Tamaro! Víš vůbec, jakou oběť jsme přinesli, tvůj otec a já, když jsme tě přivedli na svět? Víš vůbec, kolik peněz jsi nás už stála? A pak se člověk jenom zeptá na mizernou televizi a dostane se mu takového odmítnutí! Tamaro, tak jsme tě přece nevychovali! Kdyby tvoje sestra nebydlela tak daleko...“

„Přestaň, mami!“ zasténala. Tenhle proud výčitek znala dokonale. „Já vám tu zatracenou televizi přivezu!“

„Ach zlatíčko, to je od tebe milé! Věděla jsem, že máš dobré srdce! Tatínku, ona nám přiveze televizi!“

„Ať si pospíší, v osm dávají...“ Tamara slyšela chraptivý, ale stále ještě pánovitý otcův hlas a v duchu si říkala, páni drazí, už zase jsem jim naletěla.

„Děťátko, slyšela jsi tatínka, když přijedeš hned, tak...“

„Ano, už jedu.“ Prohrála.

„Díky, zlatíčko, a poslyš, přivezeš také láhev whisky? Bylo by to od tebe moc milé.“

Pochopitelně. Matka ukončila hovor. Tamara se vzchopila. Nejraději by mrštila telefonem o zeď, místo toho ho zasunula do kabelky. Sally, říkala si v duchu, proč mám všechno na krku já? Od svatby před čtyřmi lety její sestra ani jednou nepřišla navštívit rodiče. Jestli mě chtějí vidět, budou muset přijet za mnou do Esperance, prohlásila. Věděla, že rodiče nenávidí cestování. Taková cesta by je donutila porušit denní pořádek. Nemohli by se tak snadno opít a museli by se vzdát svých pohodlných křesel. K přestěhování do Brisbane vynaložili všechny síly, které jim ještě zbývaly. Od té doby se prakticky vůbec nepohnuli – jedině k lékaři nebo do obchodu s alkoholem. Potraviny jim jednou týdně vozila Tamara ze supermarketu.

Sally by tohle všechno nedělala. Pokusila se vést pravý opak svého dosavadního života. Její manžel jako odborník v IT velmi dobře vydělával, a tak si mohla dovolit starat se jen o děti, dům a zahradu. Vypadalo to, že je šťastná.

Tamara za sebou zavřela dveře. Jak to vypadá s jejím životem? Od rozvodu se Scottem se už nespolehala na žádného muže. Několik krátkých – velmi krátkých – známostí, víc nic. Hrozila se, že by měla nějakého člověka blíže poznat, objevovat a respektovat jeho zvláštnosti, být svědkem jeho slabostí a současně je nemít v nenávisti. Vystavěla kolem sebe zeď a cítila se za ní docela dobře. Jistá. Nezranitelná. Neměla žádné povinnosti – jen vůči rodičům – a nemusela se ospravedlňovat za jejich zvláštnosti. Své přátele by mohla spočítat na prstech jedné ruky. Většinou si s nimi jen telefonovala. Práce ji vyčerpávala a samotu používala k tomu, aby si regenerovala duši, kterou její práce stravovala. A teď? Úplně nečekaně se setkala s tím mužem a poprvé po mnoho letech se cítila uvězněná za svým vlastním ochranným valem. Vzdychna si. Bohužel byl ten muž součástí případu, který měla přezkoumat. Byla natolik profesionál, aby vědě-

la, že to je nanejvýš nepříznivý předpoklad pro střízlivé, neutrální vyšetřování.

Zatímco čekala na výtah, zazvonil její mobil. V prvním okamžiku uvažovala, jestli má vůbec hovor vzít. Nechtěla poslouchat, že má rodičům přivést zmrazené lasagne nebo láhev ginu. Konečně hovor vzala. Dveře výtahu se otevřely.

„Haló?“ Slyšela ale jen cvaknutí. Zaváhala, pak ale rychle nastoupila do kabiny, než se dveře stačily zavřít.

„Lidské oběti. Tento obyčej patří k rituálům pohřbívání. Vznešené mrtvé doprovázel na cestu na věčnost jejich soukromý majetek, jejich ženy a otroci. Při obřadech, které byly součástí vzpomínek na mrtvé, se hroby zásobovaly novými oběťmi pro duše a mezi těmito oběťmi mohli být i lidé.“ Vicky položila kopii na štos papírů před sebou. Seděla proti Shanovi u Costarelliho stolu, zatímco Costarelli se podle svých vlastních slov pokoušel „trochu se zaposlouchat do hlasu ulice“.

„To je z lexikonu z roku 1920,“ dodala. Vicky mu připomínala jeho dceru. Stejně tmavé, hladké vlasy Čínanky, slabě nažloutlá plet', černé oči mandlového tvaru. Přitom v krvi, která proudila v Pameli-
ných žilách, byl už jen nepatrný podíl čínského – nebo, jak její matka říkala, tajwanského – dědictví. Ještě bydlí u matky a jejího muže, Franka, na Sunshine Coast, ale jestli opravdu chce studovat práva, bude se muset přestěhovat do Brisbane, Melbourne nebo Sydney. Byl si jistý, že Frank ji bude velkoryse podporovat. Poté, co se s ním Shane loni seznámil, bolest, kterou dříve pociťoval při pouhé zmínce o jeho jménu, pomalu zmizela. Franka měl nyní dokonce docela rád a věděl, že jeho bývalá žena a dcera se s ním mají dobře. Přesto trochu bolesti zůstalo – bolesti z toho, že jemu se nepodařilo ty dvě udržet u sebe.

„Tehdy, než jsme zatkli McNultyho, jsme také pátrali tímto směrem,“ promluvil pomalu. „V mnoha kulturách existoval zvyk, že pod čtyři rohové kůly nové budovy – včetně chrámů – se zahrabaly lidské oběti. Dělal to například i některé národy Jižního moře.“ Tehdy jim radil nějaký etnolog, a kdyby věc nebyla tak strašná, Sha-

ne by jeho přednášku o obyčejích a pohřbívání poslouchal s mnohem větším napětím.

„Slyšela jsem o tom, ano.“ Vicky přikývla. „Mám ještě něco jiného. *Haruspicium*: věštění z vnitřností obětních zvířat u Etrusků. Rozlišují se dva hlavní způsoby: *Hepatoskopie*, to je zkoumání jater, a – okamžik, to je opravdu těžké slovo...“ usmála se, „... *Extispicium*, zkoumání slinivky, žaludku, ledvin, srdce a plic. I Inkové v Peru... Tady je ještě něco zajímavého: etruské *haruspicium* znalo dva způsoby obětí: *hostiae animales*, které sloužilo jen náboženským účelům, a *hostiae consultoriae*, které sloužilo k věštění. Po vlastní oběti následovalo zkoumání vnitřností. Když bylo zkoumání ukončeno, orgány byly vhozeny do ohně; barva a pohyby plamene a kouř byly zaznamenány.“ Vicky vzhledla s odporem ve tváři. „To je přece příšerné!“ Vicky se opravdu rozjela. „Pak tu ještě jsou místa v bibli,“ pokračovala, „ve Starém zákoně jsou zmínky o obětech. Mimochoodem se jedná o zvířecí oběti.“ Vicky vytáhla papír. „Mám to přechíst?“

„Ano, jistě,“ řekl Shane a přistihl se při myšlence, jaké by to asi bylo spolupracovat s mladou, ještě tak angažovanou asistentkou. S bolestí u srdce si vzpomněl na svoje první léta – ale Vicky už četla.

„...*Jestliže by kněz pomazaný zhřešil hříchem jiných lidí, tedy obětovati bude za hřích svůj, kterým zhřešil, volka mladého bez poskvrny Hospodinu v oběť za hřích. I přivede volka toho ke dveřím stánku úmluvy před obličej Hospodinův a položí ruku svou na hlavu volka toho a zabije před obličejem Hospodinovým... (...) a ostatek krve volka toho vyleje ke spodku oltáře zápalu...*“

Vzhledla a nasucho polkla. Věděl, na co myslí. Krev Valerie Tateové se vsákla do země.

„...*Všecken pak tuk volka toho za hřích vyjme z něho, totiž tuk pokrývající střeva a všecken tuk, který jest na nich.*“

Přestala číst. „Náš vrah se neomezil na tyto orgány. A také je, jak je psáno v bibli, nespálil.“

„To nás tehdy taky napadlo. Nebylo nám to k ničemu. Proto jsme tuto myšlenku zavrhnuli.“ A proto se nám tak ulevilo, když byl zadržen McNulty a hned se ke všemu přiznal. Vzpomínka na toto

vyšetřování ho tížila. Nyní, po tolika letech, byly chyby a opomenutí stále zřetelnější.

„Jsem si jistá...“ Vicky ho vytrhla ze vzpomínek a vrátila do současnosti, „... že náš vrah ta místa v bibli zná. Udělal to stejně. Jen vnitřnosti nespálil, ale přenechal je zemi.“ Opřela se a na čele se jí prohloubila vráska. „Otevřený oheň je v tomto ročním období poměrně nebezpečný.“

Prisvědčil, viděl před sebou vyschlou křovinatou krajinu se zuhelnatělými pahýly stromů, kterou projížděl k domu Pekelného anděla. „Ano, a bylo by ho vidět na velkou dálku.“

Vicky přikývla. „Ten náš chlapík je poměrně chytrý, co?“

To McNulty rozhodně nebyl. Zprvu při vyšetřování vycházeli z představy inteligentního, předvídavého vraha, pak ale, když byl zadržen McNulty, v tichosti hodili svoje teorie a profily vraha do koše. „Vicky, přečtěte to ještě jednou. To s tou vzpomínkou na zemřelého,“ promluvil konečně.*

Listovala svými papíry. „Tady to je... na památku zemřelých se hroby opatří čerstvými oběťmi pro duše.“

Vstal, protože už nevydržel sedět. Musel se pohybovat, něco dělat, aby ho to napadlo – ten rozhodující detail, který tehdy přehlédli – a i nyní stále přehlížejí. Zmocnil se ho vztek. Vztek na sebe sama, protože není schopen vraha dopadnout – a taky na muže, který se rozhodl, že bude zabíjet lidi. Dříve během výslechu nebo při zadržení tu a tam ztratil sebevládu a udeřil nebo k tomu neměl daleko. Časem se naučil vztek potlačovat. Pokoušel se necítit nic, vnímat vraha, oběť, policisty a čin jen jako abstraktní problémy, které musí někdo jistým způsobem vyřešit. Existovali kolegové, kteří pracovali tímto způsobem – a dokonce úspěšně. Jemu se to ale nikdy nepodařilo. Cítil, že by pomalu ztratil emoce. On ale k tomu, aby byl úspěšný, potřeboval vztek, nenávist, rozhořčení a soucit s obětí a dokonce i s vrahem. Co udělá z člověka vraha? Tuto otázku si kladl při každém

* Poznámka překladatele: citace z bible jsou z Třetí knihy Mojžíšovy Leviticus, 4.3-8, překlad podle Bible kralické.

novém případě. Viděl před sebou zohavené tělo Valerie Tateové: bez vnitřností a s proříznutým hrdlem.

„Udělá to zase, že?“ Hlas Vicky ho vrátil do skutečnosti. Podíval se jí do očí, ale v nich se mu zrcadlilo tělo Valerie Tateové.

Když nic neodpověděl, řekla: „Když se McNulty tehdy k tomu činu přiznal, tak...“ Zavrtěla hlavou.

„Co?“

Zrudla a váhavě pokračovala: „... tak mu přece všichni věřili.“

Hm, řekl si v duchu, a to je právě problém. Pořád jsem se pokoušel nemyslet jako ostatní, a proto jsem měl častěji úspěch. „Ano,“ řekl a věděl, že to zní nepřítomně. Přешel k oknu.

Bylo půl deváté a slunce zapadlo. Lidé už dávno postávali v pubech a opíjeli se pivem a koktejly. Shane z okna viděl veliký strom se vzdušnými kořeny, pod kterým na trávě sedělo několik aboriginů a pilo pivo a víno. Později tam klidně usnou.

„Shane?“ Vicky vstala. Oběma rukama sevřela desky. „Musím ještě napsat zprávu.“

„Ano, jistě. Děkuji.“

Usmála se a odešla. Zase se zadíval z okna.

14

Alison kvapně kráčela po pěší zóně kolem všech těch již zavřených obchodů ke Knuckey Street. Tam, naproti policejnímu ředitelství, na rohu Mitchell Street předtím zaparkovala auto, protože chtěla v cestovní kanceláři stornovat plánovanou cestu o Vánocích do Kapuského Města. Při nejlepší vůli si nedokázala představit, že by s Matthewem mohla jet na dovolenou. Matthew si ji vždy dobíral, když trvala na tom, že cestu zamluví v cestovní kanceláři a ne přes internet. Říkal, že je staromódní, a v tom nebyl zase tak daleko od pravdy.

Prošla kolem knihkupectví, ve kterém si pravidelně kupovala použité knihy a obrazy od aboriginů. Během polední přestávky se tady občas porozhlédla, vyšla i do prvního poschodí, kde byly nejen regály s knhami, ale i ateliér, veliká místnost, ve které občas praco-

vali domorodí umělci. Někteří z nich seděli na ulici před krámem a malovali tam. Když ale věděla, že tam nahoře je David Gulpili, musela prostě nahoru a přihlížela. Poprvé si ho všimla, když ve filmu Dlouhá cesta domů hrál stopaře, spolupracujícího s australskou policií, která hledala tři malé domorodé sourozence, kteří utekli z domova. Jeho vážná tvář, vlasy barvy havraního peří a ebenově černá kůže na ni zvláštním způsobem zapůsobily. Stále ještě nedokázala přesně pojmenovat pocity, které se jí tehdy zmocnily. Snad hrůza a fascinace. Jednou ji oslovil v knihkupectví u pokladny a pozval ji, aby přišla nahoru do ateliéru. Nejdřív ho vůbec nepoznala. Vypadal mnohem starší než ve filmu. Oči měl zarudlé a nahá kůže jeho hrudníku byla vrásčitá a matná. Když ale vyslovil svoje jméno, okamžitě věděla, koho má před sebou.

Zalitovala, že knihkupectví je už zavřené. Po páté hodině se tady už nic nedělo. I v kavárně naproti, přes den vždy plné, bylo mnoho prázdných stolků. Večer lidé chodí do barů a hospod v Mitchell Street nebo dolů do mnoha restaurací na nábřeží, kde se dýchá svěží vzduch od moře a je slyšet šplouchání vln o nábřeží.

„Haló!“

Platilo to jí? Podívala se směrem, odkud přišel hlas. Ze stínu telefonní budky vyšel Bert Horkay. Překvapeně se zastavila. „Berte, co tady děláte?“

Rozhodil ruce a usmál se. „Darwin je poměrně malý. Lidé se tady běžně potkávají.“

Ukázala na svůj vůz. „Jedu na Minidil Beach Market. Máme tam stánek, abychom udělali reklamu festivalu. Nepojedete se mnou? Když bude ve stánku opravdový spisovatel, vzbudí to ještě větší zájem.“

Mile se usmál. Dnes měl na sobě sněhobílé tričko s límečkem, tmavomodré kalhoty ke kolenům a bílé plátěné boty. Člověk by ho nejspíš považoval za majitele jachty. Ale Meg jí prozradila, že nemá ani jachtu ani dům, dokonce ani vlastní byt.

„Moje auto stojí doma v Sydney.“

Musela se zasmát. „Tak to moje parkuje blíž. Pojed'te! Když si pospíšíme, uvidíme ještě západ slunce.“ Vzhledla k nebi s několika mráčky. „Mohli bychom mít štěstí.“

Zahrádky hospod již byly hodně obsazené. Před jednou půjčovnou aut musela zastavit, protože nezkušený řidič obytného vozu několikrát zkoušel zaparkovat v řadě aut.

To, že se Bert tak překvapivě objevil, ji přivedlo do zvláštního napětí. Musela si přiznat, že na něj stále myslela.

„Alison?“

Škubla sebou. „Ano?“

„Co se děje, Alison?“

„Prosím?“ otočila se k němu, on se ale díval přímo před sebe.

„Vaše aura vibruje, cítím to. Něco ji vyvedlo z rovnováhy, rozkolísalo.“ Otočil se k ní a podíval se jí do očí. „Je to tak?“

Nasucho polkla. Co na to měla říct? Vozovka před ní byla opět prázdná, a tak se rozjela.

„Nechtěl jsem vás přivést do rozpaků, Alison. Ale cítím, že vás něco unáší. Pocit viny...?“

Měla by se rozesmát a říci, že to je nesmysl? Měla by šlápnout na plyn a říci: ano, přesně tak to je! Nebyla schopná rozhodnout se pro odpověď a jednoduše jela dál.

„Alison, rád bych vám nabídl svou pomoc. Víím, že se neznáme dlouho, ale...“ zarazil se a hledal správné slovo, „... ale věřte mi, cítím s vámi a přál bych si, aby vám bylo dobře.“

Teď by se mu ráda dívala do očí, svěřila se mu a nechala se vzít do náruče, ráda by – ale místo toho jen kývla, soustředila se na provoz a doufala, že na semaforu na konci ulice naskočí zelená, aby nemusela zastavit a podívat se mu do očí.

„Děkuji,“ vypravila ze sebe a dodala nezávazně a přátelsky: „To je od vás opravdu moc milé.“

Byla mu vděčná, že dále nenaléhal.

Dole u moře našla ještě místo k zaparkování v zadních řadách. Místo bylo velmi oblíbené a návštěvníci se sem sjížděli ze všech koutů rozlehlého města. Lidé, obtížení skládacími židlemi a chladičnými taškami, mířili k trávníku na pláži. Promenáda, jindy téměř prázdná, vřela životem. Stánky s jídlem, od kterých se šířila lákavá vůně, stály jeden vedle druhého. Tady bylo velmi zřetelně znát, z jak rozdílných částí světa lidé přišli, aby našli nový domov v Darwinu.

Alison měla ráda tuto mnohostrannost jinak spíše provinčního a poklidného města. Thajské speciality se tady prodávaly vedle řeckých a německé pečené klobásy vedle rafinovaných čínských pokrmů, mezi tím italská pizza a dobroty z jižního Pacifiku. Ze všech stran zaznívala hudba, lidé se tlačili v uličce, a procházeli kolem stánků s výrobky uměleckých řemeslníků. Na trávníku mezi stánky a pláží seděli ti, kteří přijeli na piknik. Víno a pivo si člověk musel přivést sám.

„Ještě jsme to stihli,“ řekla a snažila se, aby to znělo vesele a bezstarostně. Bert Horkay se postavil vedle ní a stejně jako ona se podíval k nebi. Slunce jako žhnoucí bronzová mince klouzalo z narudlých mraků do moře. Alison cítila Bertovu energii, bylo jí horko, ještě větší horko, a kdyby si přiznala své pocity, tak...

„Je to nádherné, vidíte?“ Usmál se na ni. „Později přijdu ke stánku.“ Pak ji jednoduše nechal stát a zmizel v davu. Mlčky se za ním dívala. Právě se chtěla obrátit ke stánku, když se její oči střetly a pohledem černých očí. Jako očarovaná hleděla do jako očí starší domorodé ženy, černých jako uhel, která se jednoduše zastavila v davu proudících lidí. Podivuhodné bylo, že lidé do ní nevráželi, ani ji dav neunášel sebou, lidé se jí vyhýbali, jako by byla obklopena neviditelnou zdí. Alison cítila, jak jí po celém těle naskočila husí kůže. Chtěla se osvobodit ze zajetí tohoto magicky přitažlivého pronikavého pohledu, který jako by pronikal do jejího nitra a věděl o temném tajemství, ale nedokázala se odtrhnout. Musela se dívat do těch očí a do toho černého obličeje, který – jak jí to připadalo – se nikdy neusmíval. Pak se rty neznámé ženy pohnuly a vytvářely slova beze zvuku. Najednou odvrátila pohled od Alison a zmizela v davu.

Jak to je možné, že jeden jediný pohled ji tak dráždí, tak znepokojuje? Co ta žena vidí? Co říká? Zatímco si Alison klestila cestu ke stánku festivalu spisovatelů, najednou znala odpověď. Ta neznámá domorodá žena poznala její vinu – a řekla jí, že je vinna.

Meg jí zamávala. Na sobě měla široké červené šaty se žlutými květy a vlasy si místo do ohonu stáhla do uzlu. Před ní na stolku se vršily brožury a knihy spisovatelů, kteří se účastnili festivalu.

„Dobře, že jdeš. Potřebuji podporu.“ Několik lidí listovalo v knihách a pozorně četlo záložky.

„Ve městě jsem potkala Berta a přivezla ho sebou.“ Alison strčila svou kabelku pod pult.

„Ach...“ Meg se na ni překvapeně podívala. „Mně řekl, že si chce dnes udělat klidný večer. Ale...“ významně zamrkala „... kdo ví, co si Bert představuje pod pojmem klidný večer?“

Alison se přiměla k úsměvu a přinutila se přívětivě a obsírně odpovídat na otázky zájemců. Slova Berta Horkaye jí však nešla z hlavy a měla pocit, jako by ji odněkud sledovaly oči domorodé ženy. Občas se nenápadně rozhlédla, ale tajemnou ženu nikde neviděla. Ani Berta Horkaye. Oddávala se iluzím. Život jí neposkytuje ani jistotu, ani stabilitu. Všechno v něm bylo vzhůru nohama.

Slunce zapadlo a nastalo šero. Promenádu osvětlovala jen světla ze stánků a lampy ve značných rozestupech. Louka, na které lidé seděli, se ponořila do tmy. A najednou je Alison uviděla: oči té domorodé ženy, za lidmi, kteří procházeli kolem stánků. Tajemná cizí žena seděla vedle stánku, na kterém se prodávaly výrobky uměleckých řemesel.

Alison se dívala do těch očí a rozhodla se. „Musím na okamžik zmizet,“ řekl Meg, která se právě zakousla do plněného kuřecího stehýnka z vietnamské kuchyně. Popadla kabelku a pustila se davem k těm temným očím.

Ještě v noci vítr zesílil. Hvízdal v trhlínách domu, narážel do oken a dveří, rozbíjel tabulky, rval větve ze stromů, hnal před sebou plechový kbelík. Vytí bouře je jako úpění lidí. Dřevěné stěny se zasténáním povolily – a pak, pak se objevil obrovitý stín, byl vyslán prehistorický pták, aby potrestal lež –

Zdál se mu, i ve dne, stále stejný sen.

Tamaře se podařilo odpojit televizor, dovléct ho do výtahu v domě, kde bydleli její rodiče, a v bytě jej opět uvést do provozu. Otec ani matka ji nepomohli. Jen stáli a dívali se na ni. Tamara si odpustila poznámku, že by ji snad mohli pomoci, protože by to vedlo jen k neplodné diskusi a skončilo výčitkami. Deset minut před osmou konečně seděla na pohovce vedle matky a dívala se na svou vlastní televizi.

„To je hezké, že jsi zase jednou tady,“ řekla jí matka, celá šťastná se dotýkala její ruky, ale nespouštěla oči z obrazovky. Pro matku byl svět zase v pořádku. Čerstvá trvalá vypadala na její hlavě jako přilba z blond ruliček. Brýle s příliš velkými obroučkami dodávaly jejímu výrazu cosi sovího. Na tvářích měla nanesenou červeň, ale její rysy to nijak neosvěžilo. Vypadala dokonce téměř politováníhodně. Na růžovém tričku měla třpytivý nápis *Goldcoast*. Tamara nevěděla, že by tam její rodiče v poslední době byli. Matka asi tričko koupila v nějakém supermarketu.

„Naše televize je lepší,“ zabručel otec. Seděl v křesle, díval se upřeně na obrazovku a usrkával whisky. „Ty si přece vyděláš peníze. Proč si nekoupíš něco lepšího?“ Na sobě měl hnědou kostkovanou košili s krátkými rukávy a béžové šortky. Jeho pantofle ležely mezi nohama a televizí. Alkohol způsobil, že se úplně scvrkl a plet' měl silnou a zažloutlou jako starou kůži. Nos, který vždy vévodil jeho obličejí, a který – díky bohu – nezdědila, nyní ještě více připomínal zoban dravce a huňaté obočí vypadalo ještě divočeji. Vlasy měl stále ještě husté a padaly mu do čela ve staromódní vlně. Tamara cítila, že v bytě se dávno nevětralo. Jde snad o první známku zanedbanosti? Nehty na prstech nohou, které vyčnívaly z obnošených pantoflí, potřebovaly ostříhat, stejně jako otcovy vlasy.

„Pro mě to není důležité, tati, a kromě toho nemám na televizi čas.“ Proč se vlastně omlouvá? Zlobila se sama na sebe. Přitom si předsevzala, že se nenechá vyprovokovat.

„Ona má pravdu, tatínku. Máš spoustu práce, vid', dítě?“ Matka vstala a vtěsnila se mezi pohovku a stůl, kde stála láhev s whisky. Růžové šortky se jí lepily na tělo. Kůži na silných stehnech měla povadlou a volnou. Tamara se v duchu ptala, jestli i ona bude jednou tak vypadat. Matka si nalila a se skleničkou i lahví se vrátila. Tamara se přinutila nic neříci. Konec konců se nechtěla rodičům plést do jejich života.

„Podívej se na to, tatínku!“ Matka ukázala skleničkou na obrazovku. „Jsem ráda, že nebydlíme blízko u moře.“

Právě běžel film o cyklónu, který zasáhl čínské pobřeží. Palmy se ohýbaly, prkna, kusy nábytku, odpadky a plechy létaly vzduchem,

vysoké vlny bičovaly pobřeží a odnášely s sebou písek a rybářské lodě. Říkali, že tropická bouře si vyžádala tři stovky obětí.

„Není to strašné?“ matka zavrtěla hlavou a upřeně se dívala na obrazovku. „Pamatujete se ještě, jak to bylo u Sally?“

„Sally?“ zabručel otec. „Mohli bysme zhebnout, a ta by se o to houby starala!“

„Tak to není tatínku,“ řekla matka a udeřila se rukou, posetou pigmentovými skvrnami, do hrudi. „Tehdy jsem si myslela, že se země otevře a všichni zmizíme v jejích hlubinách.“ Zavrtěla hlavou. „Na to nikdy nezapomenu.“

Ne, zapomenout na svatbu její sestry nemůže asi nikdo, kdo se jí účastnil, říkala si v duchu Tamara. Matka celé týdny Sally přemlouvala, aby svatbu odložila. Vdávat se třináctého! To přináší neštěstí! Ale sestra si jako obvykle nenechala do ničeho mluvit. Když se pak země najednou začala otřásat, i ona zbledla. A matka na ni stačila vrhnout vyčítavý pohled dříve, než s ostatními vyběhla ven. Zemětřesení nezpůsobilo žádné velké škody, zanechalo jen trhlinu v přední části domu Sally a Andrewa. Táhla se od dveří až nahoru ke štítu.

„Děťátko, nechceš se napít? Whisky osvěžuje.“ Matka už držela láhev v ruce.

„Ne, děkuji, musím pryč.“ Tamara vstala. Nedokázala sedět vedle matky na pohovce. Už to prostě nebylo jako dřív, když ještě byla dítě. Jako často, když byla pohromadě s rodiči, její pocity kolísaly mezi soucitem a zlostí.

„Ale nezapomeň, že pozítří musíme do supermarketu!“ zvolala matka. Otec neřekl nic. Televize a whisky ho úplně pohltily.

O půl hodiny později Tamara zastavila v garáži vedle pronajatého domu a odemkla. Konečně sama! Hodila klíče do dřevěné mísy na moderní skřínce a spěchala do pracovny. Ano, ovšem, dům je pro jednu osobu velký. A příliš velký pro někoho jako ona, kdo stejně žije spíše v kanceláři než doma. Ale líbil se jí, cítila se v něm dobře a nájem nebyl o nic vyšší než u menších domů nebo moderních bytů. Tady měla místo, klid, velkou terasu a dokonce zahradu. A taky sou-

sedé, rodiny s dětmi, byli milí. Kromě toho se k ní mohl někdo přistěhovat – kdyby chtěla...

Tady je přece dost místa pro nás tři, řekla jí matka. Tamara byla ráda, že zůstalo u jejího kategorického ne.

V ložnici se svlékla a odešla do koupelny. Teplá voda jí stékala po těle a zmírnila napětí. Ale bylo to tak, jako by vzpomínka jen čekala na příhodný okamžik, kdy bude moci proniknout na povrch, a tak si vzpomněla na ten třetí červen před téměř dvaceti lety, kdy jí matka v kuchyni řekla: Ellen Huntová je mrtvá.

Tamaru najednou pod teplou sprchou zamrazilo a zavřela vodu. Nemohla tomu věřit a chtěla zavolat Ellenině matce. Omotala kolem sebe silnou froté osušku a vyšla z úzké koupelny.

Ellen chtěla studovat medicínu, zato ona, Tamara, chtěla nejdřív nějaký čas pracovat. Chtěla si co možná nejrychleji vydělat peníze a najít hodného muže, aby nebyla závislá na rodičích, kteří už tehdy pili. Často se hádali, otec byl každou chvíli bez práce a matka držela rodinu nad vodou nočními službami na poště a úklidem ve dne. V těch dobách musela rodinný život organizovat Tamara. Musela uklízet, prát, nakupovat, vařit a ještě dělat úkoly s mladší sestrou. Jsi za ni odpovědná, řekl jí otec.

Ellen by dnes byla stejně stará jako ona... Tamara se naklonila a vytáhla z tašky pistoli Glock. Už nikdy se nechci cítit bezmocná, přísahala si, když poprvé pocítila v ruce chladný kov zbraně.

15

Byla téměř půlnoc, když Shane opustil policejní prezidium a šel do hotelu, vzdáleného pouhých tři sta metrů. Pod sprchou se pokusil shrnout si všechny informace v naději, že narazí na stopu, která až doposud zůstávala skrytá. Namydlil se. Vystoupilá jizva na stehnu mu připomněla Jackovu smrt a pokaždé, když ji viděl nebo cítil, se mu sevřelo srdce a zmocnil se ho hluboký smutek. To, že nakonec našel vraha, ho nemohlo utěšit.

Vzpomínal na Carol. Už čtyřikrát za poslední hodinu se pokusil jí zavolat, ale nepodařilo se mu to. Stále ještě se s Carol nedohodli, kde budou bydlet. Svého bytu se vzdát nechtěl, stejně jako ona domu na Sunshine Coast. Možná by prostě měli odjet někam jinam. Někam, kde je ticho a klid, kde by měli jen sami sebe. Toužil po tom – a současně věděl, že takové místo možná nikdy nenajde – pokud se mu tentokrát nepodaří zadržet skutečného vraha.

Nechal vodu stékat po svém těle a zavřel oči. Na několik hodin musí vypnout, odpočinout si, spát – přestože se mu to přičí, když venku pobíhá vrah a možná si hledá další oběť, mladou ženu, kterou bestiálně zavraždí.

Neklepal někdo na dveře? Zavřel vodu. Opravdu. Další energické zaklepání. Kdo to může být? Rychle si ovinul osušku kolem boků a šel otevřít.

„Vy?“ chtěl překvapeně zvolat, ale neřekl nic. Tentokrát jí nechtěl dát příležitost, aby mu dala polemickou odpověď. Tak musela začít ona – a on na to mohl reagovat s patřičnou tvrdostí – kdyby chtěl. Před dveřmi stála Alex Wingerová v tmavošedém střízlivém kostýmu.

Zjevně čekala na jeho otázku, ale on jí tuto laskavost neudělal. A tak proti sobě několik vteřin stáli jako dva herci, kteří zapomněli text.

„Smím dál?“ zeptala se konečně.

Nijak jí to neusnadnil, úmyslně chvíli váhal, a pak ustoupil stranou. Energickým krokem prošla kolem něho úzkou chodbou do pokoje. Tam se k němu otočila.

„Je tu jedna věc, o které bych s vámi chtěla mluvit.“

„Dost nezvyklá doba, nezdá se vám?“ Z vlasů mu stékala voda do očí a páčila.

„Dříve jsem nemohla.“ Proč, to nevysvětlila.

Ukázal na jedinou židli. Posadila se, přehodila nohu přes nohu, ale jinak zůstal její postoj napjatý.

„Nechcete se něčeho napít?“ K této otázce se musel přinutit.

„Ne, děkuji.“

„Musím se obléknout.“

Špičkou boty poklepala na zem. Pro mě za mě, ale pospěš si, to tím asi chtěla naznačit, říkal si v duchu, šel do koupelny a rychle si natáhl košili a kalhoty. Bude si muset koupit něco na sebe, teď, když se v Darwinu zdrží. Byl vybavený na den nebo dva.

„Co tam děláte tak dlouho?“ slyšel její hlas.

„Co myslíte?“ odpověděl nevlídně. „Počkej, co ti chce říct,“ promluvil na svůj obraz v zrcadle, „a pak s ní můžeš vyrazit dveře.“

Vracel se k ní a ještě si zapínal knoflíčky košile. Židli si postavil tak, aby seděl šikmo naproti ní a mezi nimi aby stál kulatý stůl s notebookem, různými novinami a použitou skleničkou. Její modré oči už nepůsobily tak chladně, ale možná byla taky unavená. „Tak tedy, o čem se mnou chcete mluvit?“

Změřila si ho, jako by zvažovala, jestli přece jen nemá odejít. Ale pak řekla: „Odesilatele toho výhružného dopisu jste asi ještě ne-našli.“

„Ne.“ Nenechal se vyprovokovat.

„Tedy... Jde o Valerii Tateovou.“

Čekal.

„Valerie měla poměr.“

Byl překvapený, ale nedal to na sobě znát. „Proč jste to neřekla mým kolegům?“

„Nemám ráda policistky.“

Zase ta její arogance. „U soudu jsem měl dojem, že nemáte ráda mě,“ řekl.

Zůstala vážná. „To bylo při soudním jednání.“

„Ach ne, ani před soudní síní jste nebyla nijak milá.“

„I to patřilo k jednání.“

„Cože? Obvinění, že jsem nesnášenlivý autokrat?“

„Vy jste tomu porozuměl, že?“ Přes její tvář přelétl krátký úsměv.

„Jestli mě zase chcete provokovat, vyhodím vás.“ Zase se jí několika slovy povedlo vyvést ho z míry.

Zůstala vážná a dívala se na ruce, spojené na noze. „Valerie to neřekla nikomu. Byla to poněkud překerní situace. On je ženatý. Matthew Griffith. Je to zeť majitele velké dopravní společnosti: van

Oosterzee. Musel byste být slepý, kdybyste neviděl alespoň jeden nákladní vůz nebo kontejner s touto značkou.“

„Pak jsem asi slepý.“

„To není pro policistu právě výhoda.“

„Nevěřila byste, co všechno může slepý vidět...“ Prohlížel si ji. Má něco za lubem? „Mohl mít Griffith něco společného s její smrtí?“

„Nevím. Ale nebylo by příliš hloupé hrát si na sériového vraha, když se chci někoho zbavit?“

„Myslíte si, že by ten Griffith byl něčeho takového schopen?“

„Už jsem dost zažila. Mohl si také někoho najmout. V každém případě si vzpomínám, že Valerie byla poslední odpoledne nějak nervózní a nesoustředěná. Nechtěla ale říci, co jí je.“

Zamyslel se. Jestli má Alex Wingerová pravdu, pak tato smrt nemá nic společného s vraždou před osmi lety. Mohl by nasednout do letadla a odletět domů. Tady toto se ho nijak netýká. Tiše si vzdychl, protože věděl, že to nikdy neudělá.

„Proč se mě na nic nezeptáte, když už jsem se odvážila do jámy lvové?“ zeptala se.

„Tomu říkáte do jámy lvové?“ zasmál se. „Přišla jste dobrovolně a kdykoliv zase můžete odejít, paní Wingerová.“

„Alex. Říkejte mi Alex.“

Neřekl nic. Ona si měřila jeho a on si měřil ji. Stále ještě z ní nebyl moudrý.

„Čeho se bojíte?“

„Jak jste přišel na to, že bych měla mít strach?“

„Vidí to i slepý, jako jsem já. Jak tady sedíte, že jste ke mně přišla v tuto hodinu... Přiznejte se, vy máte strach!“

Mlčela. Tohle byl bod pro něj. „Nechcete se přece jen něčeho napít?“ Vstal, z mrazáku vytáhl misku s kostkami ledu a namíchal dva giny s tonikem.

Mlčky od něj vzala skleničku a napila se. Teprve když ji postavila, se na něj podívala. „Valerie mi byla podobná.“

„Ano, to mě taky napadlo. Myslel jsem si, to se podívejme, Alex Wingerová je egocentrická narcistka.“

Na okamžik jí přes tvář přelétl sotva znatelný úsměv. „Hledáme si vždycky to stejné,“ řekla pak bez pohnutí.

„Myslel jsem si, že hledáme tu část, která nám chybí.“

„Vy vůbec nejste tak hloupý, jak jsem si myslela, detektive.“

„Vy jste mě tedy ještě měla za hloupého?“ Její nestydatost ho ohromila.

Napila se a zůstala mu dlužná odpověď.

Zkřížil ruce na stole a zadíval se jí přímo do očí. „Pokud jsem vám dobře rozuměl, obáváte se, že vrah vyhledává ženy jako jste vy a Valerie a že byste se mohla stát příští obětí – v případě, že se jedná o sériového vraha, je to tak?“

Přikývla. „Ale je tady ještě jedna možnost.“

„A to?“

Krátce pohlédla na svoje dokonale pěstěné nehty. Teprve nyní si uvědomil, že nemá ty své chřestivé náramky. Pak zase vzhlédla. „Vrah nechtěl zabít Valerii, ale mě.“

„A prozradíte mi taky, proč by měl chtít zabít vás?“

„Máte ještě?“ Nastavila mu skleničku.

Vstal a nalil jí další gin s tonikem. „Víte, že Briana Masona máme na mušce?“

Přikývla. „Ale nezadrželi jste ho.“

„Ne, jen ho sledujeme. V ruce proti němu nemáme nic, ale vůbec nic. I jeho alibi se zdá neprůstředné.“

Její pohled jako by jim procházel. „Často mívám telefonáty,“ řekla najednou. „Anonymní. Uprostřed noci.“

„Nezměnila jste si číslo?“

„Musím být dosažitelná pro klienty. Nemohu si stále měnit číslo.“

„Takže jste nic nepodnikla.“

„Ne. Myslela jsem si, že to přestane samo od sebe. Místo toho to trvá už půl roku.“

„A co chce?“

„Jsou to nechutnosti... Chci říci...“ Opět se napila. „Sexuální narážky... Urážky...“ Opět se důkladně napila. „... odporné věci.“

„Nenahlásila jste to na policii?“

„Co by s tím ta mohla udělat?“

„Existuje spousta...“

„Nechtěla jsem těm lidem nic říkat!“ skočila mu do řeči. „Bavili by se tím, ponižovali mě...“ Odmlčela se, zadívala se do skleničky a pak ji jediným douškem dopila.

„Myslím, že přeceňujete touhu bavit se, Alex.“

Nechápavě se na něj podívala. „Myslíte to vážně?“ rázně postavila skleničku na stůl a zadívala se mu přímo do očí. „Měla jsem poměr s Tonym Costarellim.“

Málem mu zaskočilo.

„Nijak nebudu přehánět, když to, co jsme dělali, označím za nejdivočejší okamžiky svého života,“ promluvila bez emocí.

Věděl, že na ni zírá, ale nemohl jinak.

„Dělali jsme to všude. V kanceláři, na klozetu, v autě, v cele. Sex s ním a čekání naň to mě málem připravily o rozum.“ Chtěla se napít, ale zjistila, že sklenička je prázdná. „Co je? Vy hostům nena-léváte?“

Vstal, přinesl led, gin a tonik, všechno to postavil na stůl a nalil ji.

„Po půl roce to skončil. Řekl, že ho to nudí.“ Napila se. „Dove-de si představit, jak se člověk cítí? Být odložen jako... jako... jako boty, které mají prošoupanou podrážku?“ Její ruka sevřela skleničku. Upřeně se zadívala na stůl.

Čekal, že bude mluvit dál, ale mlčela. „A pak jste přijala Valerii Tateovou. Byla vám podobná.“ Zaváhal. „Proč?“

„Proč? Sám jste před chvílí řekl, že jsem egoista a narcis.“

Zamyslel se. „A Costarelli pak s Valerií...“

Zasmála se. „Moc rád by. Ale ona nechtěla.“

„Takže Valerie nechtěla. A Costarelli se s tím smířil.“

„Ne. Byl jako posedlý, aby ji dostal do postele.“

Nalil si gin. „A co má ta historie společného s vraždou?“

„Co já vím! Nedovedete si představit, jaký Costarelli je!“ Prud-kým pohybem ruky si projela vlasy a potřásla jimi.

„Jen proto, že chce sex? Víte, jaké to je, žít v neustálém napětí?“ Připomněl si doby, kdy i on se musel odreagovat a uvolnit, kdy po-třeboval vyhnat z mozku obrazy a pach smrti – a využíval k tomu jakoukoliv příležitost.

„Ach ano, to vím. Proč ho omlouváte?“ Její pohled byl pronikavý.

Naklonil se trochu dopředu a upřeně se na ni zadíval. „Snad nechcete ve vši vážnosti tvrdit, že Tony má něco společného s tou vraždou?“

Zaváhala. Nekonečně dlouho otáčela skleničku v ruce, a pak řekla: „Před půl rokem jsme tady měli vraždu prostitutky. Někdo ji hodil krokodýlům v East Alligator River. Byla to pouhá náhoda či snad štěstí, že se našly vůbec nějaké zbytky. Jinak by ta žena prostě zmizela. Costarelli se s tou ženou často setkával – také večer před vraždou. Abyste věděl: on se sexuálně stýká s prostitutkami. Chrání je, kryje – a dostane za to všechno, co chce. Prostý výměnný obchod, který se mnou nefungoval.“ Odkáslala si. „Costarelli byl jeden z posledních – nebo dokonce poslední, kdo tu ženu, Deborah Pittovou, viděl naživu.“

Chtěl ji přerušit, ale mluvila dál.

„Při vyšetřování byla tato skutečnost potlačena. Víím to z důvěryhodného pramene. Stejně jako z jiných pramenů víím, že se s ní setkal. Ale ututlalo se to. A každý normálně myslící člověk si řekne: proč?“

Proklínal sám sebe. Proč otevíral dveře? „Poslyšte, paní Wingetrová...“

„Alex.“

„Alex. Přijdete si sem v noci a očerňujete Costarelliho, na kterého máte důvod být naštvaná. Vaše obvinění se zakládá na údajných výpovědích údajných důvěryhodných zdrojů. Já se vás ptám: chcete se Costarellimu pomstít? Jestli ano, tak okamžitě zmizte.“

„Costarelli potřebuje brutální, tvrdý sex,“ řekla tiše a rychle.

S jakým kalibrem ještě vyrukuje? „To z něj snad nedělá zabijáka, ne? Z vás taky ne, Alex.“

Zrudla a sklopila oči. Když znovu vzhlédla, bylo v jejím výrazu cosi ustrašeného. Pokusila se vstát. „Už příliš dlouho jsem vás obírala o čas.“

„Okamžik.“ Tak ji nemohl nechat odejít. V každém případě přišla, protože se bála. Bez odporu zůstala sedět, jako by očekávala, že ji zdrží.

„Co bychom měli udělat?“ zeptal se.

„To kdybych věděla, nepřišla bych za vámi.“ Zaznělo to upřímně. Opět se zadívala na svoje nehty.

„Nemůžete na nějaký čas vysadit, nebo ještě lépe, vzít si dovolenou, někam odjet?“

Prudce zavrtěla hlavou. „To je vyloučené. Mám dva případy...“

„Policejní ochrana?“

„Zbláznil jste se?“

„Přestěhujte se. Najměte si pokoj v hotelu.“

Její pohled klouzal po neosobním zařízení, které docela jistě neodpovídalo jejímu vkusu. „Budu o tom přemýšlet. A díky za pití.“

Vstala. Tentokrát ji nezadržel, jen řekl: „Ted’ ale nemůžete jet autem...“

„Ne. Nemějte obavy.“

Doprovodil ji ke dveřím. K výtahu šla jako lidé, kteří mají špičku – vzpřímená jako svíčka. Zavřel dveře a uvažoval, jestli má Costarellimu říci o její návštěvě. Rozhodl se, že zatím neudělá nic. Její zlost na Tonyho byla příliš zřejmá. Svlékl se a lehl si na postel. Tohle je ale podivný případ! Vrah s fanatickými a náboženskými motivy posílá posměšné vzkazy policii a vyhrožuje obhájkyňi...

16

Čtvrtek 14. června

Shane se otočil a pohlédl přes rameno na velké nástěnné hodiny naproti přepážce. 5 hodin 15 minut. Stejný čas jako na jeho náramkových hodinkách. Doufal snad, že doba čekání uběhne podle oficiálního času rychleji? Hlava ho bolela a jasné neonové světlo pálilo v očích – nebyl prostě žádné ranní ptáče. Pořád ještě byla tma. Jen tu a tam zasvítily za skleněnou stěnou žluté body. Světla letadel Theodoruou Pearl nebo Pearl Aviation.

Seděl v jedné z pěti řad oranžových umělohmotných židlí. Téměř všechna místa byla obsazena dělníky v krátkých kalhotách a v těžkých pracovních botách. Oči upírali na bezpečnostní instruktáž

týkající se dvoumotorového letounu, která běžela v televizi, zavěšené v rohu nad řadou oken.

Muž vedle Shana složil *Northern Territory News* a položil si je na kolena. I on se díval na video, na kterém letuška předváděla navlékání plovací vesty. „Letíte taky do zlatého dolu?“ zeptal se.

Shane chtěl právě odpovědět, že ne, když se otevřely venkovní dveře vedle oken a dunění motorů ho přehlušilo. S hlukem pronikl do klimatizovaného prostoru teplý, vlhký vzduch. Voněl po kerosinu a tropických květech. Zaměstnanec bezpečnostní agentury v černém overalu nemusel říci ani slovo. Dělníci se zvedli a mlčky vyšli ven. Dveře se za nimi zase zavřely.

Shanův soused zůstal sedět.

„Ne, letím na perlovou farmu,“ odpověděl Shane.

Statný muž přikývl. „Já jsem měl volno. Teď musím zase na dva týdny ven.“

„Kam?“

„Do západní Austrálie. Tři hodiny letu. Uprostřed pouště. Uprostřed ničeho.“ Odfrkl si. „A jak dlouho se zdržíte vy?“

„Jen několik hodin.“

Muž si jej změřil. „Novinář?“

„Něco podobného.“

Mužovy oči zasvítily. Ukázal na Shana ukazováčkem. „Já vím: spisovatel. Jste tady kvůli festivalu. Spisovatelskému.“

To se mu zatím ještě nikdy nestalo. Nejpozději při druhém pokusu ho každý tipoval na policistu. Vzpomněl si na Costareliho a přisvědčil.

„Měl bych vás znát?“ Podle všeho vzbudil zájem toho člověka.

„Ne, nejsem známý.“

Muž přikývl, ale stále ho ze strany sledoval. Zřejmě si lámal hlavu, jestli Shana přece jen někde nemohl vidět.

V televizi jakýsi americký obr prezentoval svůj recept na úspěch. „Nejdřív si položte nejdůležitější otázku: po čem hladovím? A pak udělejte všechno pro to, abyste svůj hlad utišili!“ Prominenti, nebo přinejmenším ti, kteří podle titulku jimi být museli, celí šťastní vyprávěli, jak jim tento recept pomohl udělat kariéru nebo najít vytouženého partnera.

Zase se otevřely dveře. „Váš let,“ řekl zaměstnanec Shanovi.
„Hezký let! A napište krásnou knihu!“ kývl na něho soused.
„Vy hleďte najít zlato.“

„To najdu, ale nesmím si ho nechat,“ zasmál se. Shane vstal a šel ven za širokými zády zaměstnance. Stále ještě byla úplná tma a dusno. Motory naskakovaly a duněly. V blízkosti byly čtyři dvoumotorové stroje. Zamířili k jednomu z nich. Bílý lak letadla odrážel každý světelný paprsek. Muž v černém overalu zůstal stát u schůdků a rozloučil se s ním letmým pohybem prstů, podobným salutování. Shane vyšel nahoru. Podle všeho byl jediný pasažér v letadle, určeném pro patnáct osob. Posadil se do druhé řady na pravé straně a připoutal se. O chvíli později hukot vrtulí zesílil. Na opěradle sedačky před ním bylo zavěšeno pouzdro s ucpávkami do uší v malých sáčcích. Vzal si je, přestože nenáviděl pocit, když si ty věci cpal do uší. Stroj se začal chvět. Rychle použil ucpávky do uší. Chvění přešlo do lomcování, pak se stroj rozjel, zrychlil a zvedl se k temnému nebi.

Zavřel oči a navzdory dunění se snažil usnout.

Pak pocítil otřesy. Škubl sebou a uvědomil si, že opravdu spal. Podle jeho hodinek byli na cestě asi hodinu. Podíval se ven. Na zářivě bílých křídlech svítily oranžové pruhy.

V prospektu společnosti, vlastníci perlovou farmu, se dočetl, že až do padesátých let se pro mušle bylo nutno potápět a perla se našla jen s velkým štěstím. Potápěči sestupovali do hlubin v těžkých kovových helmách a silných oblecích. Z paluby doprovodné lodi jim hadicí pumpovali do obleku a helmy vzduch. Tato práce skrývala velké nebezpečí. Mohly vzniknout smrtící plyny a příliš velký rozdíl tlaku mohl potápěče v jejich oblecích přímo rozdrtit. Jisté místo na pobřeží západní Austrálie se také proto jmenuje Hřbitov lovců perel.

I mladý Giannis Theodorou začínal jako potápěč. Jeho rodiče přišli během první světové války z jednoho z řeckých ostrovů do západní Austrálie. Tam jim perleťový průmysl nabídl jednu z méně lukrativních pracovních příležitostí, a když byl jejich syn dost velký, začal se potápět. Jako v pohádce – alespoň tak se o tom psalo – našel drahocennou perlu, prodal ji a ve věku osmnácti let si najal vlastní potápěčskou loď k lovu perel. Dnes – přirozeně po několika neúspě-

ších – patřila k jeho podniku celá flotila lodí, kromě toho letadla, vinice a mnohé nemovitosti. Theodoruou se stal luxusní značkou, známou po celém světě.

Nebe se zbarvilo nejprve fialově a pak světle modře. Moře a pobřeží oddělovala tyrkysově zbarvená linka. Pod letadlem se pohybovaly bílé mraky. Shane pod sebou objevil výběžky pevniny, zasahující do modré vody. Soudě podle času musí každou chvíli dorazit k Vansittart Bay. Temně modrá voda hraničila s temně zelenou zalesněnou pevninou. Shane neviděl žádné ulice, žádné domy, jen tenké linie černých bójí na vodě a bílou loď. Letadlo klesalo, vodní hladina se najednou zdála na dosah blízko, pak vystříkla pěna, když plováky měkce sklouzly po vodě. Vrtule se zastavily.

Odpoutal se. Druhý pilot otevřel dvířka. Motorový člun se už blížil k letadlu. Pilot nemluvil a Shane také mlčel. Možná bylo příčinou hluboké ticho, které panovalo v této nedotčeně vyhlížející zátoce.

Proti jasnému rannímu světlu se rýsovala silueta muže, který řídil loď. Muž zvedl ruku a Shane stejným způsobem opětoval jeho pozdrav. Otevřený hliníkový člun bokem přirazil a Shane do něho nastoupil.

„Dave Cameron,“ představil se muž a natáhl ruku. Strojeně se usmál. Shane si ho prohlížel a v duchu se ptal, jestli je to muž, který mu poslal posměšný vzkaz.

Druhý pilot zavřel dvířka letadla, a jakmile se loď vzdálila asi padesát metrů, pilot opět nastartoval.

Dave Cameron měl na sobě bílé tričko s límečkem a modré šortky. Pod šedou baseballovou čepicí bylo vidět krátce ostříhané, světlé vlnité vlasy. Jeho obličej byl otevřený a měl přívětivý výraz. Příjemný, vstřícný a sympatický člověk, prolétlo Shanovi hlavou. K takovému by žena nastoupila do auta, jemu by důvěřovala... Za svého života policisty se setkal s několika vrahy, kteří působili přesně takto. Ne, člověk se nikdy nesmi spoléhat na první dojem. Pak si vzpomněl na McNultyho – to byl typický vrah, jak si ho člověk představuje. Ted' musel uznat, že i on se nechal touto představou ovlivnit.

„Zátoka a země kolem patří jedné komunitě aboriginů,“ vysvětloval Dave, zatímco řídil člun k velké bílé lodi, na jejímž trupu Sha-

ne přečetl jméno *Mary-Anne*. „Společnost Theodorou Pearls si ji pronajala.“ Dave mluvil překvapivě tiše, jako by nechtěl rušit velebný klid přírody. Shane se otočil a zahlédl ještě, jak letadlo mizí za zalesněným pahorkem. Dave si všiml jeho pohledu.

„Leti ještě do dalších zátok a nabírá lidi. Většinou pracují ve čtrnáctidenních směnách. Někteří inženýři nebo technici přilétají jen na několik hodin.“

Shane byl překvapený ochotou, s jakou Dave podával informace. Nyní se ale přiblížil k boku lodi, ze kterého visel žebřík, a hodil nahoru lano, kde ho nějaký muž zachytil a upevnil. Shane vystoupil na palubu.

„Ahoj!“ pozdravil mladý muž japonské tváře. Rozhodně mu nebylo víc než pětadvacet, byl bosý a na sobě měl tričko a šortky.

„To je Mike, můj zástupce.“ I Dave už stál na palubě. Kam se Shane podíval, všude viděl čistou, zářící bělobu – bezděčně si vzpomněl na byt Valerie Tateové, který byl stejně bezvadně čistý.

„A to je Marcel, náš kuchař.“ Dave ukázal na druhou stranu, kde se o zábradlí opíral vytáhlý muž a vyléval cosi do vody. Dave zamířil k němu.

„Marceli, víš, že je nemáme krmit.“

Shane se podíval do tyrkysové modré vody pod sebou a uviděl tři asi dvoumetrové žraloky, jak pomalu a elegantně proplouvají hejnem malých žlutobílých rybek. Myslel na to, že dříve bylo nutné se pro perly potápět. Žraloci přitom zřejmě nepředstavovali největší problém. V každém případě jemu by se tam dolů nechtělo.

„Povězte mi, Dave,“ začal Shane, „co tady vlastně děláte?“ Musel s ním nějak navázat hovor a dovědět se něco o jeho práci.

Dave si ho změřil skeptickým pohledem, asi jako by se obával pasti. Nakonec natáhl paži a ukázal na zátoku. Shane na vodě objevil několik člunů, které se v pravidelných odstupech pohybovaly kolem bójek.

„To jsou naše pracovní čluny, na každém je posádka tří mužů. Ti zvedají perlotvorky, zavěšené v sítích pod bójemi. Kartáčem čistí lastury a zase je spouštějí do vody.“

Shane přikývl. „A v těchto lasturách vyrůstají perly.“

„Ano. Do těchto lastur se vkládají porcelánové kuličky, kolem kterých se během dvou let vytvoří perly. Velká perlotvorka Pinctada maxima může vyprodukovat perlu až šestkrát, pak je vyřazena. Perleť a svalovina se prodávají.“

„A ti lidé v loďkách pracují celé dva týdny?“

„Ano. Vyjíždějí v sedm a po směně se v pět hodin vracejí, najedí se, vyspí a nazítří to začíná znovu. Po dvou týdnech mají týden volna.“

„Není to právě lehká práce, nemyslíte?“

Dave zavrtěl hlavou. „Není. Ale je to velmi zvláštní zkušenost. Naši lidé mohou doma vyprávět, že viděli růst perly.“

Shane bloudil pohledem po poklidné zátocce. Jak ticho tu je. Jaký klid tady panuje. Přemýšlel, jestli i Dave skrývá temné tajemství jako mušle perly.

Stáli na zádi lodi, opření o bílé zábradlí. Oba měli brýle proti slunci, protože ráno v půl deváté už bylo oslnivé světlo.

„Pojďte dovnitř,“ řekl Dave.

Shane šel za ním přes palubu. Před dveřmi do společenské místnosti si stejně jako Dave zul boty.

Společenská místnost byla rozdělena na kuchyňskou a jídelní část. Největší část světlého, přívětivého prostoru zabíraly napevno přimontované stoly a židle. Velká okna nabízela pohled do zátoky. Každé okno je jako zvětšená pohlednice, říkal si v duchu Shane.

„Pokud máte hlad...“ Dave ukázal na velmi chutně vyhlížející podnosy se sendviči a ovocem, které stály připravené na kuchyňském pultu. „To je pro posádku této lodi, ostatní dostávají balíčky.“

„Děkuji, snad později.“

Ani Dave si nic nevzal a posadil se hned k prvnímu stolu s výhledem na dveře. Sundal si čepici a sluneční brýle a položil je na stůl před sebe. Oči měl modré. Ne ledově modré jako Alex Wingerová, ale temně modré jako voda v zátocce.

„Kdy jste Valerii Tateovou viděl naposledy, Dave? V každém případě jste v době činu byl v Darwinu a ne tady na lodi.“

Dave položil zkřížené ruce na stůl a v prvním okamžiku mlčel. „Smím se nejdřív na něco zeptat já vás?“ řekl pak. Najednou byl velmi napjatý. Polkl. „Viděl jste ji... chci říci na místě činu?“

Shane zavrtěl hlavou. „Ne. K případu jsem byl přidělen až později. Viděl jsem fotografie.“

Dave přikývl a zřejmě se mu trochu ulevilo. „Kdyby zemřela při dopravní nehodě, no, už to by bylo dost zlé, ale...“ nasucho polkl „... ale takhle...“ Sevřel ruce v pěst. Uvědomil si to a pomalu uvolnil jejich sevření. Shane registroval každou změnu, každou jeho reakci. Z řeči těla nezřídka poznal, když mu někdo lhal. Toto zděšení působilo opravdově, jenže, a to Shane po letech služby na oddělení vražd dobře věděl, tyto dramatické pocity se dají zahrát snadněji než jemnější tóny, ty prozradí mnohé. Zásadně nesměl nikomu věřit, vždy musel vycházet z toho, že lidé pravdu neříkají, nebo ji přinejmenším tak trochu upravují.

„Máte tu fotografii?“ zeptal se Dave.

„Jejího těla?“ Nebyl si jistý, co Dave otázkou myslel.

Dave přikývl. „Nemůžu spát, pronásledují mě strašlivé představy. Všude se píše o bestiální vraždě – a o hrůzném zohavení... Musím to vidět, chápete mě, detektive, musím, aby mě představy přestaly trýznit.“

„Jste si tím jistý, Dave?“

„Ano.“

Dobrá, řekl si v duchu Shane, když to chceš... Uvidíme, jak se budeš tvářit. Vytáhl jednu z fotografií z lehkého saka, které odložil už v letadle. Valerie na ní byla při pohledu shora. Vidět bylo všechno: obličej s vyhaslýma očima, nahý trup s vyříznutými vnitřnostmi... Položil fotografii na stůl a nespustil muže z očí. Dave se zadíval na snímek. Pak fotografii odsunul. Když vzhlédl, byl úplně bílý ve tváři.

„Kdy jste Valerie Tateovou viděl naposledy, Dave?“ zeptal se Shane ještě jednou.

Ruce se mu třáslly. Všiml si toho a schoval je pod stůl. „Víte o tom, že mě opustila?“ Jeho hlas byl nyní velmi tichý.

Ano, to věděl. „Kdy to bylo?“

„Loni jedenáctého srpna,“ zaznělo bez zaváhání.

„Od té doby jste ji neviděl ani se s ní nesetkal?“

Dave zaváhal.

„Podívejte, Dave, ona se s vámi rozešla, a vy jste se ani nepokusil získat ji zpátky?“

Dave se zhluboka nadechl. „Ano,“ promluvil konečně. „Několikrát jsem se s ní chtěl setkat. Volal jsem jí a taky jsem na ni několikrát čekal před kanceláří, ale vždycky mě poslala pryč.“

Shane si velmi dobře dovedl představit její aroganci. „A vy jste si to jen tak nechal líbit? Poslušně jste odkráčel domů a druhý den se zase dal odbýt?“

Dave sevřel rty a vyhnul se Shaneovu pohledu.

„Poslyšte, Dave, vy si myslíte, že vám to budu věřit? My jsme byli u jejích rodičů, kteří tvrdili, že jste ji dokonce několikrát uho-
dil.“

„To není pravda!“ Téměř nadskočil a zavrtěl hlavou. „To není pravda,“ zamumlal tiše. „Jednou jsem ji tak trochu víc zmáčkl, ale jen jednou. Jedinkrát.“

„Co udělala?“

Zase zaváhal. „Jen proto, že jsem ji jednou popadl za paže a trochu jsem s ní zatřásl, jsem ji přece... jsem ji... přece nerozpáral!“ Upřeně se zadíval na Shana. Jako by ho šokovala jeho vlastní slova.

„Vy jste Valerii uho-
dil do obličeje. Její šéfka Alex Wingerová vypověděla, že měla hematoma kolem levého oka.“ To mu řekl Costarelli.

Dave si vzdychl. „To bylo jen jednou jedinkrát,“ promluvil sotva slyšitelně.

„A příště jste ji trochu víc zmáčkl.“

Dave vyletěl. „Ne! To bylo jen jednou. Jednala se mnou tak ponižujícím způsobem, jako... jako s nějakým... prostě jsem se nedokázal ovládnout.“ Polekaně se rozhlédl, jako by někdo nepozorovaně vešel do místnosti a poslouchal ho. Ale nikdo kromě Shana tu nebyl.

Shane si docela dobře dovedl představit Valeriino arogantní a provokativní chování. Neudivilo ho, že se Dave neovládl.

„Valerie Tateová vyhrožovala, že vás udá. Vzpomínáte si na to?“

„Ale pak to přece neudělala.“

„Omluvil jste se jí aspoň?“

„Chtěl jsem. Jenže ona mě ani nevyslechla! Když jsem jí zavolal, okamžitě zavěsila, a když jsem zazvonil u jejího bytu, řekla mi do mluvítko, abych okamžitě zmizel, jinak že zavolá policii.“

Shane si zase vzpomněl na chladný bílý byt – ne, nedovedl si představit, že by Valerie Tateová mohla někdy působit alespoň trochu vřele, smířlivě a shovívavě. „A jak jste se s tím vyrovnal?“ vyptával se dále.

Dave pokrčil rameny a díval se na stůl. „Pokusil jsem se zapomenout.“

„A zapomněl jste?“

Dave zvedl hlavu. Obličej měl zachmuřený.

„Ne.“ Zaznělo to téměř vzdorně. „Sledoval jsem ji z dálky. Prostě jsem nemohl jinak. Jednoho dne jsem zjistil, že má nového přítele.“

Matthew Griffith, pomyslel si Shane, pokud se Alex nemýlí. „Znáte ho? Víte, jak se jmenuje?“

Dave zavrtěl hlavou. „Scházeli se potají. Zaparkoval své poršche o kus dál a došel pěšky. Ale viděl jsem oba nastupovat. Auto mělo číslo 699 KPO.“

„Musel jste to nést velmi těžce, nemám pravdu?“

Dave se pomalu nadechl a přikývl. „Docela ano, to přiznávám. Byl jsem úplně bez sebe. Pak jsem se ale od jednoho kamaráda dověděl, že tady na lodi hledají manažera. Já jsem pro tuto firmu už pracoval, během studií. Mám několik semestrů medicíny.“

Ano, to víme, a o to víc jsi podezřelý, chlapče, řekl si v duchu Shane.

„Teď jsem tady už čtyři měsíce.“

Shane bloudil pohledem po místnosti. Na stěnách visely plakáty spoře oděných modelek, ozdobených perlovými šperky. „Jak se dají vydržet dva týdny jen na lodi?“

Dave nakrčil čelo. Vypadalo to, že za touto otázkou hledá nějakou postranní myšlenku. „Dá se na to zvyknout. Občas si vyjedu na ryby nebo na druhou stranu, na břeh. S místními domorodci máme velmi dobré vztahy. Někdy mě vezmou s sebou a ukazují mi kresby v jeskyních, které nespatriil žádný běloch.“

To si budu muset zapamatovat, řekl si v duchu Shane, mám pocit, že by to mohlo být důležité. „Minulý týden jste měl volno, je to tak?“

Dave trochu ztuhl a ve tváři se mu znovu objevil napjatý výraz. Jeho přitakání bylo velmi opatrné.

„Co jste dělal 11. června večer?“ zeptal se Shane téměř lhostejně.

Dave zaváhal. „Tehdy v noci byla zavražděna, vidíte?“

Shane přikývl.

„Proč? Myslíte si, že jsem ji zabil?“

„Rutinní otázka, nic víc.“

Dave řekl, že si s kolegou, který taky pracuje na farmě, najali levný byt a bydlí tam, když nejsou na lodi. Shane to věděl, ale nechal ho mluvit. „První dny jsem vyspával, pak jsem chodil po městě, nakoupil si nějaká cedéčka a setkal se s několika přáteli. V pondělí večer jsem se setkal s jednou ženou.“

Ta žena, vykládal Dave, se jmenuje Brit, je to studentka ze Švédska a bydlí v motelu proti kavárně Roma v McLaughlan Street. Znal ji z lodi, kde pracovala jako pomocná kuchařka. S ní byl až do časného rána. Přes den spal a večer odlétal sem do zátoky.

„A kde najdu tu Brit?“ zeptal se Shane.

„Říkal jsem přece, že chtěla jet dál. Druhý den měla ještě se dvěma dalšími Evropany cestovat do Broome. Myslím, že mířili do Perthu.“

Skvělé alibi, Dave! „jak se jmenuje celým jménem?“

„Brigitte Johanssonová.“

Aspoň něco, říkal si v duchu. Současně se ptal sám sebe, kolik práce bude nutné vynaložit, aby našli tři studenty, kteří se pohybují někde na trase dlouhé dva tisíce kilometrů, a nejspíš nepřenocují v jediném hotelu, ale budou někde tábořit. Nikdo nevěděl, jestli opravdu míří do Perthu. Ostatně také mohli na poslední chvíli změnit plány. Přesto se bude muset pokusit je najít.

Shane zamžoural do slunce, které zasvítilo oknem. „A během toho týdenního volna jste se nepokusil Valerií Tateovou kontaktovat?“

Dave polkl. „Ne.“

„Ani v pondělí?“

„Ne. Přece jsem řekl, že ne!“

„Nejel jste k jejímu domu a nečekal na ni?“

Dave zavrtěl hlavou.

Shane nepovolil. „Nechtěl jste vědět, jestli ten řidič porsche je ještě aktuální?“

Zaváhal. „Jen jsem projel kolem. Minulý týden, jednou nebo dvakrát večer.“

„No a?“

„Ano, jednou tam ten vůz stál.“

Shane se pozorně díval na muže, který seděl proti němu. Už to nebyl ten přímý a otevřený manažer z dnešního rána. „Teď bych se ještě rád podíval na vaši kajutu.“

Dave pokrčil rameny. Vypadal jako poražený člověk na dně svých sil. „Když chcete...“

Shane šel za ním ke dveřím, za kterými vedly příkré schůdky nahoru.

„Tady spí lidé z pracovních člunů.“ Shane viděl úzkou, tmavou chodbu se dveřmi po obou stranách. „V každé kajutě je jedna patrová postel. Dohromady je tu dvacet lidí.“

Vystoupali po dalších příkrých schůdcích a ocitli se v kormidelně. Mike, který se nakláněl nad mapou, vzhlédl, když ti dva vešli.

„Tak co, líbí se vám tady, detektive?“

Moře za velikými skleněnými tabulemi jen svítilo. „Krásná kancelář, řekl bych. Není to nudné být stále na stejném místě?“

Mike se zasmál. „Ale kdepak! V době sklizně, a ta začíná v červnu, sem přijíždí velká mateřská loď. Ta pak bere na palubu zralé perly. Specialisté je vyjmou z lastur a nahradí jádérky z porcelánu. Pak se lastury zase vrací do oceánu. O dva roky později se vyloví a sklízají perly. A mezitím se pravidelně čistí. A když hrozí cyklóny, jsou taky plné ruce práce. Zátoka je sice poměrně chráněná, ale loni museli všichni lidé na pevninu a tady se všechno ukotvilo, upevnilo a zajistilo. Zůstal jsem tady jen já a předchůdce současného manažera. Měli jsme štěstí. O den později bylo po všem a škody téměř žádné. Tady v zátoce máme čtyři sta tisíc lastur a v každé roste perla. Kdyby se bójky utrhl...“

„Už jste někdy zažil cyklón, detektive?“ zeptal se Dave.

„Ano. A vy?“

Dave přikývl a jeho pohled zalétl k oknu. „Je to velkolepé, když člověk cítí to obrovské množství energie. Člověk není nic proti přírodě...“

„Dave,“ přerušil ho Mike, „právě jsem dostal zprávu, že letadlo už odstartovalo. Dnes tady bude dřív.“

Shane se otočil. Dave působil poněkud nepřítomně. „Teď mi ukažte svou kajutu, prosím.“

Dave zaváhal, ale pak ukázal do chodby za kormidelnou. „Tady to je. Naproti je kajuta kapitána a inženýra“

Otevřel dveře a Shane nahlédl do malého, pečlivě uspořádaného prostoru s velkým oknem. Před postelí bylo narovnáno několik knih, na psacím stolku ležel notebook a za ním na zdi visela historicky vyhlížející mapa hvězdné oblohy.

„Co je to?“ zeptal se Shane.

„Zabývám se historií navigace. Víte, že obyvatelé Polynésie již před osmi sty lety pluli na plachetnicích i veslicích tisíce kilometrů přes otevřené moře až na Havaj?“

Shane o tom četl nějaký román, ale to bylo už dávno. „Na svých primitivních lodích s sebou vezli své bohy a tam, kde přistáli, přinášeli lidské oběti, aby mohli vystavět chrám.“

Dave se na něj vyděšeně zadíval. „Já... já...“ vypravil ze sebe, „já s tou vraždou nemám...“

„Hej!“ zavolal Mike. „Letadlo už krouží nad zátokou. Musíte si pospíšet, detektive, piloti neradi čekají.“

„Mike má pravdu,“ řekl Dave krátce a otočil se k odchodu.

„Jedno bych se ale ještě rád dověděl.“ Shane neměl v úmyslu nechat se vypudit z paluby. Piloti ať se klidně zlobí, když je to baví.

Dave se otočil. V očích se mu zračila nedůvěřivost a opatrnost.

„Byl jste někdy poblíž Warwicku?“

„Warwicku? Ne. Nikdy.“

„Kde jste strávil Vánoce před osmi lety?“

„Myslíte si, že jsem chodící kalendář?“

„Zkuste si vzpomenout.“

Dave zase zaváhal. „Nevím. Nejspíš u matky v Rockhamptonu.“

„Děkuji. To si snad budeme moci ověřit.“

Dave mlčel. Zrudl.

„Myslíte si snad... že jsem to udělal?“

„Kdybyste byl na mém místě, jistě byste vzal v úvahu každou možnost, pane Camerone.“ Shane se mu zpřímá zadíval do očí, dokud Dave pomalu neodvrátil pohled.

Mlčky jeli k letadlu. Moře se lesklo jako rtuť. Dave Cameron se už zase ovládal a na rozloučenou dokonce zamával. Shane se sklonil a nastoupil do letadla, posadil se na jedno z posledních volných míst ve druhé řadě, připoutal se a zasunul si do uší ucpávky. Okénkem viděl, jak Dave Cameron stojí v loďce, která hladce klouže po hladině k lodi. Pak stroj nastartoval, zvedl se a širokým obloukem vzlétl nad zátoku, ve které bílá loď zářila jako perla. Co si má ke všem čertům myslet o tom Cameronovi, bývalém příteli Valerie Tateové?

Když špatná krev z řezu skápne na půdu, země se zachvěje. V jeho levé ruce se zacukal dlouhý holý krk.

Později slyšel, že lidé ve městě vybíhali na volná prostranství. To byl teprve začátek, ale to oni ještě nevěděli.

Ani on to nevěděl.

17

Domov pro slepce stál na východním okraji města. Vstala brzy, aby neuvízla v koloně, ale její výpočet nevyšel. Jak výpadovka na sever směrem k Sunshine Coast, tak na jih ke Gold Coast byly ucpané. Auta se sunula jen pomalu kupředu. Tamara však předpokládala, že nevidomý Hellman nebude mít v úmyslu strávit den mimo domov.

Když konečně odbočila na parkoviště před domovem, bylo půl jedenácté. Jela o půl hodiny déle, než předpokládala.

V přijímací hale seděl přívětivý starší pán, který ji poslal do druhého poschodí čtyřpatrové budovy. Cestou k výtahu potkala dva slepce. Mluvíli spolu a oči měli sklopené kamsi k zemi. Tamara se otočila ke staršímu pánovi. Ona a on byli tady veřelci – vidoucí ve světě nevidomých. Když zamířila k výtahu, měla pocit, že vstoupila

do jiného světa – do světa, kde platí jiné zákony než v tom, ze kterého přišla. Zneklidnilo ji to; uvědomila si, jak silně ji zasáhlo setkání se světem nevidomých.

Na chodbu z obou stran padalo velkými okny světlo, které nedosáhlo do světa zde žijících lidí. Proti ní šel jakýsi muž, rukou se dotýkal zdi a zastavil se, když ho mýjela. Měla dojem, že zahlédla, jak nakrčil nos.

Před pokojem číslo 312 se zastavila a zaklepala.

„Ano, prosím?“ Hlas zevnitř zněl příjemně. Stiskla kliku a vešla dovnitř.

„Detektiv seržant Tamara Thompsonová?“

„Jake Hellman?“

Muž, který seděl na židli ve světle, padajícím dovnitř otevřeným oknem, vstal, a vyšel jí vstříc s nataženou rukou. Nebyl větší než ona. Jeho tělo bylo křehké, měl bílé vlasy, vzadu svázané, a vrásčitý, opálený obličej. Kdyby nebylo nevidomých očí, skrytých za skly černých brýlí, považovala by ho za umělce, nejspíš za malíře. Na sobě měl černé plátěné kalhoty a černé tričko. Byl bos.

„Mrzí mě, že jsem se opozdila, ale byl velký provoz.“

„Neomlouvejte se. Právě nemám nic na práci. Vůbec nic.“

Neznělo to hořce. Přisunul druhou židli tak, že stála šikmo proti jeho.

„Posaďte se, prosím.“ Jeho oči, které se na ni upíraly, ale neviděly ji, ji vyváděly z míry. Oba si sedli, on jen na kraj židle. Neopřel se, jeho záda zůstala rovná jako svíčka. Mohl by to být i tanečník, říkala si Tamara v duchu, nebo guru... Jeho dlouhé, štíhlé prsty spočívaly na stehnech a oči se upřeně dívaly jejím směrem.

„Pane Hellmane...“

„Jake. Říkejte mi Jaku.“

„Dobrá, Jaku...“

„Kolik je vám let, seržantko? Jen se tak ptám,“ přerušil ji.

V prvním okamžiku si v duchu říkala, jestli by neměla odmítnout odpověď, ale pak si uvědomila, že každý, kdo vidí, může odhadnout její věk a má před sebou její podobu. Jen on ne... „Je mi šestatřicet.“

Zhluboka se nadechl, jako by právě otevřel láhev dobrého červeného vína nebo ucítil vůni kvalitního doutníku...

„Šestatřicet...“ Přes jeho tvář se mihl bolestný úsměv. „Šestatřicet... Mně je padesát tři.“ Zasmál se a odhalil zažloutlé zuby. „Šestatřicet...“ Jeho tvář strnula.

Umínila si, že už neřekne nic o své osobě, ať je slepý nebo ne. Je přece policistka a on svědek. „Jaku, do telefonu jsem vám řekla, že otevíráme případ McNultyho.“

„To už McNultymu nepomůže.“

Nereagovala na poznámku, ve které zazněl hořký podtón. „Vyprávějte mi o něm. Vy jste byl jeho ošetřovatelem.“ Prázdný pohled Jaka Hellmana se jí nepříjemně dotýkal.

„Ano, než po půldruhém roce zemřel.“

„Spáchal sebevraždu, že? Udusil se polštářem.“

„Ano. Já jsem ho našel.“ Odmlčel se. „Vy si nic nepíšete?“

„Ne. Budu si to pamatovat.“

„To je dobře. Trénuje to mozek. Když se mi začal zhoršovat zrak, taky jsem se snažil všechno si zapamatovat, abych pak nebyl úplně bezmocný.“

„Kdy jste oslepl?“

„Ach, přicházelo to postupně. Začalo to někdy před pěti lety a rok už nevidím vůbec. Snad někdy nějaký stín.“ Lehce se usmál, jako by se smířil s osudem.

„To je mi líto,“ cítila povinnost říci.

„Nemusí. Každý má svůj kříž, Tamaro.“

Oslovil ji Tamaro. Nebylo jí to milé – a nelíbil se jí jeho způsob, jak na ni upíral prázdný pohled. Bezděčně se odsunula se židlí o kousek zpátky.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Ano,“ ujistila ho rychle. „Jaký byl McNulty?“

„Ach.“ Zase se letmo usmál, jako by prohlédl důvod její rychlé změny tématu. „Sympatický člověk to tedy rozhodně nebyl. Vlastně ho nikdo neměl rád. Bylo to tak vždycky, celý jeho život. Cítil se izolovaný. Jistě víte, že velmi brzy ztratil rodiče.“

Viděla fotografii McNultyho. Blízko položené oči, ploché čelo, nahrbená postava – to všechno vyvolávalo dojem prohnanosti a neupřímnosti.

„Nejspíš nikdy neměl žádné přátele.“ Hellman sepal ruce v klíně. „Říkal stále dokola, že Bůh to tak chtěl.“

Tamara si prostudovala spis a vzpomněla si na výpověď.

„Pak začal mluvit o svém vysvobození. Bůh mě zachrání, tak to řekl.“

„Vy jste pochyboval o jeho vině, pane Hellmane?“

„Jaku, řekl jsem vám přece, abyste mi říkala Jaku. Moje jméno se vám nelíbí?“ Jeho rty se stáhly k úsměvu, ale ústa se neotevřela.

Nebyla si jistá, jestli je Hellman chytrý nebo domýšlivý.

Neodpověděla. Ona je policistka. Ona vede výsledch. Léta se to učila a trénovala. „Považoval jste ho za nevinného?“

Zaváhal. „Ne, to ne, ale nesmíme zapomínat, že měl v žilách krev aboriginů. Oni neznají ne, v každém případě ne naše ne. A já si jsem jistý, že byl pod takovým tlakem, že všechno přiznal. Představte si, že kolem něho byli samí běloši, policisté, obhájci, státní zástupce, soudce, porotci. Šaty oběti a vražedná zbraň ležely v kufru jeho auta – no, rád bych věděl, co byste na jeho místě odpověděla vy.“

„Chcete tím říci, že jeho přiznání bylo vynucené?“

Přes tvář mu přelétl úsměv. „To ne. Indicie jednoznačně ukazovaly na něho. Na zadním sedadle jeho auta se našly vlasy té dívky. A rozdával její šaty.“ Zavrtěl hlavou. „Neměl vůbec žádnou možnost zapírat. Nebo snad chcete tvrdit, že by jemu, nevzdělanému, prostému domorodci, vaši kolegové uvěřili, že je nevinný?“

„Máte velmi zkreslené představy o naší práci, pane Hellmane,“ prohlásila ostře. Nelíbila se jí jeho povýšenost a byla si jistá, že on to vycítil. „Víte, že u mrtvé bylo nalezeno znamení,“ pokračovala. „Zmínil se McNulty někdy o tomto znamení, nebo je sám použil?“

„Ne, o žádném znamení nemluvil.“

„Měl McNulty nějakou návštěvu? Přišla mu pošta?“

Hellman se zamyslel, a pak zavrtěl hlavou. „Ne, ne, nemyslím.“

„Nemyslíte?“

„No – nebyl jsem ve službě stále a taky je to už hodně dávno.“ Pohled jeho mrtvých očí ji zamrazil. „Povězte mi, Tamaro, vaši ko-

legové se tehdy zmýlili, vidíte?“ Ještě než mohla cokoliv odpovědět, řekl: „Slyšel jsem, že v Darwinu byla stejným způsobem zavražděna dívka.“

„Existují jisté paralely, ano.“

Zasmál se. „Nemyslete si, že jsem hloupý jen proto, že nevidím! Poslouchám rádio a taky televizi. Vrah jednal stejně jako údajně McNulty. Dokonce i to znamení bylo stejné! Ted' musíte připustit, že jste udělali chybu a zavřeli nepravého.“

Vzkypěla hněvem. Spolkla ho a chladně řekla: „Nemusíme vůbec nic připustit, pane Hellmane.“

Jeho úsměv se vytratil.

Jake Hellman jí byl stále nepříjemnější. Vstala. „Děkuji vám za čas, který jste mi věnoval.“

„Rádo se stalo. Mám hodně času. Dříve jsem nikdy neměl pocit, že mám dost času. Tam...“ Natáhl tenkou paži a ukázal k nočnímu stolku, na kterém ležely velké svazky knih. „Písmo svaté ve slepekém písmu. O kolik více váží slovo, když se ho dotknete, než když ho jen vidíte! Mně můžete věřit.“

„Ano.“ Zamířila ke dveřím. „Už jste došel k obětování? Kniha Leviticus ve Starém zákoně.“

„Ach, tak vy to taky znáte, seržantko. Znáám ji velmi dobře. Musel jsem mu to stále předčítat.“

Nevěděla, co na to říct.

„Jste tu ještě, detektive?“ Jeho pohled mířil napravo vedle ní.

Tamara bojovala s rostoucím vztekem. Byla si jistá, že ten člověk měl od začátku v úmyslu zmínit se o bibli až na konec. „Vy jste Richardovi McNultymu předčítal ty pasáže?“

„Ano, právě jsem to říkal.“ Zase se jemně usmál.

„Jak na to přišel? Byl to jeho nápad, nebo váš?“

Zasmál se. „Samozřejmě jeho. Čti mi knihu Leviticus, tak to řekl.“

„Proč si to nepřečetl sám?“ Nebyla si jistá, jestli Jake Hellman nelže. „Uměl přece číst.“

„Ano. Ale měl rád, když mu někdo předčítal. Dělalo mu to dobře. Dnes to dovedu pochopit. Lidský hlas dává slovům na papíře jinou dimenzi.“

„Nedivil jste se tomu, že chce slyšet právě tato místa?“

„Ne, nedivil. Byl to jeho způsob, jak se vyrovnat s tím, co mu bylo uloženo jako břemeno. Proč by mělo být špatné to, co stojí v bibli?“

„Proč? Pane Hellmane, v bibli nejde o lidskou oběť, ale o oběť zvířecí!“ Co Hellmana přimělo, aby s ní hrál tuto hru?

Opět nasadil svůj povýšený úsměv. „Jistě. Ale znáte také příběh o Abrahámovi?“

„Který měl obětovat svého syna?“

„Ano. Tam téměř došlo k obětování člověka, je to tak?“

„Téměř, ale Bůh to nedopustil, pokud si vzpomínám.“

„Správně, chtěl se jen přesvědčit o Abrahámově poslušnosti.“

Tamara si měřila muže, kterému očividně dělalo dobře ji provokovat a rozčilovat. On, který byl bezmocný a pro lidskou společnost nepotřebný, vychutnával moc, kterou nad ní v této chvíli a v tomto pokoji měl.

„Na shledanou, pane Hellmane.“

„Škoda, že už odcházíte, Tamaro. Doufal jsem, že vám budu schopen pomoci.“

„Uvidíme.“ Šla ke dveřím.

„Ano.“ Přezíravě se usmál. „Vy uvidíte – já ne.“

Tamara by si nejraději jednu vrazila. Jak hloupě se vyjádřila.

„Počkejte!“ zavolal na ni. „Teď jsem si vzpomněl. Přece jen měl návštěvu.“

Zastavila se na prahu. „Koho?“

„Policii.“ Ušklíbl se.

Právě chtěla zmáčknout dálkové ovládání dvířek auta, když jí hlavou prolétla otázka – otázka, kterou nepoložila. Zasunula klíčky do kapsy a honem se vrátila.

Jake Hellman pořád ještě seděl tak, jak ho opustila. Když vešla, jen trochu pozvedl hlavu. „Něco jste zapomněla, Tamaro?“

„Kde vzal bibli?“

„Jednoho dne tam prostě byla.“

„Kdo mu ji dal?“

Neodpověděl hned. „Nevím. Nikdy mi to neřekl.“

Když Shane vystoupil z chladného trupu letadla na rozpálený asfalt, v dusném vedru se málem zalkl. Costarelli na něj čekal s autem a zavezl ho do centra. Cestou mu Shane vyprávěl o Cameronovi a Costarelli okamžitě vydal rozkaz k pátrání po Brigitte či Brit Johanssonové a dal zjistit majitele porsche zmíněného čísla.

„Co si o něm myslíš?“ zeptal se Costarelli.

„Nejsem si úplně jistý. Má dvě tváře.“ Shane se podíval oknem na domy v oslnivém poledním žáru a na sytě zelené stromy v zahrádkách. Člověk by řekl tropický ráj – kdyby neviděl do něho.

Dojeli do vnitřního města. Na dřevěné lavičce před Woolworthem seděla ve stínu skupina domorodců s plnými igelitovými taškami. Když přijel taxík, vstali a nastoupili.

Costarelli zaparkoval přímo před sushi barem. Když vstoupili skleněnými dveřmi, vstříc jim zavanul ledově chladný vzduch. V půl druhé tu bylo jen několik hostů, obchodníci z okolních kanceláří se dávno vrátili k psacím stolům.

„Valerie Tateová docela určitě nepatřila k ženám, které si sednou do auta jen tak k někomu. Otázka je, jak s ní vrah navázal kontakt.“ Shane si z běžícího pásu vzal sushi, sashimi se zázvorem a zelené wasabi. „Buď to ji znal, a pak jsme zase u Camerona a toho majitele porsche, nebo jí slíbil něco zvláštního.“

Costarelli si vzal cosi fritovaného. „No ano,“ Chvíli žvýkal. „To by ale muselo být opravdu něco. Na Valerie Tateovou jistě nebylo snadné udělat dojem, jak víme.“ Pátral po další pochoutce na pohyblivém pásu, který neúnavně opisoval kruh. Jeho pohled sledoval slibně vyhlížející kousek, fritovaný a o velikosti tenisového míčku, ale nedokázal se dost rychle rozhodnout, a tak se zaměřil na jinou dobrotu.

„Chutná?“ Iannis, manžel japonské majitelky, silný, holohlavý Řek s obličejem, lesknoucím se potem, se u nich zastavil.

„Super, jsi jednička!“ Costarelli tentokrát sáhl po fritovaném tenisovém míčku včas.

„Já vím, Tony! Vždycky jsem chtěl být nejlepší!“ Poplácával si na břicho. „Řekni mi...“ Přistoupil blíž. Shanovi svou hladkou kůží a spoustou tuku pod ní připomínal tuleň. „Je v případě něco nového?“

Costarelli se k němu otočil, za nataženou dlaní si ze zubů odstraňoval zbytky jídla, a pak řekl: „Ona k tobě chodívala jíst, vid’?“

„Jasně.“ Tuleň si založil ruce v bok a vypadal ještě mohutněji. „Vždyť víš, kam jít, když chceš dostat dobré sushi. Chodili sem všichni, myslím advokáti.“

„Nebyl ti tu někdo nápadný? Neobjevil se tady nějaký dotěrný nebo naopak velmi milý chlapík, který...“

Iannis zvedl ukazováček a pomalu jím kýval sem a tam. „Tady byla vždycky jen služebně. Zádne rande. Nic důvěrného.“ Zavrtěl hlavou. „Když už se ptáš: ta měla v hlavě jen svou kariéru.“

A řidiče žlutého porsche, dodal v duchu Shane.

„Jinak nikdy nemluvím o svých hostech,“ pokračoval Iannis a významně se odmlčel. „Valerie Tateová sice velmi dobře vypadala, ale taky si toho byla vědoma – a dala to každému pocítit. Považovala se za něco lepšího.“ Zvedl kulatá, těžká ramena a stáhl koutky úst. „Vždycky jsem se v duchu ptal, proč má někdo něco takového zapotřebí.“

„Na to ti můžu odpovědět, Iannisi.“ Costarelli se poškrábal na hlavě a nakrčil čelo. „Protože tohle jí od malička nalévali do hlavy. Dceruška, která si nesmí hrát s ošklivými chlapečky. Ale věř mi, Iannisi, některé chlapy to fascinuje.“

Řek si vzdychl. „Stejně je to takový divný pocit, když zabijí někoho, koho znáš.“ Zvedl ruku na pozdrav. „Musím do kuchyně – ach abych nezapomněl, jste mými hosty!“

„Iannisi, to je pochlácení!“ křikl za ním Costarelli.

„Není. Musím se zbavit zbytků!“ Iannis zmizel do jasně osvětlené kuchyně a dveře se za ním houpaly.

„Policajty tak snadno neotrávíš, Iannisi!“

Jak dobře tohle všechno Shane znal! Nabízené nápoje, jídlo zadarmo, pozvání do drahých restaurací. Kolik kolegů podlehlo pokušení, všichni si mysleli, že přece nemůže být nic na trošce potěšení, které by si jinak nemohli dovolit. Párkrát si trochu potěšení dopřáli – a pak přišly drobné laskavosti, o které byli požádáni: jednou se ne-

chala zmizet zkouška obsahu alkoholu v krvi, jindy se sladilo alibi, v jiném případě se neověřila výpověď. A už vězeli v pasti, už bylo možné je vydírat.

Sám se držel stranou jak to jen šlo. Tu a tam se nemohl obejít bez donašeče a taky ho občas musel něčím odměnit – tak to prostě chodí. Shane pozoroval svého kolegu a v duchu se ptal, co musí dělat on, aby sehnal informace.

Costarelli sáhl po talířku s fritovanými krabími závitky.

„Otázka zní,“ začal Shane, „jak se Tateová seznámila s vrahem.“ Odložil prázdnou misku.

Costarelli nepřestal jíst a přikývl. „V hospodách si na ni nikdo nevzpomněl. Musela se s ním setkat cestou ke svému autu – nebo úmyslně autem nejela, protože ještě měla schůzku nebo chtěla něco zařídit. Jenže o tom nic nevíme.“ Nabodl cosi velkého a neforemného a vložil si to do úst.

„Hm. Valerie Tateová byla extrémně ctižádostivá,“ pokračoval Shane.

„Ovšem!“ řekl Costarelli plnými ústy. „Okamžik! Proč mi ještě neoznámili toho majitele porsche?“

Sáhl na pouzdro u pásku, aby se ujistil, že v něm má mobil. „Asi mají půlnoc! Budu to tam muset prověřit!“ A už tahal mobil ven.

„Počkej ještě! Tony, poslyš: kdybys byl ctižádostivý, čím by ses dal nejsnáze získat?“

„Slibem, že dostanu něco, co mi umožní...“ Costarelli se zarazil. „Myslíš, že jí někdo nabídl lepší zaměstnání?“

„To je docela dobře možné. Nebo zvláštní informace k nějakému případu.“

Costarelli přimhouřil oči a vystrčil bradu. Zamyslel se, papírovým ubrouskem si otřel ústa, zmačkal ho a odhodil na hromadu použitého nádobí. „Dobrá, Shane: nechám si ukázat případy, na kterých pracovala Alex Wingerová. Pak se zaměříme na jejich aktéry. Ale nejdřív...“ ťukl na jedno tlačítko svého mobilu, „... chci vědět, komu patří ten zatracený porsche.“ Vyštěkl do telefonu, zaklapl ho a vzdychl. „Taky se někdy ptáš, jak to ti lidé bez tebe budou dělat?“

„Ano. A můj otec a všichni před námi penzionovaní detektivové si tuto otázku kladli také.“

Když odcházeli, nechali za sebou dvě hromady prázdných talířků. Costarelli, který trval na tom, že Shana pozval, zaplatil třicet dolarů – bezpochyby zlomek skutečné ceny.

Venku na ně zaútočilo dusné vedro. Kolem nich prochazela skupinka studentů v turistických kotníkových botách a s těžkými batohy na zádech. Mladí lidé se mezi sebou bavili jakousi cizí řečí. Costarelli si zapálil cigaretu, díval se za nimi a Shane zachytil lítostivý pohled v jeho očích. Costarelli se ale rychle vzpamatoval a stiskl dálkové ovládání dvířek auta.

„Poslyš, Shane,“ promluvil Costarelli přes střechu auta, „něco mi říká, že s tím Cameronem jsme na falešné stopě.“

„Jo? A co bychom teda měli dělat dál?“

Costarelli zvedl oči k nebi. „Nevím. Snad najít někoho, kdo zažil něco zvláštního...“ Odhodil cigaretu a nastoupil. Shane se posadil na sedadlo spolujezdce a zabouchl dvířka.

„Něco zvláštního,“ opakoval Shane.

„Ano. Něco se mu muselo stát, že vraždil tímto způsobem. Něco strašného.“

„Dave Cameron možná zažil něco strašného. Nebo ten majitel porsche. To všechno ještě nevíme.“

Než mohl Costarelli odpovědět, zazvonil jeho mobil.

„Kdo?“ vyštěkl, zabručel něco, co zaznělo jako „Děkuji!“ a zaklapl mobil.

„Co je?“

„Majitel porsche je zeť Paula van Oosterzee. To je zdejší poměrně významná a vlivná osobnost. Starý pán nebude nadšený, až uslyší, že jeho dceru manžel podváděl.“

„My si vrahy nevybíráme,“ zamumlal Shane.

Alison zírala na dopis. *Nazdárek, Alison, show nebyla zadarmo. Očekávám 10.000, jinak uvidíš, zlatíčko. A jistě si dovedeš představit, jak krásné by to bylo! Zavolám ti – miláčku.*

Sehnula se pro ostatní poštu, která jí z rukou vypadla do trávy.

Miláčku, zlatíčko – kdo se opovažuje ji tak oslovovat? Třesoucí se rukou uchopila dopisy. Najednou jí byla odporná vůně vlhkých, vadnoucích květů, a navzdory odpolednímu vedru ji zamrazilo.

Deset tisíc dolarů! Přitom přece už zaplatila tisíc. Phil. To mohl napsat jen Phil. Je snad on ten bestiální vrah?

Jazyk se jí lepil na patro. Napřímila se a ohlédla; jestli ji někdo nepozoruje. Některý ze sousedů, který by se mohl divit, jaký dopis ji mohl tak vyděsit, že zůstala stát jako solný sloup na vjezdu do garáže. Ale nikdo tu nebyl. Ulice se před ní mírumilovně rozkládala, z protějších zahrad zaznívaly jen tlumené zvuky. Všechno bylo jako jindy za obyčejného odpoledne v období sucha. Bude si muset promluvit s Christinou. A Philem! Ale... jestli má Phil skutečně s tou věcí něco společného, nikdy to nepřizná.

Obálka v její ruce byla stále těžší. Nerozhodně zůstala stát. Jít s tímto dopisem na policii bylo vyloučeno. V tom případě by se musela zmínit i o té první tisícovce, stejně jako o Matthewově poměru s Valerií Tateovou. Nikdo by jí neuvěřil, že nemá nic společného s touhle bláznivou historií – a policie už vůbec ne.

Náhle se jí vybavila vzpomínka na starou domorodou ženu u stánku na pláži.

„Zůstanu tady sama,“ řekla Meg, „klidně jdi a přines něco k jídlu.“

Byla už tma. Půlměsíc jasně svítil, ve stáncích hořely lampy a barevné žárovky. Děti pobíhaly kolem, melodie se mísily, lidé se smáli, vůně jídla se vznášela nad promenádou, na nebi stáli draci, přidržovaní dětskýma rukama, a dál v zátocě se zvedala silueta lehce se pohupující plachetnice. Nával mezi stánky trochu polevil, většina návštěvníků teď seděla na trávniku; lidé jedli, pili a povídali si s přáteli. Nálada byla mírumilovná a uvolněná. Lidé vychutnávali večer – všichni kromě ní, aspoň Alison to tak cítila. Šla kolem jasně osvětleného vietnamského kiosku, před kterým i nyní stála fronta, a proklouzla kolem něj ke stánku, u kterého se korpulentní muž s rudým obličejem snažil vyloudit zvuk z didgeridoo. Opět ucítila ten pohled – a tentokrát ji zachytil a už nepustil. Alison se dívala do tmavých očí domorodé ženy. Seděla mezi pultem, na kterém byly vystaveny obrazy domorodých umělců, a stánkem, který nabízel zrcadla v přezdobených rámech. Seděla na skládací židli, statná žena v tmavých, širokých šatech a husté šedé vlasy měla úpravně sčesané. Alison se na ni dívala a pomalu se blížila. Žena se na ni prostě jen dívala očima

černýma jako havraní peří. V tom okamžiku měla Alison pocit, že se dívá do zrcadla, protože tento pohled ji zaváděl hluboko do její duše a uznával její nevinu. Ne, ona není odpovědná za smrt Valerie Tateové. Najednou se stará žena odvrátila a Alison šla zpátky ke stánku.

Bylo to podivné – od té chvíle cítila ulehčení.

Energickými pohyby roztrhala obálku včetně obsahu na malé kousíčky a hodila všechno do popelnice. Jen ať si ten člověk klidně zavolá, prostě nebude nějaký čas brát telefony.

19

Odpolední slunce dopadalo tónovanými skly do kanceláře. Tamar dopíjela zbytek kávy. Byla už jen vlažná a chutnala odporně. Měla by se lépe starat o svou stravu. Byla nucená konstatovat, že přibrala. Při stresu se tloustne, říkala si, a nezdravé jídlo, požídané ve spěchu a vestoje také nepřispívá ke štíhlé linii. Přitom to nikdy nechtěla nechat dojít tak daleko. Úplně na začátku, když přišla na oddělení vražd v Brisbane, chodila do fitka a dbala na zdravou výživu. Ale teď už nejméně půl roku pustla, jak tomu sama říkala. Věděla, že příčinou je jediné a pouze nedostatek disciplíny. Vlastně to je to nejmenší. Hlavní důvod je ten, že žije sama a že sama být nechce. Je inteligentní, přitažlivá, bez závazků a je jí šestatřicet let. Jistě, má vyčerpávající zaměstnání s víkendovými a nočními službami. Nejméně jednou týdně se stává, že ji v noci nebo brzy ráno vytáhne z postele telefonát. Musí odříkat pozvání nebo mizet z párty – ale proboha, říkala si v duchu, to přece není omluva! Tisíce lidí mají taková zaměstnání!

Posadila se k psacímu stolu a ponořila se do bible.

„Jemužto řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do země Moriah a obětuj ho tam v oběť zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě.“

„Mluvě pak Izák Abrahámovi otci svému, řekl: Otče můj! Kterýž odpověděl: Co chceš synu můj? A řekl: Aj, teď oheň a drva, a kdež hovádko k zápalné oběti?“

„Odpověděl Abrahám: Bůh opatří sobě hovádko oběti zápalné, synu můj. A šli předce oba spolu.“

„A když přišli k místu, o němž mu byl mluvil Bůh, udělal tu Abrahám oltář a srovnal dříví; a svázav syna svého, vložil ho na oltář na drva.“

„Tehdy zavolal na něj anděl Hospodinův s nebe a řekl: Abrahame, Abraháme. Kterýžto odpověděl: Aj, já.“

„I řekl jemu: Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co číň; neboť jsem již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému jedinému svému, pro mne.“

„A pozdvih Abrahám očí svých, viděl, a hle, skopec za ním vězel v trní za rohy své. I šel Abrahám a vzal skopce toho a obětoval jej v oběť zápalnou místo syna svého.“

O tomto místě mluvil Jake Hellman. Abrahám málem obětoval člověka. Byl připraven zabít svého jediného syna, kterého miloval.

Nebyla si jistá, jestli si z ní Hellman třeba jen nedělal legraci. Chtěla vstát a nalít si ještě jednu kávu, ale včas si uvědomila, jak odpornou má chuť.

S povzdechem zůstala sedět a podívala se do McNultyho životopisu.*

Richard McNulty se narodil 19. dubna 1968, na ostrově Bathurst. Klikla na internetové stránky, které blíže popisovaly ostrov Bathurst.

Bathurst Island je jen úzkým proužkem vody oddělen od sousedního ostrova Melville Island. Oba společně se nazývají Tiwi Islands. Skupina ostrovů leží 80 kilometrů neboli slabých dvacet minut letu severně od Darwinu v Timorském moři.

Evropané je spatřili poprvé v roce 1644, když kolem proplouval Abel Tasman z Batávie.

V roce 1818 byl ostrov prozkoumán Phillipem Perkerem Kingem a pojmenován podle tehdejšího britského státního sekretáře pro válku a kolonie, lorda Bathurst. Kvůli nepříznivým klimatickým pod-

* Poznámka překladatele: Úryvky z Genesis, kap.22; 2,7,8,9, 11,12,13. Podle původního vydání kralického.

mínkám a odporu původního obyvatelstva pokusy o osídlení brzy ustaly.

Téměř o sto let později, v roce 1910, biskup a misionář Srdce Ježíšova Francis Xavier Gsell z Alasky založil na ostrově misii pro domorodce. Tím, že „vykupoval“ mladé ženy z polygamních manželství se staršími muži a oddával je s mladými, křesťansky vychovávanými muži, přerušil nejen panující – a až dosud fungující – společenské zřízení, ale přispěl také k tomu, že tito lidé přerušili styky se svým klanem, aniž je současně přijala bělošská společnost.

V roce 1978 byl Bathurst Island navrácen Tiwiům. Od té doby jsou ostrovy Bathurst a Melville spravovány radou Tiwi Land Council.

Richard McNulty tam chodil do školy misionářů Srdce Ježíšova.

Tamara se opřela a zamyslela se. McNulty znal bibli, ale to nevyvětluje jeho zvláštní zájem o návody k obětování podle Starého zákona.

Opět se ponořila do McNultyho životopisu. Jeho otec zemřel, když mu bylo osm let. Richard vyrůstal u matky a babičky. Až do dvanácti let chodil do školy. Několik let pak nebylo zdokumentováno. Od šestnácti let pracoval na rybářských trawlerech. Čtyřikrát byl zatčen pro rušení veřejného pořádku, porušení domovní svobody, ublížení na zdraví a pokus o znásilnění – jednou byl ve hře alkohol. Doba, kterou strávil ve vězení, nepřesáhla dohromady jeden rok. McNultyho životopis neobsahoval – v porovnání s životopisy jiných aboriginů – nic zvlášť dramatického.

Toho večera, kdy měla být zavražděna Patty Bensonová, vypověděl, že odjel z Brisbane, aby navštívil přítele. V první verzi řekl, že cestou, u Warwicku, ho přepadla únava, a sjel z hlavní silnice na vedlejší. Tím vysvětloval, že se našly stopy pneumatik jeho auta ne celých třicet metrů od mrtvé.

Ve druhé verzi, která obsahovala jeho přiznání, připouštěl, že v Brisbane pil. Pohádal se s lidmi z lodi – což bylo potvrzeno – a našťvaný nasedl do auta, které vlastnil společně se dvěma bratřenci, pracujícími rovněž na rybářském trawleru. Cestou přes město uviděl na jednom rohu stát ženu, která vypadala „hotová“ a asi chtěla, aby ji někdo odvezl.

„Když jsem na rohu musel zastavit, zaťukala mi na okno. Řekl jsem, že nejedu daleko. Řekla, že jí to vyhovuje, a tak jsem si pomyslel, uvidíme, co jí bude vyhovovat, a nechal ji nastoupit.“

Myšlenka na její zabití se dostavila až mnohem později. Po dvou hodinách jízdy. Sjel na okraj cesty, a pak na vedlejší silnici.

„Ona se mi posmívala a říkala sprosté věci. Že jsem jenom špinavý domorodec a tak. Najednou jsem měl v ruce nůž. Chtěl jsem jí jen nahnat strach. Donutil jsem ji vystoupit. Chtěla utéct, běžela k silnici, tak jsem běžel za ní a přivlekl ji ke skále a chtěl jí ukázat, co všechno může špinavý domorodec. Plivla na mě. Tak jsem ji podřízl krk. A pak to na mě přišlo. Svlékl jsem jí šaty a vykuchal ji. Nevím, přišlo to najednou, jako by to byla velká bílá ryba... Nevím. Nemyslel jsem na nic.“

Na otázku po významu znamení na skále tvrdil, že tam muselo být už dřív.

Lekla se, když někdo zaklepal na dveře.

Dovnitř vešel Tom McGregor a usmíval se. Jeho bezvadně vykartáčované vlasy a bílá, pečlivě vyžehlená košile ničím neprozrazovaly, že má za sebou noční službu. „Al říkal, že otvíráš ten starý případ. Pokročila jsi?“

Vzdychla si. „Nevím. Narazila jsem na jednoho svědka z tehdejší doby a dověděla se několik podrobností o McNultym. Zatím nemůžu tvrdit, že bych přišla na něco nového.“ Ukázala na Shanovu židli. „Posaď se.“

Tom přistoupil. „Co Shane?“

„Nic. Ani on na tom není líp.“

Opřel se a zamyšleně si přešel rukou pečlivě přistřižený knírek. „Asi by bylo lepší, kdyby se už nezabýval těmi starými věcmi.“

„Ano. Ale já ho chápu.“

„Jistě. Já taky.“

„Moc mě to mrzí, Tome, ale nemůžu ti nabídnout kávu. Má strašnou chuť.“

„To je jen dobře. Už dva dny kávu nepiju. Uvidíme, jak dlouho to vydržím.“

V místnosti se rozhostilo ticho – až na tiché bzučení počítače.

„A jak se cítíš ve vyšší hodnostní třídě jako starší detektiv?“

„Opravdu to chceš slyšet?“

„Jistě.“

„Starší.“

Jeho smích působil nakažlivě.

„Ach Tome, je to šílené, vždyť jsme se přece tak často hádali. Ale stejně mi chybí. A nedovedu si představit, co dělá celý den bez svého zaměstnání.“

„Vždycky se toho bál. Být najednou bez práce.“

„Měl si po Jackově smrti dopřát přestávku a vzpamatovat se.“

„Možná se právě kvůli tomu rozhodl, že toho nechá. Kdo ví? Poslyš, Tamaro, proč jednou taky neuvažujeme pozitivně? Nový život mu udělá dobře.“

„Pokusíme se,“ řekla nepřesvědčivě.

Vstal. „Kdybys potřebovala pomoc, tak dej vědět.“

„Děkuji. Ach Tome, celou dobu si lámu hlavu jednou věcí: jestliže to McNulty neudělal, proč si pak z bible nechával předčítat návody k obětování?“

„To dělal?“

„Jo.“

Tom nakrčil čelo a opět si prsty přihladil knírek. „Třeba se pokoušel porozumět vrahovi.“

„McNulty nebyl nijak zvlášť vzdělaný, Tome. Nevím, jestli se tohle k němu hodí.“

McGregor pustil kliku. „Ty nechceš připustit, že by to McNulty mohl udělat, vid’?“

„Ne.“

Tom přikývl. „Chápu.“

„Dodnes nevíme, s kým Patty chtěla pít to šampaňské. To je přece divné. Ten její milenec se nehlásí. Proč ne?“

Zvedl obočí. „Třeba se obává, že by mohl být podezřelý.“

„Nebo byli dva. McNulty a...“

Tom zavrtěl hlavou. „Ty si opravdu myslíš, že McNulty by na sebe vzal sám vinu? Ne, tomu nevěř, Tamaro. Tys ho neznala. To byl... skrz naskrz špatný chlap. Ten by zradil každého.“

„Tak? A proč to tak rychle vzdal?“

„Proč? Prostě neexistovalo žádné východisko. Ne, Tamaro, tady může být jen jediné řešení.“

„To jsem tedy zvědavá.“

„V Darwinu někdo McNultyho okopíroval. Tehdy se o tom psalo ve všech novinách.“

„Ale to znamení nebylo přesně nakresleno, Tome.“

Významně zavrtěl hlavou. „Tamaro, existují novináři, obhájci a policisté, a ti všichni věděli, jak vypadá. Dej na mě, ten případ v Darwinu nemá s tím starým nic společného. Shane se zmýlil. Měla by ses pokusit ho z toho dostat.“

Mechanicky přikývla. Usmál se a Tamara si vzpomněla na příjemný tatínkův úsměv, když ona a sestra byly ještě malé – a on ještě nepil.

„Mysli na to.“ Když za sebou zavřel dveře, tupě zírala na kus bílé zdi mezi kávovarem a kalendářem s velkými fotografiemi. Obhájci, policisté... Tony Costarelli – proč ji to jméno tolik irituje? Zase si to přehrávala v hlavě: doškolovací kurz v Sydney. Poslední večer – měla špičku, adrenalin, který se nahromadil v jejím těle během namáhavého víkendu, potřeboval ventil. Pak přišel on, Tony Costarelli, sršící sexuální energií. Jeho zjizvený obličej jí nevadil, naopak, sliboval přesně to, po čem toužila: nesentimentální, tvrdý sex. Přišel do jejího hotelového pokoje. Měli spolu sex. Celou noc. Nikdy předtím a nikdy potom se sebou nenechala tak zacházet. Vstal ještě před svítáním a ona byla ráda. Nedokázala by se mu podívat do očí. Styděla se za svou bezuzdnost... A hned si vzpomněla na Jeffa Ellroye. Panebože, Tamaro, říkala si a zadívala se na mobil, který před ní ležel na stole. Měla by mu zavolat? Ale proč? Co od něho chce?

Přirozeně informace, odpověděla si okamžitě, ale současně věděla, že v tom taky bylo něco jiného. Škubla sebou, když mobil zazvonil. Nepodívala se na displej a okamžitě přijala hovor.

„Tamaro... holčičko,“ zašveholila její matka a Tamara potlačila povzdech. „Poslouchej, opraváři si odvezli naši televizi a teď právě volali – prý se už nedá opravit, jen si to představ! Tatínek se hrozně rozzlobil. Vždyť jsme ji koupili teprve před pěti lety!“

„Mami!“ Tamara se pokusila zastavit proud matčiny řeči, ale nepodařilo se jí to.

„Tatínek říká, že je to laciný šmejda z Asie!“ pokračovala matka, „a říká, že bys nám mohla obstarat nový...“

„Mami, já...“ Dál se nedostala.

„Tedy obstarat, ne zaplatit! My o všech těch technických věcech nemáme nejmenší ponětí, nám starým mohou napovídat cokoliv...“

„Mami, v nejbližších dnech nemám vůbec čas...“

„Ale holčičko, pro rodiče by sis přece mohla aspoň hodinu...“

„Taková věc se nevyřídí za hodinu. Proč jste si nenechali přivést novou rovnou od těch opravářů?“

„To bys musela slyšet tatínka – ti opraváři prý prodávají jen takové věci, které se rozbijí, a to po uplynutí záruční lhůty, aby něco vydělali! Ne, holčičko, to opravdu není dobrý nápad. V tom musím tatínkovi výjimečně dát za pravdu.“

Tamara se dostávala do varu. „Mami, já tady mám jednu vraždu...“

„To máš přece pořád, ale mrtvý je přece už mrtvý, ne? Kdybys byla lékařka...“

Nemohla pochopit, co matka právě řekla. „Víš co, mami, nechte si prostě tu moji.“

„Ale, holčičko, tak jsem to přece nemyslela! My jsme tě jen požádali, abys na naše náklady...“

Přestala poslouchat, a když se matka nadechovala, rychle řekla: „Musím končit! Zvoní mi telefon! Prostě si ji nechte!“ a ukončila hovor. Pak bojovala se špatným svědomím, které ji už zase hrozilo přemoci, a donutila se soustředit se zase na svou práci. Na co to myslela, než zavolala matka? Jeff Ellroy. Zaváhala, ale pak znovu vzala telefon a vyťukala číslo. Pětkrát to zazvonilo, už počítala s tím, že se ohlásí hlasová schránka, když se ohlásil slovem *Haló*.

„Ahoj, tady je Tamara, ta novinářka. Doufám, že neruším.“

Krátké zaváhání. „Mám právě obchodní...“

„Chtěla jsem se jen na něco zeptat.“

„Jestli jde zase o ten případ, tak...“ Slyšela, jak se nadechl. „Poslyšte, byla to hrozná doba. Vyslýchala mě policie, lidé na mě zírali, jako bych to udělal já...“ Odkášlal si. „Já už na to nechci vzpomínat, dovedete to pochopit?“

Viděla ho před sebou v té košili s patkami na ramenou, s krátce ostříhanými vlasy bronzové barvy, uzavřeného, osamělého a – zranitelného muže. Přesto však, chtěla se dovědět víc o Patty a o tom večeru a proč si McNulty za místo činu zvolil právě Warwick, kde kameny nebyly ze silnice vůbec vidět. Ohledy na pocity Jeffa Ellroye nemohla a nechtěla mít. A pak tu bylo ještě něco jiného... „Kde jste teď, Jeffe?“

„Proč?“

„No, myslela jsem si, že bychom se mohli ještě jednou sejít.“ Byla si vědoma nebezpečí, že míchá soukromí a zaměstnání.

Neodpověděl hned. „Zavolám vám,“ řekl konečně.

„Dobrá. Mrzí mě, že jsem zavolala nevhod...“

Ukončil hovor.

Dívala se na telefon. Něco na tomto muži ji přitahovalo. Možná to byla jeho zdrženlivost.

Bojovala s přáním vstát a nalít si kávu. Potřebovala něco, aby zase mohla jasně myslet. Ale co? Nebylo snadné najít něco, po čem by se ani netloustlo, ani to nebylo nezdravé. Její pohled padl na láhev minerálky za dveřmi.

Patty chtěla koupit šampaňské, říkala si v duchu, když s odporem pila teplou vodu. Ten den byly všechny obchody zavřené, jen některé hospody ne. Ale proč vešla právě do toho, kde oslavoval její bývalý přítel se svými kamarády? Náhoda? Nebo mu chtěla dokázat, jak je bez něj šťastná, že si dokonce kupuje šampaňské? Chtěla někoho provokovat?

Kdo vůbec byl ten její bývalý přítel?

20

„Podívej se na všechny ty krásné hračky! Nejdokonalejší pokladničky – beze dna!“ Costarelli pomalu projížděl podle naleštěných veteránů, které stály v řadě před halou Qantas. Paprsky odpoledního slunce oblávaly ohýbaný plech a z obrovské haly s azurovým nebem nad ní vytvářely umělecký předmět.

Shane by klidně věřil, že Costarelli zaparkuje moderní služební vůz bez poskvrnky mezi tyto krasavce, ten ale zajel mezi tyrkysovou hondu a nissan, kterými patrně přijeli návštěvníci. Sekretářka řekla, že Matthewa Griffitha najdou tady.

Během posledních čtyř minut Costarelli Shanovi v krátkosti nastínil historii firmy. Otec dnešního majitele ve dvacátých letech minulého století začínal s nákladním autem. Vozil dříví a hovězí dobytek mezi Darwinem a Alice Springs, které se tehdy ještě jmenovalo Stuart. Brzy si přikoupil další nákladní vůz a přebíral větší náklady i na jiných místech. Dnes se jeho syn Paul angažuje i v lodní a železniční dopravě. Firma má více než stovku zaměstnanců a Paul van Oosterzee je považován za jednu z nejvlivnějších osobností ve městě. Po cyklónu Tracy se velkou měrou podílel na vybudování prakticky úplně zničeného města. Ve svých třiašedesáti letech stále ještě drží v rukou otěže firmy, jeho zeť Matthew je manažerem, ale každé rozhodnutí si musí nechat schválit.

U otevřené brány, vchodu do haly, se vytvořila fronta. Costarelli a Shane se kolem ní protlačili dovnitř a rozhlíželi se.

„To je on...“ Costarelli ukázal bradou na dva muže a ženu, kteří stáli před jedním z vystavených starých aut.

Matthew Griffith byl jako ze škatulky. Na sobě měl sněhobílou košili a běžové, dokonale vyžehlené kalhoty. Vlasy měl pečlivě učešané – a nepotil se. Mluvil s vysokým, bělovlasým starším mužem se silnými brýlemi – bývalým soudcem, jak řekl Costarelli – a ženou v tmavomodrém kostýmu, podle Costarelliho asistentkou ministryně Severního teritoria.

„Tak,“ zamumlal Costarelli, „dnes tomu Griffithovi zkažíme večer.“ Zamířil ke skupině. Shane šel za ním. „Pane Griffitho, smíme vás na okamžik vyrušit?“

Dříve než Griffith mohl zareagovat, starší muž se otočil k příchodům.

„Ach, detektiv Costarelli!“ Převyšoval ho o více než hlavu. Měl nápadně dlouhý a asymetrický obličej, který jistě mnohé obžalované – a také obhájce – iritoval.

„Pane soudce!“ zareagoval Costarelli. „Jak se má vaše paní?“

„Měla dnes jiný program. Odložila mě.“ V jeho hubeném, vrásčitém obličejí se objevil úsměv.

Shane si všiml, že Matthew Griffith, který dál hovořil s asistentkou ministryně, jen s námahou potlačuje nervozitu.

„Vyříd'te jí, prosím, můj pozdrav,“ mluvil dál Costarelli. „A omluvte nás, nejsme zde soukromně.“ S tím se otočil ke Griffithovi. „Pane Griffithe?“

„Ano?“ Griffith si měřil Costarelliho a nakrčil přitom čelo.

„Mohli bychom vás na okamžik vyrušit?“

Griffith věnoval krátký pohled Shanovi. „A o co se jedná, jestli se smím zeptat?“ Omluvný úsměv, který věnoval asistentce, ho stál velkou námahu.

Však ty víš, o co se jedná, Griffithe, říkal si v duchu Shane, jen teď odhaduješ šance...

„Měli bychom si spolu promluvit,“ řekl Costarelli.

„Vy to ale děláte napínavě!“ Hlasitě a krátce se zasmál. „Jak se vůbec jmenujete?“

Shanovi neušlo, že Costarelli vysunul bradu, přimhouřil oči a zhoupl se na špičkách. To všechno signalizovalo připravenost k boji a Shane tušil, že Costarelli by toho arogantního klacka nejraději popadl za límec.

Griffith se otočil k oběma svým společníkům a přehnaně si vzdychl: „Tak jste to slyšeli. Ale nebude to trvat dlouho.“

Popošel několik kroků ke starému nákladnímu vozu, který podle informační tabule našel někde v divočině a renovoval jistý J. Miller v roce 1958. Shane a Costarelli šli za ním.

„Tak, pánové.“ Jeho úsměv zmizel a zcela otevřeně dal najevo, že se mu jejich příchod nelíbí. „Co máte tak důležitého, že jste za mnou nemohli přijít ráno do kanceláře?“

„Jezdíte ve žlutém porsche?“ Costarelli se Griffithovým blahosklonným tónem nedal vyprovokovat ani zastrašit.

„Cože? Vy jste sem přišli, protože jsem někde špatně zaparkoval?“ Griffith zvedl obočí a Costarelli to kvitoval širokým úsměvem.

„Kdy jste naposledy viděl Valerii Tateovou?“ zeptal se mezitím Shane.

Griffith nereagoval. Tak dělej, říkal si v duchu Shane, musíš přece pochopit, že nemáš žádnou šanci.

Griffith se najednou usmál. „Pánové, jste si jistí, že se nejedná o nedorozumění? Prosím vás, kdo je ta dáma? Jak jste říkali, že se jmenuje? A co mám já, respektive moje auto, s ní společného?“ Demonstrativně se podíval na hodinky. Rolexy, jak viděl Shane, a rozhodně pravé.

Costarelli beze slova vytáhl z kapsy košile mobil, zvolil nějaké číslo a usmál se. Odněkud zaznělo melodické zazvonění. Griffith se otočil k soudci a asistentce, kteří pořád ještě stáli vedle veterána a povídali si. Zvonění vycházelo z jeho saka, které leželo na kapotě červeného holdenu. Dáma v kostýmu se k nim otočila.

„Matthewe! Vaše sako! Myslím, že vám zvoní mobil!“

Griffith zrudl, vypravil ze sebe „děkuji“ a vrhl na Costarelliho vražedný pohled.

„Klidně si pro něj zajděte, pane Burlingtone.“ Costarelli se ušklíbl a zmáčkl tlačítko, načež mobil zmlkl. „Tedy, pane Griffithe, kdy jste viděl naposledy Valerii Tateovou?“

Griffith to vzdal. „Tedy dobrá. Den před vraždou. Byl jsem u ni až pozdě do noci.“ Odkášlal si. „Druhý den jsem musel do Broome.“

Připustil, že poměr tajil nejen před svou ženou. „Pracuji ve firmě svého tchána. Dovedete si představit, co by se stalo, kdyby se o tom dověděl.“ Jeho hlas byl nyní mnohem tišší než na začátku. „Vyhodil by vás,“ prohlásil suše Costarelli.

Griffith se utrápeně usmál.

„Valerie Tateová se spokojila s rolí milenky? Chtěla se s vámi stále stýkat potají?“ zeptal se Shane. „Dovedu si představit,“ pokračoval, „že mladá žena má o životě své představy. Opustila snoubence. Možná chtěla mít dítě. Možná taky chtěla mít dům a bydlet v něm s vámi, pane Griffithe. Možná chtěla žít docela normálním životem. Ne?“

Griffith pořád ještě nic neříkal. Bylo na něm vidět, že ho tyto otázky trýzní.

„Pane Griffithe...“ To řekl Costarelli. „Chtěla Valerie Tateová, abyste se dal rozvést?“

Prudce zavrtěl hlavou. „Ne, to nechtěla.“

„Opravdu ne? Chtěla žít s vámi na tajno?“

Griffith znejistěl. Jeho pohled bloudil mezi oběma detektivy.

„Pane Griffithe,“ začal Costarelli se zdůrazněnou shovívavostí. „Bylo by pochopitelné, kdyby Valerie Tateová trvala na vašem rozvodu.“

„Tak to nebylo!“ vyjel, ale okamžitě se polekaně ohlédl, jestli ho někdo neposlouchá.

„Dobrá. Protože kdyby to tak bylo, jistě byste přišel o práci.“ Costarelli pořád ještě nebyl spokojený. „Možná byste taky už nemohl jezdit ve svém elegantním porsche. Nebo jste si dost naspořil? Ale kolik měsíčně by od vás dostávala vaše žena? A dcera? To byste se nadřel, pane Griffithe.“

Griffith nasucho polkl. Vzdal se.

„Na telefonním záznamníku Valerie Tateové jsme našli tři ještě nevymazané zprávy.“

Griffith jen unaveně přikývl. Costarelli vytáhl z kapsičky košile list papíru, rozložil jej a četl: „*Val? Jsi tam? Dobrá – poslouchej, jen aby bylo jasno: já se vydírat nenechám, ani od tebe, ani od kohokoliv jiného. Ano? Doufám, že jsi mi rozuměla. Nerad se opakuji. Dobrou noc.*“ Costarelli vzhlédl. „Připadá vám to povědomé?“

Griffith jen slabě přikývl.

„A ta druhá...“ Costarelli opět četl: „*Bud' rozumná, Val. Nemůžeme zase odjet na prodloužený víkend. Musím služebně do Brisbane, mohli bychom si zajet třeba na Hamilton... a tak dále.*“ Vzhlédl. „Mám přečíst i tu třetí?“

„Ne,“ řekl Griffith sotva slyšitelně a Costarelli opět list složil.

„Valerie Tateová na vás naléhala. Její smrt nepřišla tak nevhod, že, pane Griffithe?“

Griffith pod svým sportovním opálením zbledl. „Nemám s tím nic společného.“ Polkl. „Poslyšte, nesmíte se o tom zmínit před mým tchánem! To by... To by fatálně...“ Z jeho povzneseného chování už nezbylo nic. A na košili se mu v podpaží vytvořily ošklivé skvrny.

„Uděláme, co budeme moci,“ řekl Shane na odchodu a Griffith nejistě přikývl.

Mezitím dorazili další návštěvníci. Parkoviště se zaplnilo, lidé stáli v hloučkích a rozprávěli, jiní obdivovali renovované vozy.

„Jako vždycky: nikdo s tím nemá nic společného.“ Costarelli zavrtěl hlavou a hledal v kapse kalhot klíčky od vozu.

„Proč pořád ještě nosí ten mobil v kapse saka?“ zeptal se Shane a přes střechu auta se zadíval k hale Qantas, která se v zapadajícím slunci začínala barvit do bronzova.

„Asi ze sentimentality.“ Costarelli se svezl na sedadlo. I Shane nastoupil, počkal, jestli kolega ještě něco neřekne, ale ten se asi rozhodl jinak a nastartoval.

Vůbec jsem se s Christinou neměla setkat, říkala si Alison. Seděly proti sobě a mezi nimi stály dvě sklenice vychlazeného char-donnay. Na Stokes Hill byly téměř všechny stoly obsazené. Od moře vanul příjemný větřík a voda měkce narážela do přístavní zdi. Za normálních okolností by tu seděla v naprosté pohodě, teď by ale nejraději vyskočila a utekla. Přestože ten dopis roztrhala, každé slovo se jí vtisklo do paměti, probouzelo v ní vztek – a nahánělo jí strach. Vzhledla k Christininým naličeným očím, na rudé rty, odbarvenou hřívu. Christina se důkladně napila ze své skleničky. Proč ji nikdy nenapadlo, jaký má její sestra chladný pohled? Proč si nikdy nevšimla neustálého slabého pošukávání koutku jejích rtů? Proč ji nikdy nenapadlo, že rudě nalakované nehty se podobají pařátům? Alison si odkašlala. Teď to musí říci.

„Christino, někdo mě vydírá.“

„Cože?“

Alison jí pověděla o anonymním dopisu. „Christino, existují jen tři lidé, kteří o té věci vědí. Já, ty – a Phil.“

Všimla si, že sebou její sestra při vyslovení jména bývalého manžela trochu škulba. Nebo si to jen namlouvá?

Christina se opět napila vína. „Snad nechceš tvrdit, že tě Phil vydírá... a... a že je vrah!“ promluvila výhružným tónem.

„Tišeji!“ Alison se ohlédla a naklonila se nad stůl. „Musí to všichni slyšet?“

„Ty ses zbláznila, Alison!“ Christina příliš neubrala na hlase.

„Nezbláznila jsem se, jen uvažuji logicky.“ Několik hostů od vedlejších stolků se ohlédlo.

„Ty si myslíš, že v tom mám prsty já, vid’?“ Christina byla pořád ještě rozčilená, teď ale šeptala. Alison chtěla říci ne, ale něco jí v tom zabránilo. Nasucho polkla a Christina pomalu přikývla. V jejích očích bylo zklamání a Alison jí to nemohla mít za zlé.

„Pokusím se zavolat Philovi,“ řekla Christina a vytáhla mobil z maličké kabelky, zelené jako tráva, kterou měla položenou na stole.

„Ne, nech mě, ať mu zavolám já. Dej mi jeho číslo! Christino, prosím tě!“ Už sestře nevěřila.

„No dobře, ale nesmíš na něho hned vyjet. To on k smrti nesnáší.“

Chtěla říci: A já k smrti nesnáším, když mě někdo neznámý oslovuje zlatíčko! Ale spolkla tuto poznámku a řekla: „Nejlepší bude, když mi dáš jeho číslo.“ Vytáhla svůj mobil z bílé kožené kabelky.

„Nevím, jestli ho má...“

„Jistě ho má. Člověk by řekl, že ty a Phil...“

Christina jí skočila do řeči. „Dej si dobrý pozor, co teď řekneš, Alison.“

Jen klid, říkala si v duchu, v této situaci nemá žádný smysl se s Christinou hádat. „Tak už mi dej to číslo.“

Christina vzdychla – a kapitulovala.

Phil se ohlásil unaveným hlasem. Když Alison vyslovila svoje jméno, okamžitě znejistěl. Něco vykotal a rozhodně popřel, že by ji vydíral. Slíbil jí, že ji vrátí těch tisíc dolarů, jakmile je dostane zpátky.

„Ale Christina říkala, že jsi ty peníze nedal dál!“

Christina na ni vrhla varovný pohled, aby mluvila tišeji.

„Ale Alison...“ ozvalo se protáhle, „... přece ji znáš, ta nikdy nemluví pravdu.“

V tom měl sice pravdu, ale o to teď nešlo. „Phille, teď mě dobře poslouchej.“ Snažila se mluvit tiše a věcným tónem. „Ten chlap, kterému jsi předal peníze, je brutální zabiják!“

Viděla Phila před sebou, tehdy, během těch dvou let, kdy byl ženatý s její sestrou: mladého muže v obnošených kraťasech a děravém tričku, s příliš dlouhými plavými vlasy a očima, skelnýma po vypití příliš velké dávky koly s rumem.

„Alison, ta věc je složitější.“ Zase ten bezstarostný tón, který v ní vyvolával ještě větší agresivitu. „Ten chlap pověřil někoho jiného a...“

„Cože? Kolik lidí je v tom zapleteno?“

„Práce byla prostě předána dál. Já jsem sice hned zase všechno odvolal, ale v téhle chvíli nevím, kdo má ty prachy.“ Vzdychl si. „Abych řekl pravdu, Alison, nevěřím, že je někdo vrátí.“

To přece nemůže být pravda! Pomalu ztrácela trpělivost. „Phile, někdo mě vydírá. Ten vrah mi vyhrožuje! Chce zabít i mě! To nejmenší, co můžeš udělat, je zjistit, kdo má ty peníze.“

„Alison!“ sykla její sestra s pohledem k vedlejšímu stolu.

Alison, která byla příliš otřesená a rozčilená na to, aby se na někoho ohlížela, ji ignorovala.

„Ale Alison, to není tak jednoduché. Nikdo ti neřekne, s kým...“ pokračoval Phil.

„To je mi úplně jedno, Phile! Já chci, abys to zjistil a hotovo!“

Mlčení. „Milá Alison, aby bylo jasno,“ řekl Phil a jeho hlas zazněl najednou klidně a přezíravě. Dovedla si představit, jak se roztahuje v prosezeném křesle. „Já nemusím vůbec nic. Tu věc jsi spustila ty. Proč sis prostě nepromluvila s manželem? Mě stálo spoustu práce jen to, abych našel někoho, kdo by tu práci předal dál. A tím moje úloha skončila.“

Vztekem div nevybuchla. „V tom případě půjdu na policii.“

Krátce se zasmál. „Dobrá. Pak jim, prosím, také vysvětlí, že sis neobjednala vraždu, ale jen nepatrné tělesné násilí.“

„Já jsem nechtěla, abyste jí způsobili bolest. Měli jste si s ní jen promluvit.“

„Jdi do háje s tím svým tisícem dolarů! Co to pro tebe vůbec znamená? Maximálně dva páry bot! Je mi líto, ale musím končit. Mám domluvenou schůzku. Měj se.“ A ukončil hovor.

Alison pořád ještě držela mobil u ucha. Všimla si, jak se jí ruce třesou zlostí, když strkala mobil do kabelky.

„Tak co? Uklidnilo tě to?“ Christina si přidržela u rtů skleničku, aby dopila poslední doušek. Když Alison neodpověděla, řekla: „Ty mu nevěříš?“

Alison si měřila sestru. Ne. Najednou si nebyla jistá, nakolik může věřit jí. Sebrala svou kabelku. „Musím pryč.“

„Jaké pryč? Prostě odcházíš, ne?“

„Ano.“

„A co budeš dělat? Zaplatíš ty peníze?“ Christina pořád ještě nevypila poslední doušek.

„Myslíš tomu vyděrači? Ne. Nezaplatím.“ Vyděrač jen blušoval, to jí bylo jasné – a Phil s ním byl domluvený.

„A to se nebojíš, že...“ Christina nedomluvila.

„Že co? Že mě zavraždí?“ Nedokázala potlačit krátké zasmání. Určitě zaznělo hystericky. „Že na mě poštvete policii?“ Pocítila, že jí vztek dodává síly. „Ne, Christino, nebojím se. Ten vyděrač je jenom amatér.“

„Aby ses nespletla.“

Alison vstala. „Dobrou noc.“

„Už jsi zaplatila?“

„Ach ne.“ Alison zahrála překvapení. „Prostě to zatáhni z té tisícovky dolarů, Christino.“ Usmála se, otočila a odcházela mezi stolky.

Prošla spirálovitě stočenou cestičkou a zamířila k parkovišti, kde nechala vůz. Zhluboka vdechovala chladný noční vzduch, který voněl po soli. Konečně pochopila, že jí někdo ztropil zlomyslný kousek. Ne, nenechá se tím vyvést z míry. Pevným krokem šla dál. Stále ještě přijížděly taxíky a přivázely pozdni hosty. Střecha jejího vozu se leskla ve světle pouličních lamp. Rozepnula zip kabelky, aby mohla vytáhnout klíčky, když ji někdo pozdravil. Otočila se. Blížil se k ní Bert Horkay.

„Alison! No tohle!“ Usmíval se. Jeho bílá košile přímo svítila. Krátké plavé vlasy se po umytí leskly. Ucítila příjemnou vůni jeho toaletní vody a sprchového gelu. „Odcházíte, nebo přicházíte?“ zeptala se a pokusila se skrýt náhlé vzrušení.

„Prostě jsem si vyšel na procházku,“ usmál se. „A vy?“

Vzdychla si. „Měla jsem nepříliš příjemný rozhovor se sestrou.“

„Aha,“ změřil si ji. „Rodinné problémy?“

„Něco takového, ano.“ Jak hned všechno pochopí, napadlo ji, a pak si vzpomněla, co řekl o její auře.

„Lidé, kteří nám stojí nejblíže, nás bohužel také nejčastěji zraní.“ Zamyšleně se zadíval na temnou vodu, ve které se odrážela světla noci.

Nejraději by odpověděla „ano“, ale neřekla nic.

„Věřte mi, Alison, já vím, o čem mluvím.“ vzdychl si, a pak nasadil statečný úsměv.

Zhluboka se nadechla a bojovala s pokušením tady a hned si mu vylít srdce – a pak ucítila v prstech klíček od auta. „Mohu vás svézt? Jedete domů?“

Jeho úsměv náhle působil unaveně. Přikývl. V ruce už svíral kliku dvířek, najednou se zarazil a vzhlédl k nebi, plnému hvězd. „Je to téměř k neuvěření, že odtamtud shora kdysi padaly bomby, přesně do místa, kde teď stojíme. Japonci potopili tři lodě. A nikdo s tím nepočítal. Prostě jen tak přilétli – z čistého nebe.“

Jeho slova v ní vyvolala neklid. I do jejího života vtrhlo neštěstí náhle a bez varování. Zatím co otočila klíčkem, přemýšlela o tom, proč se Bert Horkay zmínil o onom dni v roce 1942. Nebo to byla jen taková hloupá náhoda?

Zatímco vyjížděla od přístavu, Bert Horkay mlčel. Vpravo, na terase moderní, hojně navštěvované restaurace, plápolaly pochodně, osvětlující bílé ubrusy a odrážející se ve vinných sklenkách. Projela kolem nízké budovy s plochou střechou, ve které byla trvalá expozice historie lovu perel, a chtěla právě odbočit k městskému okruhu, když řekl: „Mohla byste na okamžik zastavit?“

Zajela vlevo na odpočívadlo s toaletou a podívala se na něj. Polovina obličeje, obrácená k ní, byla ve slabém světle pouliční lampy nažloutlá, druhá se ztrácela ve stínu. Z jeho očí bylo vidět jen temný lesk.

„Viděl jsem vás včera na trhu,“ promluvil klidným hlasem, „když jste seděla u té staré domorodé ženy. Vypadala jste velmi rozrušeně a... nu, velmi utrápeně.“ Jeho hlas zněl velmi měkce, ani trochu agresivně, přesto jí srdce tlouklo až v krku. Co všechno ví? „Je to pravda, vidíte? Jestli chcete, můžete se mi svěřit. Dovedu zachovat tajemství.“

Slyšela svůj dech, tlukot svého srdce, za stromy viděla světla aut, projíždějících po Tiger Brennan Highway... Vteřiny mýjely a její myšlenky se točily stále rychleji, jako uchopené vírem.

„Berte,“ zaslechla najednou vlastní hlas.

„Ano?“

„Věříte na sílu myšlenek?“

„Ovšem.“ Nezaváhal ani na okamžik. „Vždycky se ptám, jak to, že existují lidé, včetně vědců, kteří tuto věc zpochybňují. Myšlenky jsou přece hmotné. Je to energie. Energie je forma hmoty... Vzpomeňte si na šamany, léčitele...“ Odmlčel se, jako by něco pochopil. „Na co zlého jste myslela?“

Ještě se mohla vyhnout tomu tématu, mohla prostě zařadit rychlost a vyjet, ale dívala se přímo před sebe na úzké listy eukalyptů, které se ve světle pouličních lamp kovově leskly – jako malé ostré čepele nožů. Chtěla začít, všechno mu říci, ale najednou jí do zpětného zrcátka zasvítily reflektory a kouzlo jeho slov bylo prolomeno. Vzdechla si a řekla: „Snad jindy, Berte.“

Mlčeli, dokud nezastavili před domem, ve kterém bydlel u Meg.

Rozepnul si bezpečnostní pás. „Má to něco společného s vaším manželem, vidíte?“

„Cože? Jak jste na to přišel?“ Cítila, že se přetvařuje velmi špatně, a když se jí nepřestal dívat do očí, nemohla jinak a přikývla.

„Podvádí vás? Odpusťte, nechtěl jsem to říci tak hrubě...“

„To je v pořádku.“ Přejela si rukou přes oči. Ne, teď nesmí plakat.

„Víte,“ řekl, „někdy musí člověk udělat něco bláznivého, aby se zase cítil plný života, volný – a mladý. A tím myslím vás!“

Musela se na něj podívat nechápavě, protože se usmál a řekl: „Pokuste se objevit jiné, nové věci, situace a lidi! Svět je jich plný! Neschovávejte se! Vyjděte ven! Zní to tak krásně: Hýčkejte se!“

Má to být výzva, svádění?

„Nevykládejte si to špatně,“ promluvil rychle. „Říkám to zcela nezištně. Přestože mě vaše blízkost velmi...“ Nedomluvil. „Raději bych teď měl jít.“

Nezadržela ho, přestože by v tomto okamžiku nic neudělala raději.

„Dobrou noc, Alison,“ řekl, pak vystoupil, zabouchl dvířka a zmizel ve stínu bujně rostoucích fíkovníků v zahrádce Meg.

Celá zmatená jela domů. Ve voze byla dlouho cítit jeho toaletní voda.

21

Pátek 15. června

Costarelli si pohazoval tenisovými míčky. „Jestlipak to bylo našeho pana Griffitha? A jestlipak o tom věděl?“

Shane podruhé pročítal zprávu soudního lékaře. Valerie Tateová byla ve třetím měsíci těhotenství. To pochopitelně mohlo znamenat velký tlak na Matthewa Griffitha. Shane se opřel a nahlas přemýšlel. „Co mi na celé téhle historii vadí, Tony, je tohle: na jednu stranu máme indicie, které naznačují, že se jedná o stejného pachatele jako před osmi lety. O někoho, kdo zanechal podivné znamení, o někoho, kdo se nespokojil s obyčejnou vraždou, ale spojil ji s rituálem. Na druhou stranu máme podezřelého ženatého člověka, který má panický strach, aby jeho bokovka nevyšla najevo, protože by docela určitě přišel o skvělé místo, auto a dům. A kdyby byl schopný vraždit, tak by Valerii Tateovou zabil docela obyčejným způsobem.“

Costarelli hnětl tenisové míčky. „Ale co když je chytrý?“

„Chceš říci, že si dal tu práci a prostudoval zprávy ze starých novin, aby tu vraždu mohl okopírovat?“

„Proč ne? Dokonalá vražda. Policie uvěří, že před léty zavřela nepravého, otevře se starý případ, ale na Matthewa Griffitha nikdo nepříjde. Nikdy by se na něj nepřišlo.“ Costarelli mrštil tenisovými míčky proti zdi vedle dveří. Vrátily se, odrazily se od psacího stolu, měkce přistály na koberci – a zůstaly ležet uprostřed místnosti.

Shane musel myslet na to, co mu řekla Alex Wingerová, a v duchu se ptal, jestli by také Costarelli nebyl schopen plánu, jaký mu tady právě nastínil. Mohl by Valerii Tateovou zavraždit z pomstychtivosti, protože ho nechtěla?

„Hele, co je, proč se na mě tak díváš?“

Shane zaváhal, ale pak se rozhodl pro otevřenou otázku. „Je pravda, že jsi chtěl Valerii Tateovou, ale ona o tom nechtěla ani slyšet?“

Costarelli si oběma rukama pročísl vlasy, opřel se a vzdychl. „Alex Wingerová, co?“

„To nehraje roli.“

Costarelli se sehnul pro míčky. „Co ti ještě řekla?“

„Nic,“ zalhal Shane. „Tohle bychom se stejně dověděli.“

Costarelli neodpověděl. Čelisti měl sevřené a dělal, jako by tenisové míčky svíral v dlani.

„Měli bychom si ještě jednou promluvit s tím Griffithem, Tony.“ Shane vstal. „Půjdeš se mnou?“

„Ne, nemám náladu.“

Shane se opřel o psací stůl a podíval se na Costarelliho. „Alex Wingerovou necháš na pokoji, ano?“

Když Alison otevřela schránku, ucítila zápach. Vylétl proti ní celý roj much. Polekaně couvla a zadržela dech. Místo dopisů ve schránce leželo cosi šedohnědého, co odporně páchlo. Překonala odpor a naklonila se blíž. Byla to dlouho mrtvá ryba. Sehnula se pro větev a pomocí ní rybu vyhodila ze schránky. Spadla na trávník a mouchy se na ni okamžitě vrhly. Alison se otrásla. Špičkami prstů vytáhla poštu. Tři obálky, na první pohled účty, reklamní brožurka obchodu se sportovními potřebami a lístek. Musel ležet pod rybou, protože byl nasáklý jejím tukem. Přemohla odpor a přečetla si větu, která byla na lístku napsaná: *Mysli na to: 10 000 a jsi volná.*

Polykala, aby nezačala zvracet. Plná vzteku smetla všechnu poštu do igelitového pytle, pečlivě svázala jeho konce a hodila ho do popelnice. Kdo mohl udělat něco takového? Christina? Phil? Byla by její vlastní sestra schopná něčeho takového? Zamyšleně stoupala po schodech na verandu. Na účtu zdaleka neměla deset tisíc dolarů, nanejvýš tak tisíc pět set. Se svou kreditní kartou mohla denně utratit jen tisíc dolarů. I s druhou kartou by dala dohromady jen tři tisíce. Akcie měli společné s Matthewem. Kdyby něco prodala, všiml by si toho...

Jenže, řekla si pak, mám se tím vůbec zabývat? Anonymními dopisy a leklou rybou?

Shane jen s obtížemi rozeznával čísla domů, ve většině případů zarostlá bujnou zelení. V uších mu ještě zněl Carolin hlas. Právě mu volala. Na rozdíl od jeho bývalé manželky Kim mu nic nevyčítala. Jak si naplánovali, přijede v sobotu do Brisbane, a pojedje pak po pobřeží nahoru do svého domu do Buderimu. „Já vím, že tu věc musíš vyřídit,“ řekla mu na rozloučenou – a to mu udělalo dobře. Možná, říkal si, když krokem projížděl Victoria Street, si přece jen nakonec budeme docela dobře rozumět...

Když objevil číslo 24, zastavil. Mezi hustými keři a stromy nebylo dům téměř vidět. Vystoupil, zabouchl dvířka a teprve nyní si uvědomil ticho, které mezi domy panovalo. Zazníval tu jen zpěv ptáků a tlumený provoz z Tiger Brennan a Stuart Highway, mezi kterými ležela rezidenční čtvrť. Usoudil, že většina lidí přes den pracuje ve městě a tady to ožije až navečer.

V kanceláři mu řekli, že pan Griffith má přijít teprve odpoledne a nejspíš je ještě doma. Shane šel po betonovém vjezdu k domu. Před garáží stál bílý Fiat Cabrio, starší model, který znal z italských filmů.

„Haló!“ zavolal, když nikde nemohl objevit zvonek a nevěděl, pro které z obou schodišť se má rozhodnout: pro přední, které vedlo na verandu, nebo pro zadní, které nejspíš končilo taky na verandě.

Po druhém zavolání za sebou zaslechl kroky; pak se na konci předních schodů objevila žena.

„Ano?“

Byla štíhlá. Blond vlasy měla krátce ostříhané. Světle modré hedvábné šaty zdůrazňovaly opálenou pleť.

Představil se a všiml si, že se polekala, ale dala si práci nedat to najevo. Řekla mu, že manžel není doma, a Shane si pomyslel, že by neškodilo si s ní promluvit.

„Jsem právě na odchodu,“ namítla.

„Nebude to trvat dlouho.“

Přikývla a vyzvala ho, aby šel nahoru. „Chtěl byste něco k pití, třeba sklenici vody?“ zeptala se poté, co mu na terase nabídla židli.

Odmítl. Posadila se proti němu a zkřížila štíhlé nohy. Rychlými pohyby se pokusila přetáhnout šaty přes kolena, ale byly příliš krátké.

„Paní Griffithová, slyšela jste o smrti Valerie Tateové, že?“

Přikývla a uhladila si záhyb na šatech.

„Slyšela jste už někdy jméno Valerie Tateová? Myslím před vraždou.“

Bez zaváhání zavrtěla hlavou. „Ne. Nikdy.“

„Váš manžel se o tomto jménu nikdy nezmínil?“

„Ne.“ Odkáslala si. Její pohled neklidně těkal po okolí.

Shane si byl jistý, že lže, a rozhodl se dopřát jí čas. „Jak dlouho jste vdaná, paní Griffithová?“

Otázka ji zjevně podráždila. „Osmnáct let. Máme sedmnáctiletou dceru. Proč?“

„A jak byste popsala svoje manželství?“

Zrudla. „Proč se mě na to ptáte?“ vypravila ze sebe.

Špatná lhářka. Přešel její otázku. „Vy a váš manžel žijete... v otevřeném vztahu?“

Polkla a v jejích očích zajiskřilo. Nevěděl, jestli to byl strach nebo zlost. „Myslíte tím, jestli máme jiné partnery?“

Přikývl.

„Jak vás vůbec napadlo se mě na to ptát?“ Hrála si na dotčenou.

„Dala byste se s manželem rozvést, kdyby...“

„Teď už mi konečně řekněte, co se děje!“ Teď bylo její rozčilení opravdové. Přesně tam ji chtěl mít.

„Paní Griffithová, existuje jistá spojitost mezi Valerií Tateovou a vaším manželem.“

„Jaká spojitost?“

„Co dělal váš manžel večer jedenáctého června?“

„Proč neodpovídáte na moje otázky, detektive?“ Najednou to zaznělo bezmocně.

„Paní Griffithová, váš manžel měl s Valerií Tateovou poměr.“

Zadívala se do prázdna – dávno to věděla.

„Co dělal váš manžel v pondělí jedenáctého června večer? Kde byl?“

Chvilí to trvalo, než se k němu vrátila pohledem. „V pondělí večer?“ opakovala nejistě.

Přikývl. Hrála o čas, bojovala sama se sebou, jestli se teď nemá pomstít nevěrnému muži.

Usmála se. „Byl tady. Celý večer. Společně jsme povečeřeli, pak jsme si šli lehnout, četli jsme si, a pak usnuli.“ Stále ještě se usmívala. „Víte, on má velmi vyčerpávající zaměstnání a i já mám v současné době spoustu práce. Pracuji v Centru spisovatelů. O víkendu začíná festival spisovatelů. Nedovedete si představit, co to obnáší!“ Mluvila bez nadechnutí, jako by chtěla zabránit jakékoliv doplňující otázce z jeho strany.

Položil svou vizitku na stůl. „V případě, že byste si ještě na něco vzpomněla, paní Griffithová, zavolejte mi.“

Vyhnula se jeho pohledu a nasadila mechanický úsměv. Když scházel po schodech z verandy, bylo mu jasné, že se za ním dívá. Alison Griffithová o poměru svého muže věděla. Nastartoval motor, otočil a odbočil vlevo, aby se dostal na obchvat.

O chvíli později dojel k moři. Zářilo azurově modrou barvou, jachty v přístavišti poklidně stály, dvě cedule oznamovaly prodej čerstvých ryb. Před ním, na skalnaté vyvýšenině nad mořem, se zvedaly dvě nebo tři výškové kancelářské budovy – nijak vysoké, ani pomýšlení srovnávat je s mrakodrapy v City v Brisbane. Darwin vzbuzoval představu mírumilovného, přehledného malého města, které se smířilo se svým izolovaným postavením a pokusilo se vytlouci z toho to nejlepší tím, že lákalo turisty, kteří touží po přírodě, dálkách a tajemném světě domorodých tradic. Po levé straně nechal sjezd ke Stokes Hill Wharf a ke kinu, sjel vpravo a konečně dorazil do Mitchell Street. Než sjel do podzemních garáží, řekl si, že teď mají dva podezřelý s jedním motivem: žárlivého Dava Camerona a Matthewa Griffitha. Vsunul kartu do čtecího zařízení a závora se zvedla. Něco v tomhle případě nehrálo. Mezi dílky se připletl kousek z jiného puzzle.

„Neříká se perlám taky *slzy Měsíce*?“ Jeannie cítila, jak se jí při jeho úsměvu třesou kolena.

„Ano, říká.“

Pořád ještě stál blízko před ní. Cítila vůni jeho toaletní vody, která ji podivně mátla.

„Jsou výjimečně krásné. Stejně jako jejich nositelka.“

„Děkuji. Vaší ženě budou jistě slušet.“

„Ach, já jsem myslel vás, Jeannie.“ Napadlo ji, že jméno si přečetl na visacíce na její hrudi, a zvedla ruce, aby v týle otevřela sponu perlového náhrdelníku za deset tisíc dolarů. Tento zákazník ji přivedl do rozpaků. Něco takového se nesmí stávat! Doufala jen, že si toho šéf nevšiml. Mimochodem nestávalo se často, aby si prodavačka na přání zákazníka připjala šperk, o který se zajímal, aby jej mohl ocenit na „živém modelu“.

„Počkejte, pomohu vám!“ přešel za ni a s něžnou pomalostí rozepínal uzávěr. Starší pár s bílými vlasy se zastavil na chodníku a přes výlohu pozoroval scénu. Jeannie se nejistě usmála a oni její úsměv opětovali.

„Prosím!“ Nechal sklouznout náhrdelník do její dlaně, perlu po perle. „Víte, co si myslím?“

Zavrtěla hlavou a on se neproniknutelně usmál. „Jsem si jistý, že když žena cítí ve svém dekoltu tyto perly, začne zářit. Zevnitř. A víte proč?“

Zase zavrtěla hlavou. Jak podivně mluví!

„Řeknu vám to: protože si konečně uvědomuje svou vlastní hodnotu – a cítí ji!“ S triumfálním úsměvem pustil konec náhrdelníku, který se stočil v její dlani – jako had.

Ten pes se jmenoval Jo. Hnědobíle strakatý pes s krátkou srstí, podlouhlou hlavou, zakrouceným ohonem. Jo jako Josephine. Jednoho dne Jo vrhla šest štěňat.

„Vyber si dvě, ostatní musíme utratit,“ řekl otec.

„Ale proč?“ Ti malí psi vypadali nazí a tak hebcí ve své kůži a klopýtali o vlastní nohy. Pohládl Jo a její mláďata.

„Je tady příliš mnoho psů,“ řekl otec.

Všude se to hemžilo psy aboriginů. Mnoho z nich kulhalo, jiní byli slepí, měli jen tři nohy nebo po těle tržné rány od zubů. Hrabali v popelnicích, sežrali všechno, co se válelo kolem, množili se a hynuli. Ano, otec má pravdu.

„Ale oni jsou tak hezcí,“ namítl.

„Za rok budou velcí a stejní jako všichni psi tady kolem.“

„Ale jsou to děti Jo.“

„Jsou to psi.“

Chlapec uvažoval. „Ale Ježíš řekl, že zabíjet se nesmí.“

„Tím myslel lidi. Jinak bychom nesměli jíst maso ani ryby, chlapče,“ usmál se shovívavě otec.

Chlapec mlčel.

„Tak dělej, vyber si dva.“

„Nemůžu.“

Otec přimhouřil oči. Chlapec věděl, co teď přijde. Facka.

Ale přišlo něco jiného.

„Dobrá, když nemůžeš, vyberu je já,“ řekl otec.

„Ne.“

Otcova tvrdá ruka ho popadla v týle. Chlapec okamžitě zatáhl hlavu mezi ramena.

„Do večere si dvě vybereš. Když ne, zabijeme je všechny,“ řekl otec.

Chlapec už nemohl mluvit. Ruka pustila jeho krk a otec se vrátil do domu. Chlapec klečel na zemi u Jo, na jejímž břiše leželo šest psích miminek. Měl plán.

Večer ukázal otci dvě mláďata, která si chtěl ponechat, když ale otec vyšel ven, aby zabil ostatní, nebyli tam a nebyla tam ani Jo.

„Musela utéct,“ řekl chlapec.

„Se štěňaty?“ Otcova tvář zrudla. „Ty sis myslel, že mě obelstíš?“

„Ale ne!“ Chlapec k sobě tiskl oba malé psíky.

„Tys je schoval!“

„Ne!“

„Dobrá, tak zabiješ jednoho z těch dvou.“

„Ne!“ Chlapec chtěl utéct, ale otec ho už držel. „Dej mi je!“

„Ne!“ Chlapec tiskl psy k sobě ještě pevněji.

Na jeho tvář dopadla rána a vychýlila jeho hlavu ke straně. Chlapec tiskl zvířátka ještě silněji k sobě. „Podívej, co jsi udělal!“ Otec ukázal bradou na psy v jeho rukách. Malé hlavičky zplihle visely dolů. Chlapec poklekl a položil zvířátka na zem. Dotýkal se jejich tlapek, hladil jejich srst, ale už se nepohnula.

„Ted’ jsi zabil ty dva,“ řekl jeho otec, otočil se a sel domů.

Chlapec se neodvážil přivést Jo a ostatní mlád'ata od aboriginů. Když se s ním Jo jednou chtěla vrátit domů, nakopl ji a házel po ní kameny, dokud s křučením neutekla.

I to patřilo k jeho snům...

22

Ústředí firmy Van Oosterzee Transport, nízká budova s plochou střechou, natřená zářivě žlutou barvou, se rozkládalo mezi obchodem s ojetými automobily a prodejnou autopříslušenství na Stuart Highway, na té silnici, která v délce dva tisíce osm set kilometrů protíná kontinent od severu k jihu a spojuje Darwin s Port Augustou.

Shane prošel za Costarellim skleněnými dveřmi do místnosti se silným šedivým kobercem. Zažloutlé sádkartonové desky na stropě, nevalné zářivkové osvětlení, levné umělohmotné židle, hromada prázdných krabic v rohu, omšelý recepční pult – to všechno naznačovalo, že ve firmě nekladou žádný důraz na vnější okázalost a peníze investují jinde. Nebo jinak řečeno, že šéf je lakomý. Zadními skleněnými dveřmi Shane uviděl naleštěnou kabinu trucku.

„Vypadá to, že starý je pěkný škrt,“ zavrčel Costarelli, když zamířili k recepci. Zeť, jezdící v porsche, tento dojem nedělal.

Costarelli ukázal dámě na příjmu, korpulentní ženě s plavou hřívou drobných kudrlinek, průkaz přesně v okamžiku, kdy se otevřely dveře proti recepci a v nich se objevil Matthew Griffith. Při pohledu na ně zůstal stát, jako by vrostl do země.

„Jo, jdeme za vámi,“ ušklíbl se Costarelli.

Griffith se demonstrativně podíval na hodinky. „Obávám se...“

„Nebude to trvat dlouho,“ skočil mu do řeči Costarelli.

Griffith na okamžik zůstal stát, zvážil svoje šance, a pak unaveným gestem ukázal na dveře vedle recepčního pultu.

V místnosti za nimi stál opotřebovaný psací stůl, židle a dvě starší křesla, potažená hnědou koženkou. Matthew Griffith na ně ukázal a sám usedl k psacímu stolu.

Na jedné z bílých zdí visel kalendář, na kterém bylo pod fotografií trucku napsáno *Únor*. Zdi proti psacímu stolu dominovala velká zarámovaná fotografie: portrét hubeného muže se širokou, hrnatou bradou a vysokým, rovněž hranatým čelem. Zpod huňatého bílého obočí se přísně dívaly modré oči. Paul van Oosterzee, řekl si v duchu Shane, disciplinovaný a neústupný – a lakomý. Jeden z těch, kteří svoje panství řídí do posledního dne.

„Nevím, co ode mě ještě chcete, pánové.“ Griffith se opět podíval na svoje rolexy. Na sobě měl bílou košili s krátkými rukávy a světle modrou kravatu.

„Valerie Tateová byla ve třetím měsíci těhotenství.“ Costarelli se na okamžik odmlčel. „Věděl jste o tom?“

Griffith zrudl a v jeho očích se objevil záblesk. Odkášlal si. „Ne, to jsem nevěděl.“

Chvilí panovalo ticho. Jen otevřeným oknem v horní polovině zdi, pronikal zvenku hluk provozu.

„Chcete tvrdit, že Valerie Tateová to před vámi tajila?“ zeptal se Shane.

„Já vůbec nic netvrdím!“ vyjel Griffith. „Nevěděl jsem to, protože mi to neřekla. To je snad celkem prosté, ne?“ jeho ruce si pohrávaly s propisovačkou.

„Naléhala na vás Valerie Tateová?“ To se zeptal Costarelli.

Griffith se nervózně usmál nejdřív na jednoho policistu, pak na druhého. „Jak jste přišli na takový nesmysl? To snad nemyslíte vážně, že mi tu vraždu chcete přišít!“

„Pane Griffithe, my jsme se dověděli, že váš otec byl zvěrolékař. Je to tak?“

Bylo vidět, že ho Costarelliho otázka zmátla. Pátral ve Shanoých očích, ale nenašel v nich nic, co by ho uspokojilo. „Ano, ale co to má společného...“

Shane mu skočil do řeči: „Jistě jste často přihlížel, když zvířata zabíjel a vyvrhoval.“

Griffith nejprve zbledl, pak zrudl. „Odmítám se s vámi dál bavit.“ Natáhl ruku k telefonu. „Zavolám svému právníkovi. Ode mě se už nic nedozvíte.“

Costarelli mávl rukou a vstal. „Šetřete za telefon. Děkujeme, pane Griffithe.“

Když odcházeli, zůstal sedět, a dokonce i když otevírali venkovní skleněné dveře, stále ještě nevyšel z malé kanceláře.

„Myslíš si, že to opravdu nevěděl?“ Shane za sebou zavřel.

Costarelli si odfrkl. „Možné to je.“

„Víš, čím si celou dobu lámu hlavu, Tony?“ Shane se bočním oknem zadíval na dálnici, po které směřem k jihu duněly trucky s dlouhými, těžkými návesy. „Jestli vrah a odesílatel toho mailu, určitého mně, jsou jedna a táž osoba.“

„Proč ne?“ Costarelli, který se právě chtěl zařadit do provozu, zůstal stát na parkovacím místě. „Kdo jiný by psal něco takového?“

„Já nevím. Ale nedokážu se zbavit dojmu, že ty dvě věci spolu nesouvisejí. Pachatel vraždil, jako když starozákonní kněz přinášel oběť. Proč by se měl snižovat k tomu, že pošle mail nějakému policajtovi, a tím ho vyzve ke štvanici?“ Zavrtěl hlavou. „Ne, to nejde dohromady.“

Costarelli vyjel. O pět set metrů později naskočila na semaforu červená a Costarelli se k němu otočil. „Kdo tedy ten mail napsal a proč?“

„To by mě taky zajímalo. Někdo, kdo věděl, že jsem tady. Někdo, kdo chtěl, abych pracoval pod tlakem, nebo mě chtěl jen naštvat. Během své kariéry si nadělal spoustu nepřátel: zločince, kolegy, obhájce, příbuzné obětí, jejichž vrahy nechytil...“

Na semaforu naskočila zelená a Costarelli se rozjel.

Shane přemýšlel dál. „Mohl to být někdo, kdo vraždou utrpěl velkou osobní ztrátu. Někdo, kdo s hořkostí musí přihlížet, že vražda zůstala nepotrestána.“

„Hm. Pak by to mohl být nějaký příbuzný tehdejší oběti.“ Costarelli na něj krátce pohlédl. „Protože příbuzný nebo známý Valerie Tateové by tak rychle nepřišel na to, že se před osmi lety stalo něco podobného a že jsi to vyšetřoval ty. Jedině že by sledoval tvou kariéru.“

Ať to znělo jakkoliv bláznivě, možné to bylo. „Co ta Brit? Našli ji?“ zeptal se.

Costarelli se poškrábal na hlavě. „Brit?“

„Ano, ta přítelkyně Dava Camerona.“

Costarelli nereagoval.

„Tony?“

Costarelli najednou vypadal unavený. „Brit? Ne, tu jsme ještě nenašli.“

„Tony, jsi v pořádku?“

Cukl koutkem rtů a pokriveně se usmál. „Všechno je v pořádku, Shane. Děláme svou práci.“

Shane zavřel oči a opřel si hlavu o opěrku.

Něco na jeho partákovi ho mátl.

Pára stoupala. Alison potřásla cedníkem se špagetami nad dřezem a pak ho odložila. Telefon zazvonil. Počtvrté od chvíle, kdy přišla domů. Nepohnula se, nedýchala – jako by se chtěla schovat před volajícím, který pouhým zazvoněním může proniknout do jejího domu. Konečně zapnula záznamník. Zatím na něm nikdo nezanechal vzkaz. Alison naslouchala, ale ani tentokrát zřejmě nikdo nenahrál zprávu. Otočila kohoutkem a propláchla špagety. Na sporáku se v pánvi smažila cibule a česnek. Hlíva už byla očištěná v misce. Jakmile cibule a česnek zesklouatí, houby k nim přidá. Nakonec na to nasype trochu zelené petrželky. Vaření ji přivádělo na jiné myšlenky. Kdyby tak bylo možné úplně zapomenout! Na Valeriei Tateovou – a taky na její smrt... Kdyby ona a Matthew mohli zapomenout, tak... tak by třeba bylo možné začít znovu... Potřebují jen na všechno zapomenout – i na Berta Horkaye. Neměli by se o to pokusit?

Známý zvuk motoru umlkl, pak zaslechla Matthewovy kroky, jak bral schody po dvou. Teď se objeví na přední verandě...

„Tady se něco pálí!“ byla jeho první slova a hned taky odsunul pánev z plotýnky. „Copak to necítíš?“

Ano, teď už to cítila taky. Cibule a česnek byly tmavě hnědé. Tak rychle, říkala si v duchu, tak rychle je po všem. Proč ji prostě neobejme?

Najednou pocítila, že nemá sílu. Odložila cedník se špagetami do dřezu. Upřeně se na ni díval. On mě nenávidí, říkala si v duchu, pohrdá mnou, srovnává mě... s ní. Ale bez boje se nevzdám. I on by

měl poznat, co je to bolest. „Dnes ráno tady byla policie,“ řekla a vychutnávala jeho polekaný pohled.

„Co... co chtěli?“ Snažil se tvářit nezúčastněně.

Otočila se k němu zády a potřásla cedníkem se špagetami, přestože z něj už dávno neodkapávala žádná voda. Vychutnávala každou vteřinu jeho úleku.

„Tak řekni, co chtěli?“

Ten se polekal, konstatovala triumfálně. Znovu se mu podívala do tváře. Ano, vypadal ustaraný. „No, ptali se mě na Valerii Tateovou a chtěli vědět, kde jsi byl v pondělí večer,“ řekla úmyslně ledabyle.

„A co jsi jim řekla? Nenech ze sebe každé slovo páčit, Alison!“

S uspokojením sledovala, jak se ho zmocňuje panika –, a současně se za to styděla. Pokrčila rameny, protože věděla, že její hraná lhostejnost zvyšuje jeho nervozitu. „Řekla jsem, že jsem o ní nevěděla.“ Sáhla do horní kuchyňské skříňky, vytáhla z ní misku a překloupila do ní špagety.

„Dobře, dobře,“ přikývl. „A co jsi jim řekla o pondělku? Byl jsem v Broome. Řekla jsi jim to, že?“

Pohlédla mu do očí, ale on ji k sobě nepustil. Jeho nitro, jeho skutečné pocity a myšlenky byly před ní uzavřeny. Možná tomu tak bylo vždycky a ona to jen nechtěla vidět.

„Tak co jsi řekla?“ Byl podrážděný.

Ne, to neštěstí je nespojilo. Ještě zvětšilo propast mezi nimi, propast, která jí před pouhým týdnem připadala jako nevinná trhлина, za kterou může čas, a která se může zacelit několika krásnými víkendy. „Řekla jsem, že jsi byl tady,“ odpověděla, a musela myslet na vizitku těch policistů, kterou okamžitě hodila do popelnice.

Podezíravě jí pohlédl do očí. „Proč jsi to řekla?“ zeptal se konečně. „Byl jsem přece v Broome.“

Pohrdavě cukla koutky rtů. Polkl a vyhnul se jejímu pohledu. Vítězství, pomyslela si, a hned poté ucítila hořkost.

„Ty mě nenávidíš, vid’?“ Jeho hlas byl velmi tichý. Nyní se pokoušel on proniknout do jejích očí, ale nedopustila to. Příliš pozdě. Měla by mu říci, že má pravdu? Lhala kvůli němu – ne z lásky, ale aby ochránila sebe. Svůj život a život dcery. Tušila, jak zareaguje její

otec, až se dozví o aféře svého zetě. Bude triumfovat: vždycky jsem to věděl. Jak sis mohla vzít někoho takového? Proto kvůli němu lhal. Ne z lásky.

„Ty mě nenávidíš. Víím to. Řekni mi to do očí, dělej, řekni to!“ Matthew postoupil o krok k ní. Nyní to byla ona, kdo odvrátil pohled. Nemohla se mu už dívat do očí a říci: ne. Beze slova vzala pánev a chtěla připálený obsah vysypat do koše na odpadky, když ji popadl za zápěstí a přinutil ji, aby se na něj podívala.

„Pověz mi, jestli mě nenávidíš!“ Jeho rty se chvěly a oči se nebezpečně leskly. Ale byl to jeho dotek, který ji rozzuřil. Touto rukou se dotýkal Valerie Tateové, hladil ji... O chvíli později se vztek změnil v nenávist, pak se nenávist stala chladem – a zbyla jen prázdnota, podobná únavě.

„Pusť mě,“ promluvila klidně. Otevřel prsty a její ruka vyklouzla. V tom okamžiku v obývacím pokoji zazvonil telefon. Rázem bylo po únavě. Musí být u telefonu dřív než Matthew.

„Vezmu to,“ řekla, prošla kolem něj a zamířila ke stolu, na kterém mezi časopisy ležel přenosný telefon.

„Ano?“

„Hele, Alison, zlatíčko!“ Hlas zněl chraptivě a zkresleně jako z laciného reproduktoru u kolotoče. Volající nejspíš položil přes sluchátko kapesník nebo něco podobného.

„Já nejsem vaše zlatíčko!“ promluvila rozzlobeně a rychle se otočila k Matthewovi, ale nebyl v pokoji.

Následoval zlomyslný smích, který jí působil nevolnost. Pokusila se vzpomenout si na Philův hlas a ptala se sama sebe, jestli by jej dokázal tak změnit.

„No, no, no! Pročpak hned tak zhurta? Poslouchej, zítra přineseš těch deset tisíc dolarů...“

„Já ty peníze nemám!“ skočila mu do řeči. Měla strašný vztek.

„Ha, ha, ha! Ty jsi nějaká horkokrevná!“ Při zmínce o krvi jí přeběhl mráz po zádech. „Takže pomalu, Alison. Věc je úplně jednoduchá: buď to seženeš ty peníze, nebo si to odskáčeš. To se dá pochopit, ne?“

Polkla. Její ano bylo úplně tiché.

„Co jsi říkala? Nerozuměl jsem ti.“

Ten nestydatý grázl! „Ano.“ vypravila ze sebe.

„Výborně! Všechno je v naprostém pořádku.“ Zase ten odporný smích. „Takže, dávej dobrý pozor, Alison: deset tisíc v padesátkách a stovkách dáš do igelitové tašky, a to od Woolwortha. Vždyť víš: „The Fresh People!“ Zase se zasmál. „Jsi tam ještě, Alison?“

„Dobře, zítra pojeděš na parkoviště u Woolwortha, a to k tomu na McLaughlan Street. Za poslední řadou jsou kontejnery na odpadky. Tašku dáš přesně ve tři odpoledne do prvního od ulice. Pak okamžitě odjedeš. Ne aby tě napadlo mě podfouknout! Já tě totiž sleduju. Rozuměla jsi mi, Alison?“

„Ano.“ Vztek i strach ji téměř dusily.

„Výborně. Takže zítra na shledanou, zlatíčko.“ V telefonu to cvaklo.

Deset tisíc dolarů. Ten chlap chce deset tisíc dolarů. A co když bude pozítří požadovat dalších deset tisíc? Když pokládala telefon na stůl, koutkem oka zachytila pohyb.

Matthew stál v pokoji. „Kdo to byl?“

Za normálních okolností by možná řekla: Do toho ti nic není! a zasmála by se, nebo by vztekle řekla: Do toho ti ale vůbec nic není!, ale okolnosti nebyly ani trochu normální, a tak řekla: „Právě jsem mluvila s Christinou. Mám tě pozdravovat.“

Neodpověděl, jen se na ni zkoumavě podíval, a zase zmizel. Brzy nato slyšela sprchu.

Pokusila se vzpomenout si na Philův hlas. Byl to on? Policie by otázku jistě rozřešila velmi snadno pomocí počítačové analýzy...

Deset tisíc dolarů! Uvažovala, jestli si za ně může koupit nevinu.

23

Shane se opíral o zeď a se založenýma rukama pozoroval Briana Masona, který už čtvrt hodiny mlčky seděl v místnosti, ve které probíhal výslech, občas si natáčel na prst vousy a s nenávistí vzhlížel ke

Costarellimu. Z Masonova černého trička s obrovskou lebkou a zkříženými hnáty se šířil ostrý zápach potu.

Costarelli měl přes žluté tričko s límečkem podpažní pouzdro s pistolí Glock. To vyvede z míry každého, řekl, když on a Shane šli dolů k výsledku.

Costarelli udeřil pěstí o stůl. Brian Mason mrkl.

„Takže ještě jednou od začátku! Vyskočil jsi na ni ze zálohy, a potom?“

Brian Mason nereagoval. Oči upíral na bod na zdi za Costarelliho zády.

Shane se v duchu ptal, jak dlouho Mason vydrží. Jakási mladá žena, Amber Goodwillová, včera v noci volala na policii. V jednu hodinu v noci na ni před jejím domem číhali dva muži. Vyskočili za živým plotem, vrhli se na ni, srazili ji na zem a přitiskli jí ke krku dlouhý nůž. „Jestli tvůj muž nebude držet hubu, tak tě podřežeme, vyříd' mu to!“ vyhrožovali jí. Utekla se zlomeným žebrem, několika podlitinami a panickým strachem.

S čím ale násilníci nepočítali: Amber, místo aby předala vzkaz svému muži, informovala policii. Noční událost pro ni znamenala zásadní obrat v dlouho odkládaném rozhodnutí: konečně chtěla opustit svého muže. Ještě nikdy ji ale nenapadlo, že by měl něco společného s Pekelnými anděly.

Navzdory hrůze, kterou prožila, si Amber Goodwillová zapamatovala poznávací značku motorky, a když Brian Mason dnes odpoledne na svém harleyi přijel k vratům své zahrady, policisté už na něho čekali.

Ted' byl už dvě hodiny na policii a čtvrt hodiny seděl v místnosti, kde ho měl vyslýchat Costarelli, ale mlčel, přestože ho Amber jednoznačně identifikovala. Čas, který jim zbýval, než přijede Brianův advokát s kaucí, chtěl Costarelli využít k tomu, aby z něho dostal přiznání, ale vyhlídky na ně byly mizivé. Mason zarytě mlčel a neprozradil ani jméno svého komplice.

Shane potřeboval kávu, a podle toho, jak věc vypadala, Mason vydrží, než přijde advokát. Dal Costarellimu znamení, že odejde z místnosti.

„Pošli mi sem Marka, ať si zvyká na pohled na tyhle sráče,“ zavřel velmi špatně naložený Costarelli.

Právě když Shane položil ruku na kliku, proběhlo jeho tělem zachvění. Pod podrážkami jeho bot se zachvěla podlaha. Kelímek s kávou, který stál na Costarelliho straně stolu, se rozklepal. Všechno jako by najednou bylo pod proudem.

Brian Mason vyskočil. „Hej, pusťte mě ven!“

Costarelli ho bleskově vtiskl zpátky na židli. „Zůstaneš tady.“ Nikdo se nepohnul. Jen země se chvěla.

Chvění přešlo do nárazů, pak se zase vrátilo chvění.

„Musím pryč!“ Brian Mason sevřel oběma rukama okraj stolu. „To je zemětřesení!“ Ze vzdorovitého chlapíka, kterým zdánlivě nemohlo nic otřást, se během několika vteřin stala ustrašená hromádka neštěstí. Těžce dýchal a oči upíral ke stropu, jako by čekal, že ho každou chvíli pohrbí. „Já chci odtud pryč!“

Ale Costarelli stál široce rozkročený a bez nejmenší známky strachu proti němu a shlížel na něj bez soucitu jako anděl pomsty.

Následovaly další záchvěvy. Shane taky neměl nejpříjemnější pocit, ale v duchu si říkal, že tady uvnitř jsou pravděpodobně nejbezpečnější. Bezděčně se zadíval na zdi a hledal v nich trhliny, ale nic neobjevil.

„To je mučení, co se mnou děláte!“ stěžoval si Mason.

„Drž hubu!“ vykřikl Costarelli a Mason se vyděšeně zaklonil na židli. Hned ale naříkal dál. „Pusťte mě ven!“

„Jenom když mi všechno řekneš, dřív ne,“ řekl Costarelli se zdůrazněným klidem.

Jednotlivé záchvěvy zesilovaly. Pak najednou nebylo nic. Nikdo nepromluvil. Všichni čekali. Vteřiny plynuly. Nic. Pak se země znovu zachvěla. Čtyři, pět, šest pohybů, počítal je Shane.

Brian Mason křečovitě sevřel okraj stolu. „Udělal jsem to,“ vypravil ze sebe z posledních sil.

„Řekni to ještě jednou do záznamníku.“ Costarelli pomalu a nevzrušeně zapnul nahrávání.

Umělohmotný pohárek se rozkýval, vibrace byly opět silnější a Shane se domníval, že nakonec se přece jenom něco zřítí.

„Jo, byl jsem to já,“ vykřikl Mason udýchaně. „Chtěl jsem jí nahnat strach...“

V tom okamžiku to přestalo. Mason zmlkl, Costarelli se zarazil uprostřed pohybu. V místnosti se rozhostilo ticho.

Costarelli vydechl. „Tak, teď to ještě napíšeme, a pak můžeš ven, Briane.“

„Já chci pryč teď hned! Řeknu vám to venku. Prosím vás, musím pryč odtud!“ Přímo se scvrkl strachem.

Ale Costarelli se nedal obměkčit. „Nejdřív to tady všechno dokončíme, rozumíš? Pak budeš smět ven, ani o vteřinu dřív.“

Přestože si Shane říkal, že místnost je bezpečná, teď spěchal ven. Zažít zemětřesení v uzavřených prostorách, třebaže jsou vystavěny bezpečně, odporuje všem lidským instinktům – nebo vůbec instinktům živých bytostí. Zvířata také utíkají... Mark, který čekal přede dveřmi, polkl. „Strašně se bojím zemětřesení.“

„Tahle budova je postavena s ohledem na seizmicky aktivní oblast,“ prohlásil Shane a pokusil se, aby to znělo klidněji, než se sám cítil.

Mark přikývl. „Jo, myslím, že jo.“

„Jděte dovnitř, Marku, Tony na vás čeká.“

Mark se pokusil vypadat statečně.

„Jen jděte,“ povzbudil ho Shane a vydal se do své kanceláře. Potřeboval sklenici vody.

Na chodbě mu zkřížila cestu Vicky Chen. Trochu zrůžověla. „Cítil jste taky zemětřesení? Hned jsme volali dozorčí službě. Tady k tomu dochází často.“ Zkoumavě si ho změřila. „Je všechno v pořádku?“

„Ano, je. Ale tam dole je k zadušení. Pojd'te, Vicky, raději mi řekněte, co je nového.“

„Ach ano.“ Podívala se na papíry ve svých rukách. „Dostali jsme jeden mail z Thajska a jeden z Indonésie.“

Kolegové z Bangkoku psali, že 3. ledna 2005 bylo v blízkosti města nalezeno ženské tělo, podřezané a zbavené vnitřností. Vyšetřování ale skončilo ve slepé uličce, protože všechny policejní síly byly nasazeny ke zvládnutí katastrofy, vyvolané vlnou tsunami před týdnem. Kolegové se nabídli, že pošlou do Darwinu výsledky vyšet-

řování a přáli Costarellimu mnoho úspěchů. Druhá zpráva pocházela od policie v Jakartě. Uvádělo se v ní, že 27. prosince 2003 bylo nalezeno ženské tělo, zohavené popsáním způsobem.

„Ve zprávě z Thajska nebyla zmínka o znamení,“ řekla Vicky.

„Co když jim to uniklo? Když pomyslíme, že tehdy při té katastrofě přišlo o život čtvrt milionu lidí,“ namítl. Došli do jeho kanceláře, kde si do sklenice nalil vlažnou minerálku. „Tohle vám raději ani nebudu nabízet,“ řekl a vypil vodu tak rychle, jak to jen šlo.

„Já piju výhradně vodu pokojové teploty,“ usmála se Vicky a zrudla.

„Snad je to zdravé, já vím, ale chutná to hrozně,“ zabručel a Vicky přikývla. „Člověk si na to zvykne.“

„Já jsem si příliš zvykl na studené pivo.“

Zasmála se a i on se usmál. Přešel k mapě na zdi, na které byla Austrálie, východoasijské státy a tichomořské ostrovy.

„Nyní máme místa činu u Brisbane, na Papui-Nové Guneji, u Bangkoku, Jakarty a Darwinu. Kdybychom předpokládali, že jde o jediného vraha a ne o skupinu, tak bych řekl, že má povolání, které ho do těch míst zavádí. Hodně cestuje.“ Z toho vycházeli i tehdy a McNulty opravdu vycházel daleko.

„Co Brian Mason?“ zeptala se Vicky.

„Hrozně se bojí zemětřesení, což bych do něho nikdy neřekl. Ale že by byl vrah? Zatím to spíš vypadá tak, že on a jeho kumpán chtěli nahnat strach nějakému chlapíkovi tím, že vyhrožovali jeho ženě.“

Sebral červené praporky, umístěné stranou u popisků mapy, a umístil je tam, kde byly nalezeny mrtvoly: do Thajska, Papuy-Nové Guineje, Jakarty, Warwicku a Darwinu. O dva kroky odstoupil a pokoušel se v tom najít nějaký řád. Na psacím stole ležela kopie znamení s cizelovanými ornamenty, dva vzájemně spojené kruhy. Možná mu chybí fantazie... Vicky se postavila vedle něj a nahnula hlavu k rameni. „Možná bychom měli připojit časové údaje.“ Popsali pět samolepících lístků daty vražd a přilepili je vedle praporků. Na jiném listku si poznamenali všechna data.

3. srpna 1996 v Papui-Nové Guineji

26. prosince 1999 u Brisbane

27. prosince 2003 v Jakartě

2. ledna 2005 v Thajsku

11. června 2006 v Darwinu

Odložil tužku a čekal na vnuknutí. Nedostavilo se.

Vicky si odkašlala. „Víte, co mě napadlo? Dvakrát v prosinci, a pak v lednu...“ Přistoupila k mapě, a pak se k němu otočila. „Co myslíte, Shane, co kdybychom si prošli speciálně prosincové a lednové vraždy? Možná bychom dostali zajímavé odpovědi. Mohla bych hned projít Austrálii. Třeba budou hlášení pohřešovaní...“

„Udělejte to, Vicky. To je dobrý nápad.“

Zase zrudla, chvatně přikývla a rychle se rozloučila. Nemohl se zbavit dojmu, že ho obdivuje, jenže nevěděla, jak to vypadá v něm. Bloudil očima po mapě. Musel tady být nějakou zákonitost, podle které vrah jedná. Vždycky tomu tak je.

Vzal si použitou obálku a sepsal jména, která se vyskytovala v tomto případě. Uspořádal je tak, jak si myslel, že spolu souvisejí.

Valerie Tateová – Alex Wingerová – Dave Cameron – Matthew Griffith – Alison Griffithová – Brian Mason. Jako poslední jméno napsal McNulty. Mezi jmény nakreslil spojnice, mnohé byly tlusté, jiné jen načrtnuté. Čekal. Jména stála na papíře – ale nepromluvila k němu.

„Shane?“

Otočil se. V otevřených dveřích stál Mark. „Mám vám od Tonyho vyřídit, že se Mason přiznal. Přepadl Amber Goodwillovou a taky napsal výhružný dopis Alex Wingerové.“

„Děkuji, Marku.“ Tím byly tedy zodpovězeny dvě otázky.

„Ano, a mám vám vyřídit, že si Tony šel na chvíli lehnout. Myslí, že mu není dobře.“

Shane se na něj tázavě podíval. „Mě už to taky napadlo. Co je mu?“

Mladý policista pokrčil rameny. „To neřekne.“

„Proč ne?“

„No...“ Mark rozpačitě vsunul ruce do kapes. „Je tady šéf, pořád žije v napětí, všechno má pod kontrolou.“

„Hm. Mám jít za ním?“

„Ne, ne, chce být sám.“ Mark zavřel dveře.

Shane se zamyslel. Ani on nikdy dřív nepřiznal, že mu není dobře, že už nestačí na případy. Téměř celý rok to nechtěl přiznat ani sám sobě... Opřel se a bloudil pohledem kolem. Velká nástěnná mapa, police, na kterém stálo několik pohárů z kriketových soutěží policejních týmů, tři listiny, jedna z nich bohatě zdobená a psaná nějakým asijským písmem, které neuměl číst, fotografie celého oddělení s Costarellim uprostřed.

On, Shane, svoje vyznamenání v kanceláři v Brisbane nevyvěsil. Ležely v nejspodnější zásuvce psacího stolu, který bude muset příští týden vyklidit. Pokud se mu podaří se do té doby vrátit. Když ne, jeho nástupce prostě obsah zásuvek nahází do papírové krabice, kterou si pak Shane bude moci kdykoliv odnést. Proč pořád ještě přemýšlí o ukončení služby? Koneckonců, bylo to jeho vlastní rozhodnutí. Nikdo ho k tomu nenutil. Upřeně se díval na praporky na mapě. Nebud' sentimentální, Shane, říkal si v duchu.

Zvonění telefonu ho vytrhlo ze zadumání. Byl to Mark a oznámil mu, že mají nový důkaz.

Soumrak pohltila noc. Nebylo už slyšet žádného ptáka, žádný hmyz, jen praskání ohně. Plameny, uzavřené mezi krychlovými kameny, neklidně plápolaly. Trny a listoví křovisek a stromů řídkého lesa vydechovaly ostrý dech, který jako by se zastavil v žáru dne. Mezi tenkými kmeny stromů probleskovala pláž jako vybělené kosti. Za ní číhalo smolně černé moře. Z černého nočního nebe jen tu a tam probleskovaly hvězdy, velké jako špendlíkové hlavičky. Chvilími se na okamžik ukázal i tenký srpek měsíce.

Po tváři mu stékal pot. Z hromady sebraného dříví vytáhl větev bez kůry a přistrčil ji k plamenům, které si žádaly novou potravu. Chvilí se díval do ohně, pak se naklonil nad papírovou krabicí od fazolových konzerv. Poklekl na teplý kámen a vytáhl ven kočku, které předtím spoutal nohy. V tlamičce měla zaklíněný kus dřeva, aby nemohla kousat. Zvíře vyráželo ostré skřeky a kroutilo se v jeho rukách. Cukl sebou, když se mu dráčky zařaly do masa. Popadl kočku za týl. Trásl se vztekem i bolestí a musel se ovládat, aby ji jednoduše neroz-

tříštil o kameny. Ale vzpamatoval, se, položil zvíře na kamenitou zem, a přitiskl mu ruku na hlavu. Druhou rukou bleskurychlým pohybem přešel ostrou čepelí loveckého nože po krku zvířete. Krev vystříkla, tělo se vzepjalo, zašubalo sebou, zachvělo se – a ochablo. Nožem otevřel břicho zvířete, vytrhl vnitřní orgány a vložil je do pletené misky. Oheň jasně plápolal mezi dvěma kameny.

Nejprve položil do plamenů tělo, pak plnou misku. Vzduch se naplnil pachem spáleného masa. Díval se, jak kouř stoupá k nočnímu nebi, a věděl, že je to tak dobře.

„Přináším ti ji,“ zamumlal a lepicí pásku, umělohmotný závěs a nové rukavice hodil do plastové nákupní tašky. Kéž by mu to konečně přineslo klid!

24

21 kroků četl Shane na ceduli nad schodištěm a zaparkoval přímo u obrubníku. Na základě článku v *Northern Territory News* se ohlásila majitelka esoterického krámků a tvrdila, že ornament zná. Shane se ptal po Costarellim, ale ten byl někde mimo budovu a nedosažitelný. Proto jel Shane sám.

Sluneční svit zeslábl a brzy bude vystřídán soumrakem. Zdi domů a asfalt vydávaly teplo, které do sebe přes den natáhly. Od pěti hodin byla většina obchodů zavřená, jen krámků s víny byl ještě otevřený. Od McLaughlan Street, nedaleko od křižovatky s Knuckey Street, vedlo dřevěné schodiště nahoru do prvního – a tím horního patra budov. Shane schody nepočítal. Ještě ani nebyl nahoře, a už slyšel jemné cinkání zvonkohry, ucítil nasládlou vůni zapálených tyčinek a postřehl tóny esoterické hudby. U otevřených dveří pleskala voda v malé pokojové kašně.

„Ahoj.“ Žena se na něj usmála. „Já jsem Petra.“

Vstoupil do veliké, vzdušné místnosti, u jejíhož stropu se točily ventilátory, a šel za ní mezi stolky, na kterých byly vystaveny – přestože nebyl odborníkem v tomto oboru – obvyklé produkty tohoto typu jako vonné esence, přírodní mýdla, šperky, kameny, amulety...

Kromě nich dvou nebyl v krámu nikdo. Petra se zastavila u nízkého stolku se třemi nízkými sedačkami z ratanu.

„Prosím.“ Ukázala na sedačku a ze džbánku, ve kterém plavala kolečka citronu a pomeranče, mu nalila sklenici vody. Velkými otevřenými okny padalo dovnitř narudlé večerní světlo a slabý větřík pohyboval všemi zvonkohrami v krámě.

„Doufám, že vám dokážu nějak pomoci,“ řekla a posadila se. Zářivý úsměv byl pryč, ale pohled jejích očí byl stejně pronikavý jako předtím.

Z náprsní kapsy vytáhl list papíru, rozložil ho a podal jí.

Petra na něj jen krátce pohlédla, a pak se najednou opět usmála. „Ano, přesně to jsem si myslela: je to otisk energetické destičky.“

„Otisk čeho?“

„Energetické destičky,“ opakovala tónem trpělivého nadhledu a odložila papír na stůl. „Co víte o přenosu energie?“

„Tedy...“ Neměl nejmenší ponětí, o čem mluví. Byl si jistý, že Tamara by hned věděla, o čem je řeč.

„Chápu.“ Usmála se. „Pokusím se vysvětlit vám to jednoduše a krátce.“

„Děkuji.“

„Hmota je energie.“

Přikývl. Zatím ji dokázal sledovat.

„Dobrá,“ pokračovala. „Naše tělo je obklopeno elektrickým polem o jistém napětí. Nervové spoje, napětí ve svalstvu, to všechno je energie, odpovídajícím způsobem proměnná.“

Ani to pro něj nebylo nic nového. Napěťové pole člověka se dá dokonce měřit běžnými přístroji, to věděl.

„Jestliže se připojíme ke zdroji energie, můžeme sami zvýšit svůj energetický potenciál. Vezměte si například...“ rozhlédla se, vstala a vrátila se s pyramidou z křemene, velkou asi jako pěst. „...tady toto. Tento předmět vyzářuje energii. Někteří lidé ji dokáží spo-

jit se svou vlastní energií, vyčistit si myšlenky nebo i uzdravovat druhé.“

Přikývl a odkašlal si.

Usmála se. „To si dovede představit, nebo ne?“

„Tedy...“

„To nic.“ Odložila pyramidu vedle papíru s filigránským symbolem. „Stejnou funkci, totiž spojování energie za účelem ovlivnění něčeho, odvedení na jinou dráhu, k vyčištění něčeho... má tato energetická destička, abych to vyjádřila co nejjednodušeji.“ Měkce a s pochopením se usmála. „My také máme něco podobného.“ Vstala a přešla k jednomu ze stolů, na kterém ležely kameny a mušle, a vrátila se s modrou oválnou destičkou z umělé hmoty. Velká byla asi jako dvě dlaně. „Na rozdíl od krystalů, které mají velmi odlišné energetické potenciály a vlastní vnitřní život, mají tyto destičky konstantní energetický potenciál.“ Přejela prsty přes filigránské linie a jemné průřezy. „Mají neměnné kmity.“

„Chápu,“ zamumlal Shane. Dal si velkou práci, aby porozuměl.

„Vezměte si to.“ Už měl destičku v ruce. „Podporuje jakoukoliv duchovní činnost tím, že negativní energii mění na pozitivní. Uvádí do harmonie tělo, ducha a mysl s božstvím.“ Zíral na vyryté ornamenty, na oba protínající se kruhy uprostřed destičky, do kterých se protínaly další kruhy, a čím déle se na ně díval, tím více kruhů objevoval a najednou se všechny začaly otáčet...

„Destičky,“ pokračovala Petra jemným hlasem, „zrcadlí naši nejlepší pozitivní energii a vracejí nám ji, jako to dělají opravdoví přátelé. Podporují nás v tom, abychom získali životní energii, vnitřní rovnováhu a duchovní naplnění.“

Všechno to znělo jako z reklamního letáku.

„Hm.“ Chtěl jí vrátit destičku.

„Ne, ne, nechte si ji.“ Opět se na něj podívala tím zvláštním pronikavým pohledem. „Tato destička, přesně jako to na papíře, se jmenuje portál. Odstíní pozemské zmatky, abychom se snáze dostali do styku s naším vyšším duchovním Já. Portál nás naladí na nejvyšší pravdu. Obejdeme pozemská omezení a duch může volně stoupat.“

Rozuměl stěží polovině z toho, co říkala. „Pozemské omezení? Myslíte tím tělo?“

Šťastně se usmála, podle všeho porozuměl. „Ano, ale také proti-venství, nedostatek peněz, vzdálenosti, jiné lidi, kteří nás od něčeho vzdalují...“ Naléhavě se na něj zadívala. „Můžeme být tak šťastní a silní...“ Odmlčela se. Podle všeho si uvědomila jeho přítomnost, člověka, který nedělal dojem, že by byl schopný toho, co ona.

„Jak dlouho máte tyhle destičky?“ zeptal se.

„Docela určitě od sedmdesátých let. Jistě víte...“

„A jaký význam má tohle znamení ve spojení s mrtvolou?“

Její úsměv zmizel a ve výrazu obličeje se objevilo něco hněvivého. „Toto znamení je pozitivní, přitakává životu. K vraždě se nehodí ani trochu, chápete?“

„Takže vrah toto znamení zneužil?“

„Ano!“ několikrát přikývla a opět se zadívala na destičku v jeho rukou.

„Mohl by ji vrah použít k tomu, aby...“ Pokoušel se najít vhodná slova v této řeči, která mu byla cizí. „... aby svému spirituálnímu jednání propůjčil více síly a významu?“

Zavrtěla hlavou. „To nevím. Případá mi to jako protimluv.“ Její pohled klouzal po místnosti někde za jeho hlavou. „Možná...“ promluvila pomalu, „... možná chtěl svému jednání odejmout to negativní.“

„Chtěl... přeměnit negativní energii v pozitivní?“

„No ano. Možná mu bylo oběti líto.“

To znělo věrohodně.

„Kde se dostanou tyto destičky?“

„Ach, dostanete je v esoterických krámcích v Evropě, v Americe... Jistě si je můžete objednat i přes internet.“ Její hlas zněl zase jako na začátku, ale pronikavost jejího pohledu byla pryč a na její místo nastoupilo cosi zachmuřeného. Možná myslela na všechny ty kameny a destičky ve svém krámku, jejichž energie může být zneužita.

„Kupoval si u vás někdo v poslední době tuhle destičku?“ zeptal se.

Vzdychla si. „Nechcete toho málo. Za posledního půl roku si vzpomínám na dvě ženy.“ Pak zavrtěla hlavou. „Ale na žádného muže. A vy jistě předpokládáte, že to byl muž, ne?“

„Pro začátek ano. Děkuji vám za vaši pomoc, Petro.“ Vstal.

„Okamžik,“ řekla u východu a vzala z regálu CD. „Vezměte si to.“ V očích měla nyní bolestný výraz. „Z toho načerpáte sílu pro těžký úkol, který je před vámi.“

Když sešel ze schodů, pocítil závrať. Před osmi lety vyhledali odborníky na umění a orientalisty a nikdo to znamení nedokázal jednoznačně vyložit. Nyní v esoterickém krámku v nejvzdálenějším cípu kontinentu narazil na řešení. McNulty se k tomu znamení nevyjádřil. Jen se na ně díval a mlčel. Pochopitelně: neměl nejmenší ponětí, co znamená.

Nastartoval motor Costarelliho služebního auta. *Vyčištění a přeměna karmy z minulého života*, četl na přebalu CD. Zasunul je do přehrávače a vyjel. Na nebi zmizely poslední kousky modří. Auta zapínala světla. Na ulici bylo už jen pár lidí. Teprve na Mitchell Street bylo na chodnících živěji.

Zazněl příjemně hluboký mužský hlas: *Toto cvičení vizualizace vám může pomoci uzdravit poraněnou duši a vyhladit auru. Podpoří vás v přeměně vzorů, které ovlivňovaly váš dosavadní život. Zazněla jemná klavírní hudba, která na něj měla uspávací účinek. Vyhledejte si klidné místo, na kterém se rádi zdržujete. Dýchejte zhluboka a klidně, nádech a výdech, nádech a výdech, nádech a výdech...* Zmáčkl tlačítko stop a CD pustil, teprve když zaparkoval před policejním prezidiem. Ve skutečnosti byl přesvědčen, že tyhle věci na něj nepůsobí, ale co když přece. V každém případě, za pokus to stojí.

Nyní otevřeme své čakry... Opřel si hlavu. Jak je napjatý! Připadal si uzavřený pod jakýmsi nánosem. Následoval pokyny mluvčího a zhluboka dýchal. Pomalu se uvolňoval. Cítil, jak se jej zmocňuje příjemný pocit, asi jako kdyby odložil brnění, které ho svíralo...

Probral se při náhlém úderu do střechy auta.

„Shane, ksakru!“

Za bočním okénkem se objevil Costarelliho zjizvený obličej. Shane spustil okénko.

„Poslyš, neděláš tady něco neslušného?“ Hlas mu připadal silnější a drsnější než jindy. Dovnitř zavanul dech, prosycený nikotinem.

Nyní otevřeme své čakry, abychom... zaznělo z reproduktoru.

Costarelli byl zřejmě zase ten starý známý – nebyla na něm znát ani nejmenší slabost. „Co to tady posloucháš?“ Ukázal hořící cigaretou na přehrávač, a pak na Shaneův klín. „Kde jsi to sebral?“

„To je destička duchovní síly z esoterického krámku na McLaughlan Street.“ Shane zmáčkl stop a nechal CD vyjet. „Jak se ti vede?“

Costarelli odmítavě mávl rukou a jako na důkaz, že se mu daří dobře, zhluboka zatáhl z cigarety. „Nestojí to za řeč. Ale tady tohle...“ zase ukázal na destičku. „To vypadá jako to zatracené znamení, je to fakt zatraceně podobné...“

„Není to podobné, je to identické, Tony.“

Costarelliho náhle přepadl záchvat kašle. Naštvaně odhodil cigaretu.

Nahoře v kanceláři Shane vyprávěl o své návštěvě v krámku 21 kroků.

„A ta Petra, představila ti taky hned vraha?“ zeptal se kousavě Costarelli.

„Bohužel ne.“ Shane se nedal vyprovokovat.

„Jak teď věc vypadá, Shane,“ Costarelli se opřel a přihladil si vlasy, „mohl by náš vrah být nějaký praštěný esoterik – chci říci, že nás těmi šílenostmi chce tahat za nos.“ Pohrdavě sjel pohledem destičku, ležící na stole. „Nebo – co si o tom myslíš ty, Shane?“ V jeho hlase zaznělo cosi vyzývavého a Shane se v duchu ptal, jestli mu Tony nezávidí objev destičky se znamením.

„Mohl by to taky být pokus vraha umenšit svou vinu tím, že pro oběť udělá něco dobrého.“

Costarelli zvedl obočí. „To napadlo tebe?“

„Petru.“

„Aha.“ Costarelli se s nakrčeným čelem zadíval na oválný kousek umělé hmoty. „Ta Petra je docela chytrá, co?“

Shane už toho měl dost. „Poslouchej, Tony. Ušetři mě svých cynických poznámek. Nevím, co se s tebou děje, ale sám ses rozhodl řešit tenhle případ se mnou, tak to laskavě taky dělej.“

Na několik vteřin se rozhostilo napjaté ticho. Vůbec bych se nedivil, kdyby teď Tony začal řvát, říkal si v duchu Shane.

Ale z Costarelliho obličeje pomalu zmizel pohrdavý rys. „Dobrá, Shane. Chci ho čapnout.“ Pohledem bloudil z předmětů na svém stole po zdech, a nakonec se Shanovi zadíval do očí. „Chci odejít s čistým kontem.“

Shane se zadíval na kolegu, na jeho svalnaté paže, které měl zkřížené na hrudi, na jeho silný krk. A přesto působil vyčerpaně, jako by už neměl žádné rezervy. „Proč chceš tak brzy odejít, Tony?“

Přes Costarelliho tvář se mihl krátký, bolestný úsměv. „Shane, jak se věci mají, je srdečně jedno, co chci já.“

Než se Shane mohl zeptat, co tím myslel, Costarelli vstal. „Uvidíme se zítra ráno.“

Shane se už neptal, protože věděl, že by stejně nedostal upřímnou odpověď. „Máš klíče k bytu Valerie Tateové?“

„Jsou ve druhé zásuvce.“ S tím zavřel dveře.

Shane vstal a šel k oknu. V místnosti však bylo příliš světlo a venku příliš tma, takže viděl jen obrysy a světla pouličních lamp a aut. Zvuk sirén zesílil. Policejní vozy stále přivázely dolů do sklepa opilce. Tony mu jednou ukázal cely, ve kterých měli vystřízlivět většinou aboriginové. Zdi a podlaha byly natřeny omyvatelnou barvou a lavice z umělé hmoty měla zakulacené rohy. V některých zoologických zahradách tak drží zvířata, aby se jejich prostory daly bez problémů vystříkat hadicí.

Věděl, že moře je odsud asi půl kilometru, a téměř stejně daleko bylo k soudu, kde před třemi dny zbytečně čekali na Valerii Tateovou. Koho potkala cestou od soudu? Proč nenastoupila do svého auta? Co když si na ni přece jen počkal Dave Cameron a jeho domnělé alibi nebylo k ničemu? Nebo na ni čekal Matthew Griffith, protože si chtěl promluvit o jejím těhotenství nebo ukončit jejich poměr? Myslel na její byt. Co Valerie Tateová dělala, když přišla domů? Nebyla členkou žádného fitness klubu, jen občas si půjčila nějaké DVD, téměř neměla přátele – zato tajný poměr se ženatým mužem. Co je tohle za život pro mladou ženu...

Někdy, říkal si v duchu, si uvědomíme, v jakých poměrech jsme žili, až když je všechno za námi. Často mluvil se ženami, se kterými jejich manželé léta špatně zacházeli, ale ony se přesto neodvážily od nich odejít. Proč? Protože si nedovedly představit, že by mohly žít

jinak. Jsme příliš přizpůsobiví. Mnohokrát o tom diskutoval s Elizou Lee, soudní lékařkou v Brisbane. Jsme příliš přizpůsobiví, proto se nám podařilo více či méně ovládnout všechny ostatní živé bytosti, řekla. Brzy nás bude sedm miliard a měníme celou planetu, takže každým rokem zmizí tisíce druhů nebo možná i statisíce, ničíme a znečišťujeme všechny zdroje a stále se rozmnožujeme – protože jsme tak přizpůsobiví. Ano. Přizpůsobivost z nás udělala pány planety – a taky bude příčinou našeho zániku.

Pohlédl na kávovar a ulevilo se mu, když v konvici neviděl žádnou kávu. Vzal klíče z Costarelliho stolu a vyšel ven.

Jeannie nastoupila do auta a jela domů.

Slunce zapadalo do moře a propůjčilo mu bronzově zbarvený lesk. V rádiu hráli její oblíbenou písničku a za chvíli už si ji pobrukovala s sebou. Brzy se osmělila a z pobrukování přešla do zpěvu.

Zeptal se jí, jestli ji zítra může pozvat na oběd. Souhlasila. Co to se mnou je, říkala si v duchu, že mě v průběhu dvou dnů oslovili dva muži?

Wanda byla plná důvěry. „Tak to v životě chodí, jednou zažiješ zklamání, podruhé jsi obdarovaná!“

Odbočila do své ulice, zpomalila, ještě jedno odbočení vlevo a dvakrát vpravo, a vjela do dvora domu, ve kterém měla byt. Slunce mezitím zapadlo. Domy a stromy vrhaly šedé stíny a v některém z bytů štěkal pes.

Vystoupila.

„Ahoj!“

Otočila se po hlase. Překvapeně se na něj podívala. Udělal obranné gesto. „Promiňte. Myslím, že vám musím něco vysvětlit.“ Otevřel před ní dvířka auta.

Okamžik váhala, a pak nastoupila.

25

Dům za hustými blahovičníky byl temný. Kdyby neměl dobré informace, myslel by si, že tu nikdo nebydlí. Naproti jako posledně

svítil neon Holiday Apartements. Odemkl domovní dveře. Bylo ti-cho. Vypadalo to, že obyvatelé jsou zřejmě raději kdekoliv jinde než ve svém bytě. Tentokrát na schodišti nevonělo jídlo. Místo toho měl dojem, že tu voní čisticí prostředky. Vyšel do prvního patra a odemkl dveře.

Světlo se odrazilo od zářivě bílých zdí a na okamžik ho oslepilo. Vzpomněl si na slabou vůni parfému, kterou ucítil při první návštěvě. Příbytky lidí, kteří nečekaně zemřeli, vyzařují vždy totéž: žije v nich dále to, co smrt nemohla zničit – záliba v jistých barvách, smysl nebo také chybějící smysl pro krásu, jisté uspořádání, hudební vkus, ve skříních visí šaty, kdysi vybrané nebo získané darem...

Zastavil se před knihovnou. Valerie Tateová se zajímala o de-tektyvy. Těch několik amerických autorů bestsellerů znal. Podrobil názvy podrobnější prohlídce. Valerie Tateová měla ráda detektivní příběhy s těžištěm děje, odehrávajícím se u soudu. Ve spodní policiče ho upoutaly knihy, které se zabývaly psaním. *Tvůrčí psaní*, přečetl si na jednom z hřbetů... Valerie Tateová se tedy nespokojila jen se čte-ním. Poklekl a mezi knihami našel tenký černý sešit. Vytáhl ho a otevřel. Stránky byly ručně popsány. Nebyl to deník, spíš spisovatel-ské pokusy Valerie Tateové.

Odložil sešit na psací stůl, protože si jej chtěl později vzít. Vytá-hl obě zásuvky, které již prohledali policejní technici. Hledali po-známkové bloky, kalendáře a fotografie. Zbytek tam nechali. Beztak toho moc nebylo. Valerie Tateová neměla nijak přeplněné zásuvky. Štos kartotéčních lístků, poštovní známky, poznámkové lístky s lepí-cím proužkem, krabička kancelářských sponek. Ve druhé zásuvce našel na bloku složený list papíru. Vytáhl ho. Potvrzení přihlášky do kurzu tvůrčího psaní. V neděli u Berta Horkaye. Bert Horkay? Tohle jméno už někde musel číst. Vrátil se ke knihovně a vytáhl z ní ka-pesní vydání knihy. Bert Horkay: *Stopa trnitého d'ábla*. Položil knihu k Valerieinu sešitu a šel do ložnice.

Ve skříní si prohlížel její šaty, sahal do kapes v naději, že najde něco, co by ho dovedlo dál. Někdy se mu dostaly do rukou staré jíz-denky, kapesníky se stopami DNA, lístky z parkovacích automatů nebo vstupenky do kina a pomohly mu vyřešit případ. Dnes ale štěstí neměl. Kapsy byly prázdné. Valerie Tateová byla i v tomto ohledu

pořádná. Vzal tedy sešit a knihu, ve dveřích se ještě jednou ohlédl a vyšel ven.

Mnozí lidé procházejí životem, aniž by zanechali stopu, a pak sejdou strašlivou smrtí. Ve svém povolání poznal mnoho lidí, se kterými se seznámil až díky jejich smrti – opravdu podivný způsob seznáování. K mrtvým si vypěstoval silný vztah. A někdy se ho tento vztah dotýkal víc, než mu bylo milé. Když ještě žila, byla mu Valerie Tateová nesympatická. Když ale zemřela, prohledával její šatník, dotýkal se jejího prádla, usedl na její místo na pohovce, četl její knihy. Mrtví už nemají žádné právo na soukromí – to bylo další poznání, které mu přineslo jeho zaměstnání. Léta střežená tajemství, zvláštnosti, obavy a vášně – to všechno už mrtvému nepatří, je mu to vyrváno. Dělá se to pro živé, pro příbuzné – a pro ostatní, kteří ještě jsou naživu. Aby byli chráněni před stejným osudem. V tom je jeho poslání, jeho odpovědnost. Až do pondělka. Pak už nebude mít žádnou odpovědnost.

Chvilí zůstal sedět v autě. Valerie Tateová měla žít úplně jiný život, říkal si v duchu, neměla bydlet v téhle temné, bezútěšné ulici, v tom bílém bytě.

Tamara se podívala na hodinky. Přesně jedenáct. Žádný div, že se cítila vyčerpaná. Oči ji pálily od čtení v jasném světle lampy na psacím stole. Už nanejvýš hodinu, řekla si a zase se posadila k psacímu stolu. Steve Whitlam, bývalý přítel Patty, konečně před půl hodinou zavolal a ona ho přemluvila ke schůzce nazítří ve městě.

Lekla se, když se ozvalo zaklepaní na dveře. Al Marlowe nahlédl dovnitř, ale zůstal stát venku, s rukou na klice. „Ahoj, Tamaro! Ještě pracuješ?“ Al vypadal překvapivě dobře. Přestože se jeho vkus v oblékání nezměnil, hrubé rysy bývalého boxera vypadaly v tuto hodinu podivuhodně uvolněné. Říkalo se, že má zase novou milenkou. Jak to tak vypadalo, mělo to na něj dobrý vliv.

Mávla rukou. „Není snadné hledat stopy v případě, který se odehrál před několika lety.“

„Já vím.“ Vzdychl si. „Co je nového u Shana?“

„Nic.“

Pustil kliku. „Poslyš, nemohla jsi udělat víc, abys ho přiměla změnit názor?“

„Co tím chceš říct?“ Potlačovala rozčilení. Al ovládal umění rozčilit ji jedinou poznámkou. „To jsem ho měla Carol přebrat, nebo jak to myslíš?“

Zvedl husté obočí. „Ztratíme jednoho z našich nejlepších lidí, Tamaro.“

Tamara věděla, že Shane Ala svou žádostí překvapil. Al sám už léta vykládal, že půjde na odpočinek, ale pořád ještě byl na svém místě. Nedokázal se odpoutat – Shane ano.

„Tedy...“ Tak jako často si povytáhl pásek kalhot, „... máš ještě víkend, pak si ti z Darwinu převezmou případ sami.“

Nečekala, že jí daruje třeba i jen jeden den, přesto se pokusila mít z toho o něco víc. „Ale pořád ještě to jsou dva dny.“

„Jsou to dva dny a tři noci, Tamaro.“ Pokřiveně se usmál. „Nemáme v ruce žádný důkaz, že to McNulty tehdy nebyl.“

„Ale on je mrtvý,“ namítla, „a v Darwinu se objevilo stejné znamení...“

„To zatracené znamení,“ skočil jí do řeči. „To si mohl okouknout kdokoliv.“

„Počkej, Ale, chápej, Shane nechce, aby mu někdo předhazoval, že tehdy zatkl nepravého...“

Odmítavě mávl rukou. „Tamaro! McNulty se přiznal. Byl na místě činu! V autě měl šaty oběti a vražedný nástroj. Byl to McNulty!“ Zavrtěl hlavou. „Já nevím, co to Shana zase popadlo. Proč kolegům v Darwinu nenechá jejich vraždy?“

Protože chce vyloučit jakoukoliv pochybnost, protože se sebe-menší pochybností nemůže v klidu odejít, chtěla Tamara odpovědět, ale její mobil právě zazvonil. Al se odvrátil.

„Ahoj. Tady je Jeff. Jeff Ellroy.“

S jeho zavoláním ani v nejmenším nepočítala s tím, že zavolá. Nevěděla, jestli má mít radost, nebo být naštvaná. Al vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

„Moc mě mrzí, že jsem byl včera do telefonu tak úsečný.“

Neodpověděla. Co si o tom má myslet? Kde se vzala ta změna nálady?

„Vy nic neříkáte. Zlobíte se?“ zeptal se.

„Ne, ne, je pozdě...“ začala. Uvědomila si, že si cuchá vlasy. Ještě že ji při tom nemůže vidět.

„Půl jedenácté...“

Podívala se na hodinky. „Po jedenácté.“

„Už po jedenácté? Ach ano. A... a... vy ještě pracujete? Jaký článek právě píšete?“ Proč je najednou tak hovorný? Zlobilo ji, že musí i nadále hrát roli novinářky. Ale teď, po telefonu, mu nemohla říci pravdu. „O proutkařích. Vy jste mě na tu myšlenku přivedl.“ Lež to nebyla tak špatná.

„Vážně?“

„Ano.“

Čekala. Jen ať se stará, říkala si. Slyšela odkašlání, ale nenásledovala žádná odpověď.

„Možná bychom si o tom mohli někdy popovídat.“ Tamaro, co to děláš?

„Nemyslíte, že na internetu najdete lepší informace?“ Jeho hlas zněl, jako by potlačoval smích.

„To si ověřím až poté, co budu znát vaše informace.“ Co to právě dělá? Flirtuje? A on? Směje se?

„No, to máte pravdu,“ řekl. „Jestli chcete – já... chci vám navrhnout, abyste na víkend přijela do Warwicku...“ Znělo to trochu suše, ale zjevně to byl pravý důvod, proč telefonoval.

Tamaro, co uděláš teď? Nechtěla jsi snad přesně tohle? Ze soukromých – ale i z profesionálních důvodů? „To je dobrý nápad!“ pospíšila si říct.

„Skvělé. Takže přijedete?“

„Ano. Kdy? V sobotu?“

„V sobotu bych to nestihl – ale řekněme v neděli? V poledne? Hodí se vám to?“

„Ano, jistě.“

Ještě jí popsal cestu a rozloučil se.

S povzdechem ukončila hovor. Právě si dala schůzku s jedním podezřelým – nebo dokonce možná s vrahem – v jeho domě. Hloupost, nebo slabomyslnost, Tamaro? „Přestaň!“ mumlala popuzeně. Vstala a chodila po kanceláři sem a tam a pokoušela se vzpomenout

si na podrobnosti ze setkání s Jeffem Ellroyem. Na jeho červeném autě byl nápis *Norman Field Engeneering*. O několik vteřin později už otvírala webovou stránku firmy se sídlem v Brisbane, zabývající se výstavbou a vyměřováním potrubí a systémů k přivádění vody a čištění odpadních vod.

Brzy bude půl dvanácté. Polovina noci. Kdo by teď ještě šel k telefonu? Právě chtěla zavěsit, když se ohlásil přívětivě znějící ženský hlas. Telefonistka řekla, že se Tamara dovolala na nepřetržitou havarijní službu, která, jak praví už její název, by měla být určena pouze pro případy havárie. Všechny ostatní dotazy vyřizují zaměstnanci v běžných úředních hodinách. Teprve když Tamara pohrozila, že její jednání může být kvalifikováno jako maření úředního výkonu, a zmínila se o znění několika dalších paragrafů, žena slíbila, že zavolá zpátky, jak jen to nejrychleji půjde. O tři minuty později skutečně zazvonil telefon.

„Jeff Ellroy je u nás zaměstnaný už tři roky.“ Žena protahovala slova, jako by měla v ústech žvýkačku. „Ale proč vás to zajímá? Má nějaký problém?“

Tamara neodpověděla. „Můžete mi říci, jestli byl Jeff Ellroy v lednu roku 2005 v Thajsku?“

„Po tsunami?“

Tsunami. Správně. 26. prosince 2004. Mrtvola byla nalezena na začátku ledna u Bangkoku, několik dní po katastrofě, které padlo za oběť čtvrt milionu lidí...

„Měli jsme několik projektů v Thajsku... Musela bych se podívat do papírů.“

„Ano, udělejte to. Počkám.“

„Mohu vám zavolat zpátky.“

„Ne, počkám.“ Žena na druhé straně vedení tiše vzdychla. Opět se ohlásila za necelou minutu. „Máme hovor kvůli zařízení na filtraci odpadních vod... Ach, to vás pravděpodobně vůbec nezajímá... Ano, Jeff Ellroy byl se dvěma kolegy od 22. prosince v Bangkoku a okolí. Vrátit se měli třetího ledna, ale kvůli té katastrofě byly lety pozastaveny. 10. ledna se tady v Brisbane konal mítink, a toho se už zúčastnil.“

„Víte, co tam ti lidé mezitím dělali?“

„Ne. To v našich materiálech není. My naše pracovníky nespícluujeme.“

„Tak jsem to rozhodně nemyslela.“

„Poslyšte, jestli má Jeff Ellroy nějaké problémy, tak by to jeho zaměstnavatel měl vědět.“

„Jedná se o pouhou informaci. O nic víc. A děkuji vám za pomoc.“ Tamara zavěsila.

Takže Jeff Ellroy byl v době vraždy v Bangkoku. Na místě činu byl i v době, kdy byla zavražděna Patty. Je to všechno náhoda? Ale jen to, že Jeff Ellroy byl v době vraždy v Thajsku jako tisíce dalších Australanů, nemuselo vůbec nic znamenat. Kromě toho u vraždy v Thajsku nebyla zmínka o žádném znamení. Že by ta vražda nepatřila mezi ty, které vyšetřují oni?

Uvědomila si, že má ztuhlý krk a začíná ji bolet hlava. Vraždu v Papui-Nové Guineji 3. srpna 1996 ještě neprozkoumala.

V protokolech z vyšetřování v roce 1999 stálo, že Jeff Ellroy pracuje jako inženýr u firmy Lindsay & Brothers v Brisbane. Třeba byl u té firmy i v roce 1996! Sáhla po telefonu. Tentokrát ale neměla štěstí. Tato firma neprovozovala žádnou tísňovou linku. Záznamník hovorů oznamoval úřední hodiny.

Je po půlnoci, konstatovala. Byla úplně vyčerpaná.

26

Možná to byla touha po spřízněné duši, možná také prostě jen nechut' vrátit se sám do hotelového pokoje nebo se opít v baru, co ho přimělo neodbočit na křižovatce podle směrovky City a místo toho jet k letišti.

Costarelli mu cestou ke Griffithovi ukázal svůj malý dům na Vanderlin Drive, ulici táhnoucí se východním směrem z města podél letiště. Hospodařil tam už více než deset let, jak se vyjádřil. Jak to chceš jinak pojmenovat, to, co děláš sám ve dvou místnostech, ve kterých spíš, ráno piješ kávu a večer u televize pivo?

Se zavřenými okny, vypnutým rádiem a jen tiše šumící klimatizací Shane klouzal po spoře osvětlené silnici.

Jednu chvíli mu domy po levé straně začaly připadat povědomé a začal se rozhlížet po Costarelliho adrese. Orientační smysl ho nezradil. O několik minut později zastavil před jeho domem. Z jednoho z oken padalo světlo. Shane vystoupil, šel ke vchodu a zaklepal na dřevěné dveře nízkého domu s plochou střechou, podobajícího se krabici od bot.

Dveře povolily. Shane trochu překvapeně o krok ustoupil. Tony se podle všeho nezamykal. „Hej, Tony! To jsem já, Shane!“

Žádná odpověď.

Před vnitřním zrakem mu vystupovaly obrazy. Příliš často vstupoval do bytů, ve kterých ho čekalo nemilé překvapení. Bez těchto obrazů v hlavě už vůbec nemohl vstoupit do tichého, nezamčeného bytu. Vytáhl z pouzdra pistoli Glock a odjistil ji. Pak hmatl po zdi v místech, kde se dal očekávat vypínač. Zářivky zamrkaly. Osvětlyly bezútešný prostor: čtvercovou místnost o ploše asi dvaceti metrů čtverečních s podlahou, potaženou kobercem, plným skvrn. Uprostřed stála opotřebovaná pohovka s pomačkanými polštáři a chumlem pomačkaných, barevných, zplstnatělých dek, a jedna jediná židle. Z nízkého stolku s nesčetnými světlými kolečky v místech, kde někdy stály sklenice, se odchlipovala překližka, na podnose stály dvě prázdné láhve. U protější stěny stál starý, neforemný televizor, na stolku, který nejspíš pocházel z blešího trhu. Vedle něj se vršily videokazety.

„Tony?“ Zaposlouchal se. Žádná odpověď.

Na druhé straně místnosti byl kuchyňský kout. Ve dřezu se vršily šálky a kávové konvice, na lince stálo několik prázdných lahví od piva a plný popelník. Vedle ležely uzávěry od pivních lahví a zmačkaný sáček od chipsů. Ve vzduchu visel pach neumytého nádobí a cigaretového kouře. Vedle kuchyňského koutu byly přivřené dveře, které zřejmě vedly do ložnice. Shane zvedl zbraň a přistoupil ke dveřím. Škvírou viděl postel. Prudce otevřel dveře a zmáčkl vypínač. Rozsvítila se lampa se stínítkem na nočním stolku a zalila celý pokoj načervenalou barvou. Polštář i pokrývka byly pomačkané. Všude na zemi ležely poházené kousky ošacení. Takhle tedy žiješ, Tony, říkal

si v duchu, a viděl před sebou sportovně oblečeného a čerstvě osprchovaného kolegu.

Zasunul zbraň do pouzdra a usedl na lůžko. Proč policista opustil svůj dům a nezamkl za sebou? Kde Tony parkuje svoje auto? Před domem ho neviděl. Očima bloudil po zažloutlých, dříve nejspíš bíle vymalovaných stěnách. Naproti posteli stál druhý televizor, na zemi ležela hromada DVD a videokazet. Nad postelí visel veliký obraz v odstínech červené barvy, namalovaný technikou americké retuše, který představoval protahující se ženu, nahou až na červené střevíčky s vysokými podpatky. Člověče, Tony, říkal si v duchu. Na nočním stolku se vršily odborné policejní časopisy, nahoře ležely dvě propisovačky a starý budík ukazoval červenými svítícími číslicemi 22:56. Vyšel ven a zhasl.

Když chtěl za sebou zabouchnout domovní dveře, viděl, jak nějaké auto odbočuje k domu. Oslepil ho kužel světla z reflektorů. Slyšel, jak se otevřela dvířka.

„Hele, Shane, co tady děláš?“ ozval se Costarelliho hlas.

Shane si držel ruku před obličejem na ochranu proti světlu, ale Costarelliho neviděl. „Vypni tu uvítací iluminaci!“

Světlo zhaslo a Shanova ruka poklesla. „Proč si nezamykáš, Tony?“

„Zámek je rozbitý. Byl jsi uvnitř?“

„Svítilo se...“

Tony zabouchl dvířka. „Chceš pivo?“

„Právě proto jsem přišel.“

Přes Costarelliho tvář přelétl unavený úsměv. „Tak jdi dovnitř. V lednici je několik piv. Já musím nejdřív do sprchy.“

Shane šel napřed, zatímco Costarelli zamykal auto. Z ledničky vzal dvě piva, posadil se na starou pohovku a poslouchal, jak v koupelně teče voda. V prvním okamžiku zavřel oči a šumění sprchy mu připomínalo jemné zvuky na CD z esoterického krámků. Jestlipak vrah poslouchal stejné CD, nebo tu energetickou destičku použil jen k označení svého obětiště?

„Spíš?“ Drsný hlas Costarelliho ho vytrhl ze zamyšlení.

„Právě jsem myslel na tu energetickou destičku. A v té souvislosti si vždycky vzpomenu na toho Camerona.“

Costarelli se svezl do starého křesla a vlhké vlasy si rukou sčísł dozadu. Zavoněl mýdlem a Shane se v duchu ptal, jestli právě přijel od nějaké ženy. Neříkala Alex Wingerová, že často vyhledává prostitutky?

„Proč ten?“ Costarelli sáhl do náprsní kapsy čistého trička s límečkem, ale nenašel v ní krabičku cigaret. Vstal, odešel do koupelny a vrátil se s hořící cigaretou.

„Má smysl pro takové věci.“ Shane musel myslet na Cameronův jemný hlas, na jeho smysl pro klid a krásu přírody. „Když si to shrneme...“ Shane odložil láhev. „Dave Cameron v době činu v Darwinu. Brit Johannsonová, která by mu mohla potvrdit alibi, není k nalezení.“

Dave Cameron má lékařské vědomosti, Valerii Tateové už jednou udělal modřinu pod okem, byl žárlivý... Zajímá se o věci, jako jsou jeskynní malby a tajemné hvězdné mapy a má kontakty na aboriginy. Musí připustit, že Dave Cameron v mnoha ohledech přichází v úvahu jako pachatel.

Costarelli zavřel oči, zhluboka zatáhl z cigarety, a pomalu vypouštěl kouř nosními dírkami, až se rozkašlal. Byl to silný, suchý kašel. Costarelli se schoulil.

„Poslyš, myslíš, že ti kouření dělá dobře?“ zeptal se Shane.

„Ne,“ zazněla krátká odpověď. Costarelli zase vdechl kouř, pak se opřel a natáhl nohy. „Takže Dave Cameron...“ A svraštil čelo.

„Vypadá jako uzavřený člověk, ale nevím, jestli je to kvůli utajování, nebo ze smutku.“

„Hm, mnozí dělají tajemství i z neštěstí,“ řekl Costarelli a zamýšleně se zadíval za stoupajícím cigaretovým kouřem.

Shane se neptal, jak to myslel. Beztak by nedostal pořádnou odpověď. A tak pokračoval: „Pak máme Matthewa Griffitha. Nemohl svou milenku zabít proto, že – řekněme – ho vydírala? On si potrpí na peníze. A jak odhaduji Paula van Oosterzee...“ Shane si vzpomněl na obraz v Griffithově kanceláři, na které van Oosterzee nevypadal právě jako dobromyslný, shovívavý nebo velkorysý člověk. „... jak starého pána odhaduji, velmi si potrpí na loajalitu a docela určitě by neměl slitování s mužem, který klame jeho dceru – a tím také jeho.“

Costarelli přikývl, ale neřekl nic.

„A Brian Mason podle všeho využil příležitosti, aby se tím vyděračským dopisem pomstil Alex Wingerové za čas, strávený ve vězení. Úkol postrašit Amber Goodwillovou prostě jen tak vzal. Já se ale ptám: pokud je to sériový vrah, bral by takový úkol, jako je postrašení Amber Goodwillové?“

Costarelli mlčky pozoroval hořící špičku své cigarety. Venku projel truck a okenní tabulky se lehce roztráslly.

Proč jen je tak těžké dostat se v tomto případě o něco dopředu? říkal si v duchu Shane. Již několik dní se staráme jednou tady, jednou tam, a na nic jsme nepřišli.

„Mám ti něco přečíst? Ze svého románu?“ zeptal se najednou Costarelli.

„Ty píšeš román?“

„Copak jsem ti to neřekl?“

„Ne.“

Costarelli přinesl z ledničky dvě piva, otevřel je a víčka odhodil do dřezu. „Je to o jednom policajtoví.“

„Fakt?“ zeptal se pobaveně Shane.

Costarelli jako by to neslyšel. „Člověk by měl psát o tom, v čem se vyzná.“

„Jo, tak teda...“

Costarelli zmizel v ložnici. Shane ho slyšel, jak vytahuje zásuvku, pravděpodobně nočního stolku. Krátce poté se Costarelli vrátil s několika archy papíru a zase se svezl do křesla. „Opravdu to chceš poslouchat?“ Vylovil cigaretu z krabičky a škrtl zapalovačem.

„No jasně.“

Costarelli zhluboka vdechl kouř a přimhouřenýma očima se zadíval na Shana. „Ten policajt se jmenuje Jim Banks.“

Shane přikývl.

Costarelli si odkašlal a začal číst: „Tady je pořád hic. Hadry se lepí na kůži. Nohy se varí ve vlastní šťávě. V tom vedru nemůžeš myslet. Chceš pivo a sedět ve stínu. Chceš se dívat na moře a sem tam mít ženskou. Víc nic. Prostě být. Jenže Jim Banks věděl, že to nefunguje. Zločin si nikdy nedá dvacet.“ Vzhlédl. „Co tomu říkáš?“

Shane se zamyslel nad diplomatickou odpovědí. „Hm. Je to ještě tak trochu...“

„Jen trpělivost. To není všechno.“ Costarelli si odkašlal a zase zvedl papír. *„Jim Banks si zastrčil pistoli Glock za pásek. Dnes to zase stojí za hovno, říkal si v duchu. A zítra to bude to samé. A přesto chci mít raději takový zasraný den než vůbec žádný jako můj bratr.“* Costarelli vzhlédl. „Jeho bratr byl totiž v Americe odsouzen k smrti.“

„Aha.“ Shane se cítil nesvůj.

„Tak co?“

„Hm. Nevím. V literatuře se vůbec nevyznám.“ To nebyla lež a Shane doufal, že se s tím Costarelli spokojí – a přestane číst.

„Krátké věty, nic přebytečného! Hemingway za to dostal Nobelovu cenu.“

Shane si byl jistý, že ji Hemingway dostal za něco jiného než jen za podobné věty...

Costarelli postavil láhev od piva na stůl. „Tak dělej! Povídej!“

„Opravdu chceš slyšet můj názor?“

„Ale ano. Dovedu snést kritiku. Do toho!“

„Čestně, Tony, já myslím, že to stojí za hovno.“

„Hovno? Já jsem na to potřeboval tři dny a ty jen tak řekneš: hovno?“

„Omlouvám se. Najdi si jiného kritika, Tony.“

Costarelli zavrtěl hlavou a zadíval se na svůj rukopis. „Shane, měl jsi pravdu, nemáš o tom nejmenší ponětí!“

„Co kdybys absolvoval kurz u Berta Horkaye?“

„Cože?“

„Kurz tvůrčího psaní u Berta Horkaye. Valerie Tateová se chtěla přihlásit.“

Costarelli stále ještě nevypadal na to, že by námitky svého kolegy bral vážně. „Bert Horkay?“ Poškrábal se na hlavě.

„Prý je to známý spisovatel a novinář,“ řekl Shane.

„A co od něho chtěla Valerie Tateová?“

Shane pokrčil rameny. „Naučit se psát.“

„Valerie Tateová? Ale proč?“

„Tony? To se ptáš ty? Proč teda chceš psát ty?“

Costarelli se na něho podíval, jako by řekl něco neslýchaného. Costarelli byl vůbec v podivné náladě. Bylo by asi lepší, kdybych teď odešel, řekl si v duchu Shane a vstal. „Musím do postele.“ Na okamžik položil Costarellimu ruku na rameno a šel ke dveřím. Tam se ještě jednou otočil, ale Costarelli unaveně zíral na koberec posetý skvrnami.

27

Sobota 16. června

Mladý muž se nehýbal. Stál tam, s hlavou sklopenou, rozcuchanými černými vlasy a svěšenými pažemi. Portrét vítězně se usmívajícího pilota Formule 1 Michaela Schumachera na černém tričku, které měl přetažené přes černé kraťasy, způsobil, že mladý muž vypadal ještě slabší. Naopak žena, neochvějně stojící vedle něj, byla připravená chránit svého synovce před vším a před každým. Její statné tělo bylo zahalené do tmavomodrých šatů bez rukávů, jejichž sněhobílé knoflíčky zářily na slunci. Šedé vlasy, husté a mírně zvlněné, jí končily těsně u ramen. Mohlo jí být pětáctýřicet, možná i padesát. Oba stáli bez hnutí. Nepřeneslo se na ně nic z nervozity policistů, kteří se pohybovali a gestikulovali. Oni počkají – a je jedno, jak dlouho. To Shanovi prolétlo hlavou, když se k nim blížil – a myslel si to pořád, když už u nich stál a krátce jim pokývl. Žena se na něho podívala a neopětovala jeho gesto. Mladý muž trochu zvedl hlavu, ale do očí se mu nepodíval. Chtěl jít na ryby. Pak objevil tu mrtvolu: tělo mladé ženy bez vnitřností, vyprávěla krátkými větami žena.

Vzduch v osm hodin ráno byl čirý a svěží. Za jiných podmínek by Shane mohl vychutnávat nádherný výhled z útesů nad tyrkysově modrým mořem. Pod ním se stáčela vlna za vlnou a pomalu a tiše ustupovala v drobných kamíncích. Za bouřlivých dní tady vlny s duněním narážejí na břeh, z jejich hřebenů stříká pěna a mrtvé ryby a utrhané řasy se smýkají po kamení.

O několik set metrů dál východním směrem přecházely kamínky v jemný písek. Tam se, na zelené louce, na které už byly postavené

stany k festivalu, zvedala budova muzea, kterou odtud nebylo vidět, a ve které – jak mu bylo řečeno – byly exponáty související s historií Darwinu.

„Vy patříte k lidu Larakija, že?“ zeptal se Shane.

Žena přikývla.

Pokusil se k ní nějak proniknout, poznat, co se v ní odehrává, ale jako by mezi nimi vztyčila nepřekročitelnou zeď.

„Je tohle pro vás nějaké zvláštní místo?“

Tentokrát žena nepřikývla, ale pronesla hlubokým, jasným hlasem: „Ano.“

„Posvátné místo?“

„Významné místo, ne posvátné.“

„Rozumím,“ řekl. Ale co vlastně věděl o posvátných místech, co věděl o jejich historii – a o historii jejich útisku? Jistě, někde četl, že zde sídlící aboriginové byli až do třicátých let minulého století naháněni do táborů a stali se lacinou pracovní silou pro bílé. Taký věděl, že jedno pro ně významné, ne-li přímo posvátné místo dole u přístavu bylo označeno za uzavřený vojenský prostor. Tím pádem pro ně přestal být přístupný. Jak by mu asi bylo, kdyby byl jedním z nich? Neuzavřel by se také před bílými despoty?

„Vy pracujete tady v muzeu, že?“

„Ano.“

„Jaký význam může mít odložení těla právě tady?“

Žena se nyní pohnula a otočila hlavu k moři. Když se pohledem vrátila ke Shanovi a na okamžik mu pohlédla do očí, řekla: „O tom musíte přemýšlet.“

„Dělám to, ale nemohla byste mi pomoci?“

Její pohled putoval mimo něj k moři a konečně se zase k němu vrátil. „V Desateru se praví: nezabiješ.“

„Ano.“ Překvapilo ho, že se zmínila o bibli. Možná chodila do církevní školy. Mluvila bezvadnou angličtinou.

„Ježíš pro nás zemřel na kříži,“ pokračovala.

„Ano, já vím, ale... co to má společného s tímto místem? Pokud vím, pro křesťany nemá žádný zvláštní význam.“

Čekal na další vysvětlení, ale ona už jen tiše promluvila svým jazykem na mladého muže, který sotva slyšitelně a bez pohnutí něco odpověděl.

„Shane!“ To byl Costarelli. „Řekni jim, že mohou jít. Pokud budeme mít další otázky, obrátíme se na ně.“

Shane se otočil k ženě, která jen přikývla a vzdálila se. Mladý muž se na Shana ani jednou nepodíval a se sklopenou hlavou prošel kolem něj. Žena se najednou zastavila, otočila, natáhla dlouhou tmavou paži a ukázala k místu na pláži, ležícímu dále východním směrem, a řekla: „Dariba Nunggalinya. Old Man Rock.“

Zadíval se na skalisko, vystupující z vody v blízkosti pláže.

„Co s tím?“

Žena na něj pohlédla pronikavými tmavými očima. „Odtud ho vidíš.“ S tím odešla a Shane se díval za ní i mladým mužem, jak bosí přecházejí přes pahorek a mizí za křovisky. Široké, pohodlné cestě s asfaltovým povrchem nevěnovali nejmenší pozornost, jako by tam nebyla.

Shane se opět zadíval ke skále, o niž se tříštily vlny, a ze které asi dva metry vyčnívaly nad hladinu. Opravdu si vrah zvolil to místo proto, aby při činu skálu viděl? Vzpomněl si na oba nápadné kameny, u kterých byla zavražděna Patty Bensonová. A Valerie Tateová byla nalezena na kamenité plošině. Tyto důkazy naznačovaly, že se jedná o jednoho pachatele, který se cítí spojený s aboriginy a je důvěrně obeznámen s jejich životem a světovým názorem; je to někdo, kdo zná jejich místa a význam těchto míst...

Shane přešel k místu činu, kde bíle oblečení muži ze soudního lékařství právě ukládali tělo do černého plastového pytle. Ta žena měla plavé vlasy se zesvětlenými pramínky, dlouhé k ramenům. Valerie Tateová byla tmavovlasá a rozhodně o několik let mladší. A Patty Bensonová byla křehká tmavá blondýna. Vrah zřejmě nedával přednost žádnému určitému typu.

„Tady!“ Costarelliho drsný hlas ho vytrhl ze zamyšleného pozorování. Shane viděl, že jeho prst ukazuje na povědomé znamení, nastříkané na velkém hranatém kameni vedle mrtvého těla.

„Skončil jste?“ zeptal se Costarelli fotografa, malého, podsaditého muže, který vypadal, jako by pocházel z nějaké jižní země.

„Všechno je hotové,“ odpověděl a prohlížel si fotografie na displeji.

Costarelli se zhluboka nadechl a šel na kraj útesu. Shane ho sledoval, jak se dívá ven, ne moře, kde se v dálce zvedaly temné stíny. Musely to být ostrovy Tiwi. A jeho napadlo, že tam se narodil McNulty.

Costarelli se otočil a loktem si otřel pot z čela.

Shane si všiml, že se mu chvěje spodní ret. „Tobě není dobře, Tony?“

„Jeannie Reidová. Minulý měsíc jí bylo třicet.“

„Tys ji znal?“ zeptal se Shane.

Costarelli si vzdychl. „Pojedeme do kanceláře.“

Steve Whitlam navrhl k setkání kavárnu. Přestože Tamaru neznal, určitě ji hned pozná. Byla jediným hostem, který seděl sám u stolu, všechny ostatní byly obsazeny rodinami s dětmi nebo páry. Přišla o deset minut dříve, protože místo k zaparkování našla rychleji, než předpokládala. Velkým oknem se dívala ven.

Riverside Quay v Brisbane bylo plné lidí. Nad i pod širokým schodištěm, vedoucím z ulice dolů k řece, na které právě klouzalo modré vodní taxi Citycat, byly vystavěny stánky blešího trhu. I podél pobřežní promenády, která se vinula u úpatí moderních bytových domů, se nabízely pestré šátky, dřevěný nábytek, akvarely, hrnčířské zboží, panenky a tisíce jiných věcí. Bylo půl jedenácté a žádné velké vedro, protože vítr tu a tam zastřel slunce mraky. Kromě četných turistů bylo mezi návštěvníky i mnoho obyvatel města, kteří se nechali postrkovat od stánku ke stánku nebo se z kavárny kochali pohledem na trh i řeku.

Číšník jí přinesl café latté. Cítila se špatně. Celé dny pracovala, a co z toho? Vrah udeřil v Darwinu podruhé. Shane jí volal dnes ráno. O necelou půlhodinu později se to dozvěděla ze zpráv. Když Shana informovala o svém vyšetřování, nejdříve mlčel. Věděla, jak je mu zatěžko projevit pocity, natož o pocitech mluvit. Slíbila, že ho bude i nadále informovat, a rozloučila se. O pozvání Jeffa Ellroye se nezmínila.

Proč vůbec brala Ellroye v úvahu? Proč v něm za každou cenu chtěla odhalit pachatele? Být k sobě upřímná jí působilo bolest: ale nehledala snad důvod, aby zapřela svoje pocity? Jeff Ellroy v ní od prvního okamžiku něco spustil, a to se nemělo stát. Zamíchala kávu ve sklenici, a když vzhlédla, uviděla muže, který se pátravě rozhlížel.

„Detektiv Tamara Thompsonová?“ Natáhl k ní ruku.

„Steve Whitlam? Děkuji vám, že jste přišel.“ Tamara vstala a potřásla muži ve světlých plátěných kalhotách a širokém bílém tričku rukou. Mohlo mu být něco málo přes čtyřicet, jako Ellroyovi, ale zdaleka nebyl v tak dobré fyzické kondici. Vlasy měl již prošedivělé, husté a zvlněné. Ochable visící tváře a také břicho, přes které se tričko napínalo, svědčily o tom, že je to milovník dobrého jídla a pití, který se jen občas přiměje k běhu po pláži.

„To je v pořádku. Doufal jsem, že na to všechno půjde zapomenout, ale...“ Pomalu zavrtěl hlavou a nakrčil čelo. „... když jsem ve zprávách slyšel, že v Darwinu...“ Odmlčel se, odtáhl židli od stolu a posadil se naproti ní.

„Chápu, pane Whitlame.“

„Moje děti milují bleší trh a žena zrovna tak.“ Ted’ se usmál.

Tamara připadal jeho hlas příjemný, a když nyní seděla proti němu, říkala si, že sympatičtí muži jsou bohužel většinou zadaní. „Já už jsem tady dlouho nebyla.“ Zadívala se dolů na pestrý dav.

„Pravděpodobně jste příliš zaměstnaná honěním zločinců,“ usmál se, a tentokrát to byl nakažlivý úsměv.

Číšník se zeptal na jeho přání; objednal si kolu.

V poslední době mi muži často připadají milí, řekla si v duchu, a to není dobře. Soustředovala se na otázky, které chtěla položit Stevovi Whitlamovi. Chtěla se s ním setkat ze dvou důvodů: potřebovala vědět, jestli jí Jeff řekl pravdu, a chtěla si udělat přesnější obraz o té noci, kdy byla zavražděna Patty. „Vy jste tehdy řekl,“ začala, „že Patty byla ve velmi dobré náladě, když přišla v hospodě k vám a vašim přátelům.“

Nadechl se a na okamžik zavřel oči. Když je zase otevřel, řekl: „Víte, mně to všechno připadá, jako by se to stalo v nějakém jiném životě. Ale ano, byla dost... jak to říct... rozverná. Mluvila příliš hlasitě, smála se příliš hlasitě... ona...“ Spustil ruce ze stolu. „Vím,

že jsem v té chvíli byl rád, že jsem se jí zbavil. Nevládal jsem její... její živelnost – jiní tomu říkali spontánnost.“

„Abychom se ještě vrátili k tomu večeru, Steve. Myslíte si, že Patty byla zamilovaná?“

„Ano.“ Několikrát přikývl. „Vypadala tak. A taky řekla, že si chce koupit láhev šampaňského. Takže to celé muselo být velmi spontánní. Tedy, já bych si v tom podniku šampaňské nekoupil.“ Zkřivil ústa k úšklebku.

„Proč ne?“

„Žádný velký výběr. Jen to nejnutnější, tři různá bílá vína, tři červená, tři druhy piva a šampaňské snad jen jedno.“

Číšník přinesl kolu.

„Ale Patty vám o své nové lásce nic neřekla?“

„Ne. Nebyli jsme vůči sobě právě... jak bych to řekl...“ Poškrábal se na hlavě a prsty si pročísl vlasy. „... přátelsky naladěni. Jestli rozumíte, co tím myslím.“

Dovedla si to představit. Oběma rukama sevřel skleničku.

„Proč ale k vám ale přece jen přišla?“

„Nepřišla ke mně. Mne totálně ignorovala, ale přátelsky se pozdravila s mými třemi kamarády. Zнала je z doby, kdy chodila se mnou. Pravděpodobně to udělala schválně.“ Trochu nejistě se usmál. Čeho tím chtěl dosáhnout? Soucitu?

„Jak se chovala k vašemu příteli Jeffu Ellroyovi?“ ptala se dál.

„Ach, Jeff! Vždycky ho měla ráda. Skoro bych řekl, že ho chtěla ulovit. Ale Jeff s ní pak vyšel ven a zavolal jí taxík.“

Tak to stálo ve spine. „Jak Jeff vypadal, když se vrátil?“

Steve se opřel a zkřížil paže na hrudi. Zřejmě přemýšlel. „Jak to myslíte?“

„No, byl vyvedený z míry? Rozpačitý?“ Co vlastně chce slyšet?

„Je to už tak dávno.“ Znělo to stísněně. Upil trochu koly a zamračil se. „Dávají do toho vždycky tolik ledu, nezdá se vám?“

Chce snad získat čas? Tamara se na něj upřeně dívala.

„No, on byl celé odpoledne i večer... no... tak trochu odtazitý nebo jak bych to řekl. Utlučený. Ale říkal, že má za sebou namáhavý týden.“

„Takže nebyl jiný, když se vrátil zvenku?“ Myslela si snad, že ji už tehdy zabil a položil do svého auta?

„Ne, to nemůžu tvrdit. Ale jak jsem už řekl, stalo se to už tak dávno a my jsme pili, kdo by se staral o to, jestli se někdo změnil?“

Měl pravdu. Možná, že všechno její snažení je nesmyslné. Ve vzpomínkách se mění fakta. Kdo by ještě mohl říci, jak to bylo doopravdy? Skončí to tady, řekla si v duchu. „A v půl dvanácté jste všichni jeli domů?“

„Ano. Vzali jsme si taxík. Až na Jeffa.“

„Kde stálo jeho auto?“

„Na parkovišti někde poblíž.“

„A když jste si druhý den šel pro svoje auto, Jeff už tam nebyl?“

„Ne. Říkal, že se v autě pár hodin prospí, a pak pojede k otci do Warwicku.“

„Dělal to tak častěji? To je přece dost nezvyklé, spát v autě, když má člověk byt.“

„Někdy to dělal. Vždycky nerad odjížděl taxíkem a druhý den se někam vracet pro auto. Nesnášel to. Měl velké kombi.“ Dlouze se na ni zadíval. „Povězte mi, proč mi kladete tyhle otázky o Jeffovi?“

To je ono! řekla si v duchu. „Pokouším se vytvořit si obrázek toho večera.“

Přestože pomalu přikývl, nebyl plně přesvědčený, dalo se to vyčíst z jeho obličeje. „Jeff byl vždycky pohodový. I vůči ženám. Nikdy nebyl útočný, nikoho nenapadal, nikdy se nezachoval nevhodně. Vždycky byl slušný, nikdy třeba nevykládal hloupé vtipy o blondýnách. Přál bych mu super přítelkyni. Škoda, že ještě nenašel tu pravou.“

Uvědomila si, že je jí horko.

„Myslím, že se bojí. Bojí se blízkosti cizího člověka,“ pokračoval zamyšleně. „Brzy ztratil matku, bylo mu osm nebo deset, a k otci si zachovával odstup.“

Že by tohle byl důkaz? Nedělá ho to ještě více podezřelým? „A vy, vy strach z blízkosti nemáte?“ zeptala se, přestože věděla, že to je příliš osobní otázka.

Usmál se a zadíval se dolů k promenádě. „Tam dole, vidíte ten modrobílý slunečník? Pro ni bych skočil dolů – a nelitoval bych.“

Tamara se podívala dolů. Jakási žena s vysoko vyčesanými rudými vlasy zdobila stánek batikovanými šátky. Dvě malé děti, chlapec a holčička ve věku asi tři a čtyři roky, vybalovaly krabice. Tak vypadá štěstí, pomyslela si a na okamžik zatoužila přesně po tom. Pak si ale pomyslela, že nemá nejmenší chuť batikovat šátky... „Řekněte mi, Steve, neuvažoval jste tehdy – třeba jen na okamžik – že to mohl udělat Jeff?“

V jeho očích se rázem objevil odpor. „Nikdy,“ prohlásil pevným hlasem. „Znali jsme se deset let. Ne. Ani jedinou vteřinu jsem si nemyslel, že by to mohl být on. Byl vždycky férový, vždycky... korrektní a slušný.“

„Ještě se s ním stýkáte?“

„Bohužel už téměř ne. Práce – a pak rodina...“ Jeho politování neznělo opravdově. Dávno už vedl docela jiný, šťastnější život a netoužil po tom, co bylo před tím.

„Ach... Proč vlastně jel Jeff k otci, když se k němu choval s odstupem?“

Steve se usmál. „Byly přece Vánoce. A otec už měl jen jeho.“

Ano, to znělo přijatelně.

„Děkuji, pane Whitlame, že jste mi věnoval čas.“

S ulehčením si oddechl. „Doufám, že jsem vám aspoň trochu pomohl.“

Položil na stůl peníze za kolu a zarazil se. „Už jste platila svou kávu?“

„Ano.“

Usmál se. „Škoda. Rád bych vás pozval.“

Dívala se za ním, jak dlouhými kroky míří k východu a sestupuje k nábřeží. Zamyšleně vstala a prodírala se mezi stánky k podzemní garáži. Jakási žena, ověšená nacpanými igelitovými taškami, prošla kolem ní a připomněla jí seznam, který si dnes po matčině telefonátu napsala. Zase nedokázala říci ne. Jeff Ellroy měl tedy strach z blízkosti druhých... Není na tom ona stejně?

V poště byl dopis bez známky, někdo ho hodil do schránky Art centra dnes ráno, v sobotu. Alison se pokusila nedat před Meg nic najevo. Obě byly v kanceláři už od půl sedmé, aby prohlédly elektronickou poštu, vyřídily objednávky vstupenek a tisíce dalších maličností, které provázejí každý festival.

„Co je, Alison?“ Meg držela v ruce kávovou konvici a ohlédla se přes rameno.

„Ale nic.“ Rychle složila list papíru, zase ho vsunula do obálky a zastrčila do kabelky.

Meg si ji pozorně měřila. „Alison, kdyby se cokoliv dělo, tak řekni. Třeba bych ti mohla pomoci.“

„Díky, Meg.“ Usmála se. „Všechno je v pořádku. Jen jsem si právě vzpomněla, že ještě musím pryč.“ Vstala, sáhla po kabelce a pověsila si ji na rameno. „Za půl hodiny jsem zpátky. Mám ti přinést sendvič?“

Meg zavrtěla hlavou. Výraz jejího obličeje se nezměnil. Stále ještě si Alison měřila skeptickým pohledem. „Víš, já dovedu pochopit, že se cítíš provinile, ale věř mi, nikdo není anděl. Já bych jí taky přála jen to nejhorší.“

Zase se usmála a zase poděkovala. Jak se za to nenáviděla! „Za chvíli jsem zpátky, Meg.“

Pospíchala přes ulici a přes velké parkoviště mezi Woods Street a Cavenagh Street. Slunce nemilosrdně pálilo. Už po několika minutách se koupala v potu. Vstoupila do příjemně chladné restaurace, ve které bylo obsazeno jen několik stolů. Šla přímo k baru, nad kterým byla zavěšená televize. „Je něco nového ve zprávách?“ zeptala se bledé mladé ženy s kroužkem ve rtu.

Pokrčila rameny. „Nemám ponětí, já na to nekoukám. Co chcete vědět?“

V tom okamžiku se objevil obrázek, kterého se zděsila. „Můžete to dát trochu hlasitěji?“

Mladá žena zase pokrčila rameny. „Pro mě za mě. Ale jestli přijde šéf, budu to muset zase ztlumit.“

„Ano, jistě. Ale, prosím vás, dejte to hlasitěji!“ Musela se hodně ovládat, aby na ženu nevykřikla, aby už konečně zesílila zvuk.

Mladá žena se natáhla a stiskla nějaký knoflík. Alison stihla už jen konec.

„... jeho oběť jako před čtyřmi dny. Policie žádá o vaši pomoc.“

Pak se objevila fotografie mrtvé. Jeannie Reidová, stálo tam. Alison už neposlouchala. *Jdi do kavárny a podívej se na Zprávy, zlatíčko! To je varování, abys konečně pochopila, že to myslím vážně.* To stálo na listu papíru v její kabelce. Celá otupělá se otočila a spěchala k východu.

Horkem se málem zalkla. Svezla se na volnou židli pod sluneč-níkem. Srdce jí vynechávalo, klopýtalo, bodalo, hlava se málem roz-trhla a před očima jí všechno plavalo. Jen tlumeně vnímala, že se k ní otočila nějaká žena od vedlejšího stolu.

„Je vám špatně?“ zeptala se.

Pak Alison najednou držela v ruce sklenici vody.

„Vypijte to, musíte pít!“ říkala ta žena, jejíž obličej byl najednou blízko jejího. Možná jí ta žena opravdu pomůže, v každém případě cítila na rtech tvrdý okraj sklenice a pak něco vlažného, co jí svlažilo ústa a stékalo do krku.

„Už je to lepší?“

Alison znovu viděla zřetelně a chtěla vstát.

„Zůstaňte ještě chvilku sedět,“ řekla žena.

Alison zavrtěla hlavou. „Ne, ne, už je to zase dobré. Velmi vám děkuji.“ Sebrala všechny síly a zvedla se ze židle, nohy se jí chvěly. Ve stínu pod střechou pošty na Cavenagh Street vytáhla mobil a za-volala Christině. Čtyřikrát zazvonil, než se sestra konečně ohlásila.

„Dívala ses na zprávy?“ vykřikla do telefonu.

„Alison, nejdřív se uklidni. Jak křičíš, nerozumím ti ani slovo.“

„Christino! Se mnou je konec! Slyšela jsi, co děláš se ženami?“

„Jo, jistě, já tě chápu. Ale teď musíme mít jasnou hlavu.“

Alison se několikrát zhluboka nadechla. Ano, musí si zachovat jasnou hlavu. Dva domorodci se pomalu šourali kolem ní, aniž jí věnovali sebemenší pozornost.

„Alison, teď mi musíš důvěřovat. Jsem tvoje sestra, i když už tak úplně nepatřím k rodině. Slyšíš? Jsem tvoje sestra a vždycky bu-du tvoje sestra.“

„Ano, já vím.“ Podle hlasu se Alison opravdu zřejmě uklidnila.

„Dobře. Poslouchej: Phil se mi zapřísáhl při všem, co je mu svaté, že s tou věcí nemá nic, ale vůbec nic společného. On není žádný vrah, rozumíš? Možná udělal pár hloupostí, ale vrah není. Rozumíš mi?“

„Jo.“

„Takže už jsme o kousek dál. Dávej pozor, když půjdeš na policii a všechno jim řekneš, tak ti povím, co se stane: policajti seberou Phila. Pak si posvítí na mě. No dobře, já to snesu. Jenže nakonec budou chtít vědět, za co jsi zaplatila peníze. A proč by ti měli věřit, že to bylo jen tisíc dolarů a ne deset tisíc, za které se dá najmout zabiják?“ Alison slyšela, jak se Christina nadechla, nejspíš za hovoru kouřila. „Nemůžeš dokázat, kolik peněz jsi Philovi dala. Oni mu nebudou věřit, že to bylo jen tisíc a ne deset tisíc, i když na tom budeš trvat. A pak, Alison...“

„Ano?“ Jaký argument má sestra ještě na skladě? Ona sama byla už teď přesvědčená, že nemá smysl jít na policii.

„A pak, Alison, co si myslíš, že pro tebe policie může udělat? Věříš tomu, že by ti dali policejní ochranu? Člověk pořád slyší, jak mají málo lidí! Jen se budou hrabat v tvém životě a v životě Prudence. Budou tě mít ve spárech a pustí tě, teprve až budou mít někoho, komu to přisijou.“

Slyšela, jak na druhém konci spojení škrtl zapalovač.

„Vezměme to střízlivě,“ pokračovala Christine. „Co je pro tebe deset tisíc dolarů?“

„Ale Christino, pochop to přece, nemám žádnou záruku, že zůstane u těch deseti tisíc. Kdo zaplatí jednou, platí pořád.“

„Jo, a ty jsi už jednou zaplatila.“

Tím všechno začalo... „Christino! Vždyť ty mi vůbec nepomáháš!“

„Alison, prosím tě, uklidni se! Promiň, ale já si opravdu myslím, že nejjednodušší by bylo, kdybys ty peníze zaplatila a dala jasně najevo, že to je naposledy.“

Alison si vzdychla. „Jak to mám dát najevo někomu, kdo kuchá ženy?“ Její postavení bylo bezvýhodné.

Christina znovu vzdychla. „Bude vědět, že už nemůže požadovat víc. Nebude zbytečně napínat luk, protože ví, co by se stalo: pak bys šla na policii a on by už nic nedostal.“

Alison se pokoušela sebrat poslední zbytky zdravého rozumu. Má sestra pravdu? Má to ještě jednou zkusit a naposledy zaplatit?

„Tak co?“ ozval se sestřin hlas.

„Jak co?“

„Uvážilas, co uděláš?“

Alison se zhluboka nadechla a pomalu a dlouho vydechovala. Pak řekla: „Naposledy zaplatím.“

„Alison?“

„Jo.“

„Jestli chceš, můžu být s tebou a pozorovat to místo. Třeba toho chlapa chytíme, nebo ho aspoň budeme sledovat...“

Alison zaváhala. „Já nevím, Christino...“

„Ale jdi, nic neriskujeme. Mě nezná. Ty mi řekneš, kdy a kde chce mít ty peníze a já se schovám někde poblíž, abych na ně viděla.“

Plán působil nevinně, ale je opravdu takový? „Opravdu si myslíš, že to je dobrý nápad?“

Odpověď přišla bez váhání. „Jo.“

Deset tisíc dolarů, bušilo Alison v hlavě. Musí sehnat deset tisíc dolarů. Dnes, v sobotu...

Tony Costarelli rozložil před sebou na stole mapu a oběma rukama si přejížděl přes obličej, jako by chtěl probrat ze sna. Kývl na Vicky, která rozložila svoje poznámky a začala číst:

„V pátek večer Jeannie Reidová nastoupila do svého auta a jela domů. Vůz byl nalezen ve vjezdu u domu. Vrah tam na ni buď čekal, nebo ještě odešla pěšky. Pracovala jako prodavačka u Theodoruou, v showroomu. Jeannie Reidová žila sama. Nikdo ji nepohřešoval – až dnes ráno, když se nedostavila k joggingu s přítelkyní a kolegyní z práce Wandou. Wanda nám vypověděla, že Jeannie pozval v pátek na večeři nějaký přitažlivý zákazník.“ Vicky vzhlédla. „Prohlédli jsme si záznam bezpečnostní kamery v obchodě. Bohužel je velmi špatné kvality. Používají pořád dokola staré kazety.“

Na její znamení Nat zapnul monitor na stole u zdi. Kamera byla relativně vysoko nad pokladnou a zabírala poměrně široký úhel. Kvalita obrazu měla k dokonalosti daleko, a kromě toho kamera snímala obraz jen každých pět vteřin, takže pohyb byl velmi trhaný. Skleněné dveře se otevřely. Dovnitř vstoupil muž v krátkých kalhotách a tričku s límečkem, přistoupil k vitrínám, zády ke kameře. Pak k němu přistoupila Jeannie Reidová, on se otočil, ale obličej hned zase stočil stranou. Nat zastavil pásek, vrátil ho, přehrával, zase zastavil a pak, malý okamžik, kamera zabírala obličej. Baseballová čepice ho, bohužel, silně stínila.

Nat zapraskal klouby, jinak bylo ticho.

Costarelli si odfrkl. „Co máme ještě?“

Mike, ten bezbarvý důstojník, si odkašlal. „Nenašli jsme žádný otisk boty. Půda je příliš tvrdá.“

„Co nůž?“ zeptal se Costarelli.

„Byla použita podobná, možná i stejná čepel, oboustranně nabroušená, dlouhá asi dvacet centimetrů.“

„Ještě něco?“

„Tentokrát jsme u vnitřních orgánů našli zmuchlaný kousek lepicí pásky. Mimo jiné na ní ulpělo několik vláken. Možná z koberce, případně z koberce v domě oběti nebo z jejího auta.“

„No, aspoň něco.“

Vicky Chen se přihlásila o slovo. „Kolegové zavražděné Jeannie vypověděli, že nosila na krku perly. Byly její. Jako zaměstnanec mohla využít výhodné koupě. Vypověděli, že perly nosila prakticky každý den, i ten poslední. A v jejím bytě nalezeny nebyly.“

Vrah tedy tentokrát vzal nejen její šaty, ale i šperky, říkal si v duchu Shane. Snad jako trofej. Možná je ale chtěl prostě prodat.

„Vicky, obstarej mi přesný popis náhrdelníku. A také jejího oblečení,“ nařídil Costarelli. „Pak si vezmi na starost sousedy, zeptej se ještě jednou, jestli někoho neviděli. A ty, Nate, si vezmi ještě někoho a prohledejte popelnice v blízkosti domu a kolem místa, kde leželo tělo.“

Nat si odfrkl a vzdorovitě zkrřížil paže na hrudi. Zlatý křížek na těžkém řetězu se zaleskl. Jak to s ním Vicky vydrží? ptal se sám sebe

Shane. Rozdílnější dvojice by se ve skupině vyšetřovatelů asi sotva našla. Co si Tony myslel, když tyhle dva dával dohromady?

„Teď se podržte!“ Byl to Mark, který právě rozrazil dveře. „Dave Cameron měl předevčírem dovolenou a nebyl ani ve svém bytě, ani na lodi!“

Costarelli se krátce podíval na Shana a řekl: „Že měl dovolenou, to ještě nic neznamená. Co si o tom myslíš, Shane?“

Všechny oči se upřely na něj. Co má na tuhle otázku odpovědět? Přestože si sám ještě včera večer vypočítával všechny body, které z Camerona dělaly možného pachatele, nedokázal si představit, že tento člověk je celá léta vodil za nos a teď je provokuje. „U McNultyho jsme si mysleli, že máme stoprocentní jistotu, a měli jsme dokonce i jeho přiznání, a přece to nebyla pravda.“ Shane se díval do obličejů policejních důstojníků. Měl pocit, že v některých vidí údiv a nepochopení, u Vicky zvědavost. „Ale já myslím...“ Vyměnil si pohled s Costarellim, který sahal do náprsní kapsy pro krabičku cigaret. „Nezáleží na tom, jestli mi pachatel vyhovuje, nebo ne – měli bychom se k němu vrátit.“

Costarelli přikývl. Shane počkal, až všichni opustí místnost. „Tony?“

Costarelli, který už v ruce držel cigaretu a zapalovač, aby si dole před vchodem konečně mohl zapálit, se zastavil a otočil.

„Co?“

„Odkud jsi znal Jeannie Reidovou?“

Costarelli si odfrkl. Najednou svěsil ramena.

„Shane, žiju tady už desítky let...“

„Tony, tohle si nech!“

„Ale já nic...“

„No tak, Tony!“

Costarelli si vzdychl. „Kdysi jsem s ní něco měl. Loni.“ Zadíval se na cigaretu ve svých prstech. „Přijdu pak nahoru.“

Shane se za ním díval, jak mizí v chodbě. Vzpomněl si na historku se zavražděnou prostitutkou a spisem, který zmizel.

V kanceláři zabodl další praporek do nástěnné mapy. Detektivem bude ještě do zítřejší noci 0:00 hodin. Nebude schopen odejít, aniž by zadržel pachatele. Svezl se na židli. Dave Cameron – muž s

tichým hlasem. Dave, herec? Na jeho psacím stole ležely knihy, které vzal z knihovny Valerie Tateové. Zatím se nedostal k tomu, aby se do nich podíval. A nedostal se k tomu opět, protože Vicky hlásila, že jí volala nějaká žena z novozélandského Aucklandu a řekla, že se před čtyřmi lety setkala s mužem, který s ní zjevně zamýšlel provést totéž, co udělal s Valerií Tateovou, Patty Bensonovou a nyní také s Jeannie Reidovou.

29

Na parkovišti před supermarketem Woolworth panoval jako každou sobotu čilý ruch. Všechna místa pod střechou z vlnitého plechu, která poskytovala aspoň nějaký stín, byla obsazená, a jen v místech nejdál od vchodu a nezastřešených našla Alison několik mezer, když pomalu projížděla mezi řadami aut. Třeba už sedí v některém z vozů a sleduje ji. Rozhlížela se, jestli v zaparkovaných autech neuvidí někoho podezřelého. Ale kdo vlastně je podezřelý?

Ten čtenář novin v červeném autě? Nebo ten tloušťík, který k ní je otočený zády a nakládá do svého auta spoustu tašek? Nebo ten na lavičce, s kloboukem staženým do čela?

O kousek dál objevila Christinino auto. Sestra musela být schovaná někde jinde. Kde, to předem nechtěla prozradit. „Aby ses po mně náhodou nějak nápadně nedívala,“ řekla do telefonu. Bylo domluveno, že sestra nespustí z očí uvedený odpadkový koš a zaznamená si číslo auta, kterým vyděrač odjede. V případě, že bude odcházet pěšky, měla za ním nenápadně jít.

Alison vsunula ruku do igelitové tašky na sedadle spolujezdce. Svazek sto a padesátidolarových bankovek ležel uvnitř. Andrew Nollenheim, investiční poradce National Bank, dostál slovu a vyplatil jí chybějících sedm tisíc, které získala prodejem balíku akcií. Ano, dokonce se mu ulevilo, že jí může konečně splatit velkou laskavost, kterou mu prokázala loni, když se postarala o jeho matku, zraněnou při nehodě v době, kdy byl v Kongu a nebylo možné s ním navázat spojení. Tehdy ji odvezla do nemocnice a zaplatila první účty.

S balíčkem peněz, který představoval měsíční plat vyššího manažera, uloženým v laciné igelitce, si připadala jako nějaký rebel. Peníze pro ni byly vždy spíš břemenem. Vyžadovaly odpovědné jednání a vyžadovaly vděčnost a poslušnost vůči otci, tak byla vychována. A teď půjde a deset tisíc dolarů jednoduše hodí do smetí!

Uvědomila si, že se jí na tváři objevil úšklebek. Na hodinkách měla za minutu tři. Potila se navzdory zapnuté klimatizaci. Teď! Vyjela směrem k výjezdu, počítala koše, zastavila u posledního, nechala běžet motor, vystoupila, vložila igelitku do kovové, půl metru vysoké nádoby, riskovala kratičký pohled na obě strany, zase nastoupila, zabouchla dvířka, vyjela z parkoviště a odbočila vpravo. Teprve teď se odvážila podívat do zpětného zrcátka, Ale k nádobám na odpady nikdo nešel. Ještě jednou odbočila vlevo a zaparkovala u zadního vchodu supermarketu. Vteřinová ručička na jejích hodinkách se posunovala dopředu nekonečně pomalu – a mobil mlčel. Christine se měla ohlásit, jakmile se u dotyčného koše na odpady bude něco dít. Čtyři minuty a dvacet vteřin po třetí. Pot na bříse jí prosákl přes šaty. Stehna se lepila k sobě a srdce jí bušilo. Tři mladí muži v kraťasech a vytahaných tričkách, se čtyřmi těžkými igelitkami s logem supermarketu se v umělohmotných pantoflích šourali přes rozpálený asfalt. Mají u sebe i její igelitku? Za ní se ve zpětném zrcátku objevil zmenšený muž ve špinavém tričku bez rukávů přes žluté sportovní kraťasy. I on nesl dvě tašky s nápisem Woolworth.

Když mobil zazvonil a chtěla po něm sáhnout, rozčilením jí vyklouzl z ruky. Zaklela, naklonila se, nahmatala ho pod pedály a konečně stiskla tlačítko. „Ano?“

„Představ si...“ Christina těžce dýchala, „k tomu koši přijel tmavý van, a když se zase rozjel, jela jsem za ním. Pak musel zastavit na semaforu. Vystoupila jsem – a víš, kdo v něm seděl?“

„Ne! Tak už to řekni!“

„Nějaká žena s malým dítětem!“

„No a, třeba poslal svou ženu! Máš to číslo?“

„Alison...“

Něco v sestřině hlase ji přimělo k námitce: „Christino, domluvily jsme se, že...“

„Panebože, ano! Ale... vždyť ty jsi úplně hysterická!“

„Já si můžu dovolit být hysterická! Za těchto okolností smím být tak hysterická, jak budu chtít.“

„Poslyš. Ta věc je...“ Zaváhala. „Igelitka je pryč.“

„Christino, slíbila jsi mi...“

„Já jsem ti vůbec nic neslíbila, jen jsem ti nabídla pomoc...“

„Pěkná pomoc!“

„Nemohla jsem přece tušit, že...“

„Ale Christino, vždyť to všechno byl tvůj nápad! Vůbec jsem se do toho neměla nechat zatahnout!“

„Hrozně mě to mrzí, Alison.“ Sestřin hlas zněl nezvykle tiše.

„Cos říkala?“

Slyšela, jak se Christina nadechuje. „Že je mi to líto.“

Ne, něco takového od sestry ještě neslyšela, a dojalo ji to.

„Alison? Byla jsem příliš rozčilená, než abych... moc mě to mrzí... opravdu...“ Christina se odmlčela. „Alison, jsi tam ještě?“

Sestřin hlas jí zněl v uších. „To je dobré, Christino.“ Přerušila spojení, opřela se a zadívala dopředu přes zaprášené čelní sklo. Vykoupila si svobodu – nebo ne?

Shane to věděl dříve než ona – a nedal jí vědět!

Uražená Tamara před sebou sunula nákupní vozík. Měla ho téměř úplně plný potravin a drogistického zboží podle seznamu, který jí matka načmárala na kousek čtverečkovaného papíru.

„Moje pátrání nebere vážně,“ mumlala si. Jak jinak si měla vysvětlit, že jí o objevu energetické destičky řekl až poté, když se mu zmínila o poznámce Steva Whitlama, že Patty Bensonová navštěvovala kurs esoteriky? Spolupracujeme, nebo ne? vyjela na něj vztekle. Nakonec se jí omluvil, z míry ho vyvedla ta věc s Costarellim. Ale stejně, v každém případě jsme až do nedělní noci partáci! říkala si v duchu.

U všech pokladen se vinuly fronty jako vždycky v sobotu, a než se rozhodla pro jednu z nich, třikrát zkontrolovala seznam, aby se ujistila, že nic nepřehlédla. Kdyby k tomu došlo, matka by se cítila k smrti uražená a předhazovala by jí, že ani ji, ani svého otce nebere vážně a že je nevděčná a bezcitná – a sobecká. Chtěla si ušetřit tento výstup – a především sebe samu před ním, v tom byla opravdu so-

becká. Toaletní papír, zubní pasta, vata, chipsy, barbecue, chipsy sýrové, chipsy s kyselou smetanou, sýr čedar, cibulová omáčka, chleba, aspirin... Měla všechno – až na alkohol, ten ať si koupí sami.

Pro sebe si do auta naložila jen to nejnnutnější. Prostě nevěděla, co by si pro sebe měla koupit. Zařadila se do nejkratší fronty a doufala, že to tady opravdu půjde nejrychleji. Zatímco čekala, maně se zadívala na palcové titulky v novinách v regálu před pokladnou.

„Promiňte, jen si vezmu noviny,“ zamumlala a protlačila se kolem nějaké ženy ke stojanu s tiskem.

Opět zemětřesení v Darwinu, stálo na první straně *Northern Territory News*.

Zemětřesení... tehdy... svatba její sestry. Jak často se to všechno už odehrálo v její hlavě? Bylo brzy ráno, když sestře sušila vlasy fénem. Beth, sestřina nejlepší kamarádka, právě dorazila, aby nevěstu nalíčila. Tamara si vzpomněla, že nejdřív si uvědomila cinkání lahviček s laky na nehty a parfémy na skleněném stolku. Pak drnčení okenních tabulek a ucítila, jak se jí pod nohama chvěje zem. „Zemětřesení! Ven! Honem ven!“ Beth vyběhla z domu na ulici. Sestra vyskočila ze židle, v obličeji byla bílá jako křída a mumlala: „Proč dnes?“ Pak popadla Tamaru za zápěstí a vyvlekla ji za sebou ven. Tamara si vzpomínala, že sama vůbec neměla strach. Zemětřesení nezažila poprvé a doposud žádné nebylo nijak silné. Ve stěnách se objevily trhliny, praskly nějaké okenní tabulky nebo z poličky spadlo pár knih. To ale bylo všechno. I tentokrát zůstala klidná, a přestože chvění země přešlo k nárazům a pošukávání, byla přesvědčená, že to za chvíli musí přejít.

„Slečno?“ Mladá žena u pokladny se na ni usmála.

Teprve nyní si uvědomila, že sice vyložila zboží na pás, ale nijak se nemá k placení. Rychle podala kartu a omluvila se.

„To bylo špatné znamení,“ šuškali si později někteří hosté před kostelem. „Já bych se v takový den neženil.“

Zamyšlená nakládala tašky do auta.

Evelyn Fitzpatricková seděla před vrcholkem, pokrytým sněhem. Za ní se táhlo široké údolí, zarostlé hustým zeleným lesem. Shane musel připustit: kolegové v Aucklandu si dali velkou práci a postarali se o krásnou dekoraci. „Rozumíte mi, slečno Fitzpatricková?“

Přikývla.

Shane pohlédl doleva, kde u mixážního pultu seděla Vicky s technikem. „Dobře. Děkujeme vám, že jste se přihlásila.“ Shane si uvědomil, že napjatě natahuje krk dopředu k mikrofonu. V místnosti bez oken na něj mířila kamera a svědkyni na Novém Zélandu zprostředkovala pohled na jeho hlavu a hrud'. Ovšem tak krásné pozadí jí nabídnout nemohl.

Costarelli se omluvil, že musí k lékaři, a dodal: „Nejde o nic vážného.“ Shane se neptal na detaily. Costarelli by beztak jen mávl rukou. Nemohl ovšem zakrýt, že jeho obličej téměř zešedl a z očí se vytratil lesk. Costarelli je nemocný, to bylo jisté.

Evelyn Fitzpatrickové bylo jednatřicet a byla rozvedená. Pracovala jako textilní designérka. Měla jemné rysy, plavé vlasy a živý výraz v očích. Celkem dělala soustředěný, klidný a nijak nervózní dojem. Poté, co se představila, ji Shane nechal vyprávět její příběh.

Bylo to o Vánocích před čtyřmi lety. Slavila je s přáteli v jejich bytě v centru Aucklandu. V půl dvanácté odešla, protože se necítila dobře. Již několik dní nebyla ve své kůži a domnívala se, že se nachladila. Na cestě z bytu k autu ji oslovil muž s plánem města v ruce. Nebyl ani opilý, ani agresivní a říkal, že navštívil kamaráda a cestou od něj se ztratil a nemůže najít auto. Naklonila se nad plán, když jí náhle zezadu popadl a přitiskl jí na nos kapesník, nasáklý ostře páchnoucí tekutinou – a natlačil ji do auta. Pak už si vzpomíná jen na okamžik, kdy otevřela oči a uviděla nad sebou nebe plné hvězd. Když se nadevzdla, uvědomila si, že jí roztrhl blůzu a že všude kolem stojí stromy. Ale po tom muži nebylo ani stopy. Když v dálce uslyšela zvuk motoru, schovala se, protože se domnívala, že se vrací, ale po chvíli si uvědomila, že zvuky přicházejí ze silnice. Vzchopila se a ve tmě bloudila lesem. Za svítání konečně narazila na dálnici, kde jí zastavil nákladňák a dovezl ji k policejní stanici. Tam podala

výpověď a pokusila se sestavit portrét pachatele, ale toho muže nikdy nenašli.

Shane se naklonil k mikrofonu: „Děkuji, slečno Fitzpatricková. Můžete nám říci, proč si myslíte, že to byl stejný muž, který zabil ty dvě ženy?“

Odkáslala si, sáhla po skleničce s vodou, napila se, zase ji postavila a podívala se přímo do kamery. „Ještě ten den jsem s policií jela na to místo. Okamžitě jsem je našla. Bylo to zvláštní místo. Ležel tam veliký kulatý kámen a na něm bylo nastříkané nějaké znamení. Vypadalo přesně jako to, které ukazovali ve zprávách.“

Proč se tato zpráva neobjevila mezi případy, které přezkoumávali? Policie tento případ možná nedokumentovala, protože nevěděla, že znamení by mohlo mít nějaký význam.

„Poznala byste ho, slečno Fitzpatricková, kdybychom vám ukázali fotografii?“ zeptal se.

Evelyn Fitzpatricková se nehýbala. S otevřenými ústy zírala do kamery.

Shane se otočil. Technik rychle stiskl několik tlačítek a narovnal si mikrofon. „Hned, Shane, hned to budu mít. Slečno Fitzpatricková, slyšíte mě?“

„Ano, slyším vás. Máte nějaké problémy?“ Evelyn Fitzpatricková mluvila, ale na obrazovce se stala nehybnou fotografií.

„Hned to bude.“ Technik opět manipuloval nějakými tlačítky. „Slečno Fitzpatricková, máme tady technický problém, promiňte.“

„To nic.“

Znělo to, jako by se zasmála. Technik kývl. V tom okamžiku se opět pohnula.

„Můžete nám toho muže popsat?“ zeptal se Shane.

„Ano.“ Evelyn Fitzpatricková popsala muže hodně po třicítce, asi metr osmdesát, šlachovitý až svalnatý. Barvy vlasů si nevšimla. Byla noc a kromě toho měl čepici se štítkem. „Měl příjemný hlas. Takový uklidňující.“

Ten popis Shana dráždil. Zvedl ke kameře fotografii Dava Camerona. „Vypadal takto?“

Svědkyňe se soustředila na střed obrazovky. Bylo to zvláštní dívat se do očí někomu, kdo si prohlíží fotografii.

„Ne.“ Zavrtěla hlavou a vzdychla si. „Víte, myslela jsem si, že na ten obličej nikdy nezapomenu – a teď zjišťuji, že se ten obličej v mých vzpomínkách za ta léta změnil.“ Smutně se usmála.

„To je úplně normální, slečno Fitzpatricková. Přesto to zkusíme ještě jednou.“ Zvedl jinou fotografii.

Evelyn Fitzpatricková si ji dlouho prohlížela, pak ale zavrtěla hlavou. „Ne, takhle taky nevypadal.“

Shane položil fotografii Matthewa Griffitha zpátky na stůl.

Pro úplnost jí ukázal i snímek Briana Masona, ale jak očekával, i ten odmítl.

Nevěděl, na co by se svědkyně ještě měl zeptat. Proto jí poděkoval a popřál jí štěstí. „A prosím vás, dejte nám vědět, kdybyste si vzpomněla na nějaký detail. Něco z jeho oblečení, vystupování, hlas, jeho pach... cokoliv.“

„Samozřejmě.“

Obraz se zastavil, technik si sundal sluchátka a s nakrčeným čelem točil knoflíky. „Nechápu, kde se vzala ta porucha,“ slyšel ho Shane mumlat.

Shane se opřel a díval se na usmívající se ženu před sebou. Oběť, která se nestala obětí... proč ne?*

„Počkat!“ vykřikl Shane a technik vzhlédl. „Zavolejte kolegy do Aucklandu, že Evelyn Fitzpatrickovou ještě potřebují!“

Technik se na něj jen podíval, ale Vicky už sáhla po telefonu. O několik minut později se Evelyn Fitzpatricková zase pohnula. Tentokrát seděla před docela obyčejným šedivým pozadím.

„Slečno Fitzpatricková, promiňte, že jsem vás zavolał zpátky... Říkala jste, že jste se probrala s roztrženou blůzou?“

Přikývla.

„Jinak jste byla oblečená?“

„Ano.“

„Promiňte mi tu otázku, ale nebylo na vaší hrudi něco, co... co...“ pátral po vhodném slově.

* Jestliže zápalná oběť jeho byla by z skotů, samce bez vady obětovati bude. A vloží ruku svou na hlavu oběti i bude příjemná jemu k očištění jeho. (Leviticus, 1;3,4, překlad podle Bible kralické)

„Chcete říci, jestli tam nebylo něco, co nebylo úplně normální?“ pomohla mu.

„Ano.“

Na okamžik zaváhala. „Vidíte mě, že?“ zeptala se pak.

„Ano, vidím vás velmi dobře.“

Zvedla ruku a přejela po blůze. Oči měla upřené do kamery. Rozepnula knoflíky a odhalila látku.

Shane musel polknout. Byl to šok... její prsa... Bože!

„Tehdy, před osmi lety, když jsem se dověděla diagnózu, jsem myslela, že zemřu,“ promluvila Evelyn Fitzpatricková. „Ale teď to vypadá, že mi rakovina zachránila život, vidíte?“ Opět si blůzu zapnula.

Shane si odkašlal. „Děkuji, slečno Fitzpatricková. Ještě jednou hodně štěstí.“

Zpříma a vážně hleděla do kamery. „Detektive, já chci, abyste toho člověka dopadl. Kvůli ostatním ženám.“

„Ano, Evelyn slibuji vám to. Dostaneme ho.“

Její úsměv zůstal na monitoru. Když se Shane otočil k Vicky a technikovi, viděl ještě rozpaky v jejich tvářích.

Shane byl překvapený, když Costarelliho našel už v kanceláři. „Co bylo u doktora?“

Costarelli unaveně mávl rukou. „Dostal jsem nějaké vitaminy. Už jsem ti říkal, že to není nic vážného.“

Shane mu nevěřil. Costarelli nebyl typ člověka, který jde k lékaři, když se cítí unavený. Ale dál se neptal. Costarelli musí sám vědět, co řekne a co ne.

„A co vyšlo najevo u vás, Shane?“ Posadil se do křesla s vysokým opěradlem a hnětl tenisový míček.

Shane mu vyprávěl o Evelyn Fitzpatrickové.

„Tony, ten chlap přináší oběti. A v bibli stojí, že oběť musí být bez vady. Nechal ji, protože měla amputované prsy. Měla ŠTĚSTÍ.“

Shane si umyl ruce a krátce se podíval do malého zrcadla. Tmavé kruhy pod jeho očima nevypadaly o nic lépe než Costarelliho.

„A dokázala ho popsat?“ chtěl vědět Costarelli.

„Ne. Ale nebyl to ani Dave, ani Griffith.“

Costarelli pomalu přikývl a chvíli se tvářil nepřítomně. Pak se jeho pohled vrátil zpátky. „Ksakru, Shane, už nemáme čas. Musíme si pospíšet a konečně ho čapnout!“

„Přestaň už s těmi svými posledními dny, Tony! Já prostě nechápu, proč si nemůžeš o pár měsíců prodloužit službu. A já, já můžu taky pár dní přetáhnout.“

„Nech tohle téma, Shane.“ Costarelli už zase hnětl tenisový míček.

Shane se otočil k oknu. Na louce pod stromem se vzdušnými kořeny už zase posedávali čtyři domorodci s vínem v papírových krabicích. Pak se otočil zpátky ke Costarellimu, který právě chtěl vstát, ale svezl se zpátky. Rozkašlal se a lapal po dechu. Podařilo se mu napřímit se, zapotácel se, a pak pod ním nohy podklesly. Shane ho ještě včas zachytil, aby nespadl na zem, a posadil ho na židli.

„Dovez mě k doktorovi Singhovi!“ vypravil ze sebe Costarelli mezi kašlem. „Royal Hospital.“

„Co jsi...“

„Doktor Singh, rychle!“ zašeptal Costarelli.

Shane prudce otevřel dveře a málem vrazil do Nata.

„Royal Hospital – víte, kde to je?“

Nat se podíval na svého šéfa, zhrouceného na židli a přikývl.

O necelých pět minut později policejní vůz s Natem u volantu, Shanem na sedadle spolujezdce a Costarellim na zadní sedačce vyrazil z podzemní garáže. S modrým majáčkem a sirénou se Nat řítí večerním městem. Sešlápl plynový pedál, v poslední chvíli otočil volantem, objel jiný vůz a zase vyrazil na plný plyn. Shane se chytil madla nad okénkem, pevně je svíral a otáčel se dozadu. Costarelli měl zavřené oči a těžce dýchal. Jeho pleť byla voskově žlutá. Na čele mu vyvstaly velké kapky potu. „Chtěl jsem vás toho ušetřit,“ vypravil ze sebe najednou. „Říkají tomu sarkom.“

Sarkom – zhoubný nádor pojivové, krevetvorné a lymfatické tkáně.

Beznadějné, tolik Shane věděl. „Kde?“

Costarelli zasténal a zkrivil obličej. „Myslím, že mě to žere zevnitř.“

Když Nat o necelých patnáct minut později zastavil před příjmem Royal Hospital, dva sanitáři tam už stáli připravení s pojízdnými nosítky. Costarelli byl dopraven do vyšetřovny. Štíhlý lékař s vlasy v pramíncích přibíhal a plášť se mu nadouval jako plachta.

„Doktor Singh?“ zeptal se Shane.

Lékař krátce přikývl. „Kolega?“

„Ano.“

„Zavolejte si později.“ Sestra už za ním zavřela dveře.

Shane se otočil k Natovi. „On nikdy neřekl, co mu je?“

Nat jako omámený zavrtěl hlavou. Zlatý řetěz jako by mu na jednu chvíli byl příliš těžký. „Nechápu...“ Poprvé v životě ztratil Nat svůj klid.

31

Mlčky seděla proti Matthewovi u kuchyňského stolu. Jen cinkání kovu o porcelán rušilo ticho. Od předání peněz u Woolwortha se pokoušela namluvit si, že tím je všechno vyřízené. Teď už s tou věcí nemá nic společného. Ale stále znovu ji trýznila otázka, jestli přece jen nebyla chyba tomu vyděrači a vrahovi jen tak dát peníze. Jak se k tomu mohla nechat přimět? Ani okamžik se necítila volněji.

Matthew s ní nemluvil. Proč s ním vůbec večeří? Proč si pořád něco namlouvá? Copak se už dávno necítí od něj vzdálená tisíce mil? Copak se už dávno nerozhodla, že takhle se žít nedá?

Zatímco do sebe rychle soukal rýži a zeleninu, zíral mimo ni. Občas se na ni krátce podíval podezíravým pohledem.

Konečně to už nevydržela. „Co je, Matthewe?“

Jedl dál. Kdyby měla říci pravdu, tak se odpovědi bála. Co jí tak mělo říci? Že nikdy nezapomene na smrt Valerie Tateové? Že bude vždycky stát mezi nimi? Potlačila povzdech. Nebylo by opravdu lepší mlčet?

Najednou pustil vidličku a nůž na talíř. „Slyšela jsi o vraždě Jeannie Riedové?“ zeptal se.

Žaludek se jí křečovitě sevřel. „Ano. Ve zprávách.“ Chtěla svému hlasu dodat neutrální tón, když ale ze sebe nemohla vypravit vůbec nic, musela si odkašlat.

„Ty jsi ji znala, ne?“ zeptal se ostře.

„Ne. To jméno jsem slyšela poprvé ve zprávách.“ Nemohla se mu podívat do očí, které si ji chladně měřily.

„Pracovala v showroomu u Theodoruoua,“ pokračoval, „tam jsi přece taky byla. Co ty tvoje náušnice a náramek?“

Kam tím mířil? „Ale ty jsem přece dostala od tebe, Matthewe!“

Zase ten jeho číhavý pohled. „Ano, ale ty sis ten náramek nechala zmenšit, Alison.“

Nevěděla, co na to má říci. Co jí to podsouvá?

„Je to pravda?“ Přimhouřenýma očima se na ni díval jako dravec, který čeká na pravý okamžik, kdy má zaútočit na kořist...

„Ano, byla jsem tam.“ Pokrčila rameny. „Ale při nejlepší vůli si na prodavačku nevzpomínám. A už vůbec ne na její jméno.“

Odsunul téměř prázdný talíř stranou a položil ruce na stůl. „Dobře, Alison. K čemu jsi potřebovala ty peníze?“

Na okamžik se jí zatajil dech. Teď to vyjde najevo. Bude mu muset všechno říct...

„Potkal jsem Andrewa,“ pokračoval. „Byla jsi u něho.“ Přes Matthewovu tvář přelétl nenávidný pohled. „Víš přece, že tihle buzeranti neumějí mlčet.“

Teď i ona odložila příbor. Už se vzpamatovala a podívala se mu přímo do očí. „Ty peníze patří i mně.“

„Stejně. Byly na našem společném účtu.“

„Ty mi řekni, kolik tě stálo tvoje auto.“

Zasmál se. „Ale no tak, Alison. Neodbíhej od tématu. Co jsi s těmi penězi udělala?“

Ne, v jeho očích nebylo ani stopy po lásce, porozumění nebo odpuštění. Tento fakt jí dodal odvalu vyslovit to, co měla udělat už dávno. Hned, jak se dověděla o jeho poměru. Možná bylo už tehdy pozdě chtít něco mezi nimi zachraňovat. Tu otázku položila možná

jen proto: „Kdy jsi mě začal nenávidět? Když ses seznámil s Valerií Tateovou, nebo ještě dříve?“

Neodpověděl.

„Kdy? Když se narodila Prudence? Nebo přece jen později?“

„Přestaň!“

„Proč? Chci jen upřímnou odpověď.“ Její klid překvapil ji samotnou a velikost urážky ji vyděsila.

Nadechl se, otevřel ústa a ona se už obávala zdrcujícího poznání, ale vstal, zamumlal omluvu a vyšel z kuchyně. Zůstala sedět s talířem před sebou a téměř nedotčenou lahví bílého vína v chladíči. Dole po ulici přejelo auto a v sousedním domě slyšela zvonit telefon. Najednou jí něco došlo. Vyskočila. Seděl v obývacím pokoji u televize a překvapeně vzhlédl.

„Ty jsi znal Jeannie Reidovou!“ vykřikla.

Neodpověděl, ale obrátil se zpátky k pestrým obrázkům v televizi.

„A taky jsi s ní něco měl!“ To jí najednou bylo jasné.

Stále ještě se na ni nedíval.

„Měl jsi s ní poměr stejně jako s Valerií Tateovou!“ Přistoupila k televizi a vypnula ji.

Přes jeho tvář přelétl pokřivený úsměv, zavrtěl hlavou. „Jak tě něco takového mohlo napadnout, Alison?“

„Valerie nebyla první, se kterou jsi mě podváděl!“

„Ale...“

„Přestaň lhát!“ křičela.

Její prudkost ho vyděsila.

Čekala, čekala na ránu dýkou, na smrtelné bodnutí do srdce.

„Dobrá,“ přikývl. „Máš pravdu. Měl jsem něco s Jeannií Reidovou. Jsou to už nejméně dva roky a trvalo to maximálně... Opravdu to chceš vědět? Trvalo to přesně dvě noci.“

To bylo ono, to bodnutí. Ale kupodivu nebolelo.

Málem se nahlas zasmála. Tak rychle přiznal nevěru? „Asi bych se tě měla spíš zeptat, jak často jsi mě podváděl.“

Neodpověděl. „Pojď sem,“ řekl nakonec. Když se nepohnula, natáhl k ní ruce. „Pojď sem, Alison, takhle to přece nemůže jít dál.“

Proč prostě neodešla z pokoje? Proč se nechala stáhnout na pohovku? Proč nevstala, když jí položil ruku kolem ramen? „Alison, musíš mi věřit.“ naléhavě se na ni podíval.

Chtěla něco poznamenat, chtěla říci, že to byl on, kdo zneužil její důvěry, chtěla se od něj odtáhnout, ale ta ruka kolem jejích ramen ji držela pevně. Neřekla nic. Myslela na jejich život, na všechny ty dny a noci, které prožila ve víře, že je jedinou ženou jeho života. Jak byla hloupá! Jak zaslepená!

„Alison! Žádná z těch žen pro mě nic neznamenalala. To mi musíš věřit.“

„Žádná z žen? Kolik jich bylo?“

„Alison, nechme toho! Nic z toho nebylo důležité. Pouhá změna... Vlastně nevím. Nebylo to nic významného.“

Jeho slova jako by visela v pokoji a zněla stále nepoctivěji. „A proč se mě ptáš na Jeannii Reidovou?“

„Jednu chvíli mi připadalo, jako by existoval někdo, kdo zabíjí ženy, které znám.“ pokřiveně se usmál. „Pitomost, nemyslíš?“

„A já jsem si to měla objednat?“ Jak absurdní to byla situace!

Zasmál se. „Já nevím, to byl jen takový hloupý nápad.“ Teatrálně si vzdychl. „Možná mi špatné svědomí provedlo zlomyslný kousek. Alison, stejně mám rád jenom tebe. To mi musíš věřit.“

Jak moc tomu chtěla uvěřit. Jenže teď bylo příliš pozdě.

„Mám návrh,“ promluvil měkkým tónem. „Já se teď půjdu osprchovat, a pak si otevřeme láhev šampaňského, ano? Nemyslíš, že bychom na tu věc konečně měli zapomenout?“

Jeho tvář byla najednou velice blízko. Jeho oči hledaly její a chtěly se do nich ponořit. Na okamžik se poddala – a polekala se. Jak ji mohl tak podvádět? „Zapomněl jsi, že musím jít na festival,“ prohlásila střízlivě.

„Ach ano.“ Plácl se dlaní do čela. „Jasně, jsi přece nenahraditelná.“ Pohrdavý podtón se nedal přeslechnout.

Rychle se vymanila z jeho objetí a vstala. „Ano, přesně tak,“ prohlásila krátce a vyšla z pokoje.

„Ta láhev nám neuteče,“ zavolal za ní.

Venku na terase se ve větru kývaly větve keřů. Myslela na Prudence v Adelaide, která neměla nejmenší tušení o dramatu, které se

odehrává mezi jejími rodiči. Alison se zhluboka nadechla, sebrala kabelku a sešla po schodech. V autě vyťukala Christininu číslo. Musela jí říct o Matthewově přiznání. Musela se někomu svěřit.

„Christino?“

„Ahoj, Alison!“

To byl Phil. Zjevně dobře naložený. Určitě ne právě střízlivý.

„Kde je Christina?“ Proč vůbec bere její telefon?

„Chrissy! Pohni svou sladkou prdelkou! Tvoje sestra tě volá!“ slyšela jeho hlas a nevycházela z údivu. Že by Christina obnovila bývalý vztah? Nic jí o tom neřekla. „Hele, Alison, máš taky tak povedenou prdelku jako tvoje sestra?“ Phil se smyslně zasmál.

Právě ho chtěla odkázat do patřičných mezí, když se ohlásila sestra. „Alison, co zase máš?“ Byla opilá. Někde hrála hudba. „Alison?“

Projelo jí strašlivé podezření. Oni slaví...

„Alison, co je?“ zeptala se netrpělivě Christina.

To přece nemůže být pravda...

„Já zavěším,“ nechala se slyšet sestra.

Alison se nadechla. „Tohle bych do tebe neřekla!“

„Co, propána?“

„Ty a Phil, to vy jste mě vydírali. Mrtvá ryba, telefony, peníze v igelitce...“

Slyšela, jak se Phil směje.

„Houby! Meleš hlouposti, Alison,“ blábolila její sestra. Hudba v pozadí zesílila.

„Když jsi potřebovala peníze, proč jsi mě o ně prostě nepožádala?“

„Nepožádala?“ vykřikla najednou Christina. „Už toho mám dost, pořád prosit o peníze! Jsem snad něco horšího než ty? Proč já musím prosit, zatímco ty je prostě dostáváš?“

„Takže jste to byli vy! Christino, jak jsi mohla! Já...“

„Ach, nerozčiluj se!“

„Vy jste mě vydírali!“

„To bys nám nejdřív musela dokázat!“ zaječel najednou Phil.

Oddálila telefon od ucha a ještě chvíli ho držela v ruce. Z této vzdálenosti v něm slyšela jen jakési praskání. Pak zmáčkla tlačítko k

ukončení hovoru. Jako omámená nastartovala. Kolik zklamání může člověk snést? ptala se sama sebe. Najednou ucítla ve svém voze slabou vůni. Byla to vůně toaletní vody Berta Horkaye.

32

„A ty si opravdu myslíš, že v tom hraje nějakou roli zemětřesení?“ zeptal se Tom McGregor.

„V každém případě je tu neobyčejná souvislost, nezdá se ti?“ odpověděla Tamara a vytukala adresu www.bom.gow.au.

Tom McGregor stál za ní a v ruce ještě držel noviny s palcovými titulky, oznamujícími zemětřesení v Darwinu. „Já nevím, někdy si člověk vymyslí i souvislosti, protože věří, že to tak logicky musí být.“ Naklonil se přes její rameno, aby lépe viděl.

„Dávej pozor,“ řekla a ignorovala jeho námitku, aby nepokračovala ve vyšetřování touto cestou. Zadala datum 26. prosince 1999, den, kdy byla zavražděna Patty Bensonová. Chyba, v regionu Brisbane nedošlo k žádnému zemětřesení. Zkoušela to dál. Ani na www.neic.usgs.gov nenašla žádnou zmínku o zemětřesení. Změnila datum. Ale oblast byla celého půl roku klidná.

„No?“ Tom zvedl obočí.

Ale tak rychle nechtěla svou teorii opustit. „Dobrá, řekněme, že nepotřebuje vždycky zemětřesení.“

„Nýbrž?“

„Potřebuje oběť k Vánocům.“

Tom si třel rukou týl. „Dobře, Tamaro. Předpokládejme, že tvoje teorie je správná. Země se zachvěje a náš vrah to bere jako znamení, aby se dopustil vraždy.“

„Aby přinesl oběť, ano.“

„A potřebuje oběť k Vánocům. Proč?“

„Ale tak Tome! Vánoce mají pro křesťany veliký význam.“

„Ano, ale původně to nebyl křesťanský svátek. A v mnoha křesťanských zemích se Vánoce slaví v různé dny. Kromě toho křesťan

nesmí zabíjet.“ Zavrtěl hlavou. „Tamaro, já nevím, ale myslím si, že si něco namlouváš.“

Zasáhl ji v citlivém bodě. „Ty si tedy nemyslíš, že Jeff Ellroy má s tou věcí něco společného?“

Svezl se do židle u Shanova psacího stolu. „Jeff Ellroy? Na toho jsme si tehdy dost podrobně posvítili. Ani na okamžik nepopíral, že Patty znal, že jel do Warwicku a na několik hodin nemá vůbec žádné alibi. Jeff Ellroy byl přesně ten typ člověka, který se v nesprávnou dobu pohyboval na nesprávných místech. Přihodilo se mu to, co by pro každého musel být absolutní horor.“

„A co mám podle tvého názoru dělat?“

Uhladil si knírek a nakrčil čelo. „Náš člověk zabíjí, když se chvěje země – a zabíjí o Vánocích. Ale co Valerie Tateová? U ní se země zatřásla po vraždě.“

Znovu si našla stránku s daty zemětřesení a prohlížela si týden před smrtí Valerie Tateové. „A co řekneš tady tomu, Tome?“ Otočila monitor jeho směrem. „Dva týdny předtím bylo v Darwinu zemětřesení, i když jen o síle 3,1.“

„V tom případě musel být pachatel v té době v Darwinu a zemětřesení tam zažít, ne?“ uvažoval nahlas.

„Vypadá to tak. Pachatel žije v Darwinu – nebo tam aspoň nějaký čas byl.“

„V tom případě pan Ellroy odpadá, ne?“

Vzdychla si.

Ušklíbl se. „Proč nejsi ráda? Zdá se, že tě ten člověk docela zaměstnává.“

„Jak jsi na to přišel, Tome?“ Pokusila se, aby to zaznělo překvapeně, ale věděla, že se jí nepodařilo ho o tom přesvědčit.

Usmál se. „Ale jdi! Už několik dní je jediný, o koho se zajímáš.“

„Nežárlíš náhodou?“

Zasmál se. „Vždyť víš, že jsem šťastně ženatý.“

Ano, už šest let, říkala si v duchu, s Tim Bloomovou, obhájkyní a nanejvýš půvabnou a přitažlivou ženou. Zasmála se a uvědomila si, že se konečně zbavila napětí.

„Dobře, žes mi to připomněla.“ Podíval se na hodinky. „Už půl jedné! Musím domů, potřebuji se aspoň pět hodin vyspat.“ Vstal. „Ráno zavolej Shanovi a řekni mu všechno, na co jsi přišla.“

Když odešel, zvedla ruku.

Půl jedné. Co to včera Jeff řekl do telefonu? Už je půl jedenácté. Ale ono bylo jedenáct. Opravdu se upíná na fixní ideu? Pachatel musí být v Darwinu, řekl Tom. Darwin leží v jiném časovém pásmu než Brisbane. Když je v Darwinu půl jedenácté, je v Brisbane jedenáct. Opravdu Jeff volal z Darwinu? Musím zavolat na aerolinie. Půl jedné? Ani náhodou. A dřívější zaměstnavatel Jeffa Ellroye už nemá žádné podklady o zahraničních pobytech svých zaměstnanců... Její myšlenky se pohybovaly v kruhu.

33

V jeho hotelovém pokoji bylo dusno. Zapnul klimatizaci a vypil dvě sklenice vody. Přes den příliš málo pil a téměř nejedl. Ale pouhá myšlenka na jídlo se mu přičila. Musel myslet na Tonyho. Když ho služebním autem odvážel z letiště, vypadal úplně zdravý.

Vzpamatoval se, když se ozvalo zaklepání. „Tady Alex, vezměte si něco na sebe!“

Tentokrát byl méně překvapený. Opět měla tmavý kostým a lodičky, v levé ruce držela aktovku. Uvolněné vlasy jí padaly na ramena.

„Jdete přímo z kanceláře?“ zeptal se.

„Nejenom policajti tvrdě pracují, Shane.“ Každá jiná žena by alespoň pro začátek přidala úsměv – Žralok ne.

Pustil ji dovnitř jen nerad.

„Proč ještě nespíte?“ zeptala se, když procházela kolem něho, jako by byla ve svém bytě.

„Nemyslím, že vám musím skládat účty ze svých zvyklostí.“

Ukázala na nedotčenou postel. „Přiznejte, že nemůžete spát.“

„Přišla jste proto, abyste to zjistila?“ zeptal se podrážděně.

Nyní se usmála. Krátce. Velmi krátce. „I já bydlím tady v hotelu.“

„Ach!“

„Ano, vzala jsem si k srdci vaši radu.“

„Ale Brian Mason byl přece zatčen. Nemáte se čeho bát.“

„Chcete snad, abych vám za to osobně poděkovala?“

„Jestli hledáte někoho, s kým se chcete pohádat, tak raději vypadněte.“

„V pořádku, detektive. S vámi bych si nezačínala.“ Vyzývavě se usmála.

„Máte v úmyslu zdržet se déle, nebo se chcete jen ujistit, že nemůžu spát?“

„Myslela jsem, že se chvilku zdržím, že si trochu popovídáme, a pak půjdu.“ Zase ten krátký úsměv. Dokáže se usmívat déle? Dokáže se vůbec smát?

„Jsem unavený. Takže to zkrátíme. Mimochodem už nemám žádný gin.“ Proč ji prostě rovnou nevyhodí?

„To je jedno. Spokojila bych se i s čajem.“ Usedla ke stolu a přehodila nohu přes nohu. Nalil vodu do rychlovarné konvice a do dvou šálek zavěsil sáčky. „Mléko, cukr?“

„Mléko. Smím se vám s něčím svěřit? Ulevilo se mi. Zabil ji. A ta mi není ani v nejmenším podobná.“ Pokřiveně se usmála. Tak nejistou ji ještě neviděl. „Abyste mi špatně nerozuměl. Pochopitelně je strašné, že zabil...“

„Vím, co chcete říci.“ Chtěl jí zabránit v pokryteckých omluvách. Nalil vařící vodu do šálek a přešel s nimi ke stolu. Mlčky se dívali do šálek a čekali, až budou moci sáčky vytáhnout.

„Slyšela jsem o Tonyho nemoci,“ promluvila konečně. „Je mi ho líto.“ Vzhledla. „Můžete mu to říct, až ho navštívíte?“

„Ano.“

Popotahovala za nit sáčku. „Ráda se informuji o lidech, se kterými přijdu do styku.“

„No ano, a proč mi to teď vykládáte?“

Vytáhla sáček ven a odložila ho do popelníku. „Vy máte špatnou náladu, že?“

„Přesně tak,“ zabručel a odnesl popelník s jejím sáčkem do výlevky.

Upíjela čaj a pozorovala ho přes okraj šálku. „S tím případem se nemůžete hnout z místa, že?“

„Co vlastně chcete, Alex? Úplně mě odrovnat? Ten výstup v soudní síni vás neuspokojil?“ Stál před ní a oběma rukama svíral opěradlo židle. Nejraději by ji popadl za límec a vyhodil.

Nedotčeně postavila šálek. „Aby bylo jasno, Shane: jen jsem dělala svou práci. Nemusíte mít obavy, můj mandant půjde do vězení. Tentokrát jsem přišla, abych vám nabídla pomoc. Jenže vy jste tak zabraný do své sebelítosti, že nevnímáte vůbec nic jiného.“ Učinila pohyb, jako by chtěla vstát.

„Okamžik. Jak jste přišla na to, že se lituji?“

„Ale jděte, Shane! Vy si ližete rány a litujete se, že ještě nemáte pachatele a nemůžete Tonymu pomoci.“ Podívala se mu zpříma do očí.

„A je to tak špatné?“

„Ne, ale k ničemu to nevede. Plýtváte energií.“

Zase chtěla vstát.

Posadil se proti ní a ukázal na plný šálek. „Nejdřív vypijte ten čaj.“

„Potřebujete to. Převahu nad ostatními.“

„Jako vy, nemám pravdu?“

Neodpověděla. Díval se, jak pije. Když postavila šálek na stůl, zeptal se jí: „V čem spočívá vaše pomoc?“

Ani teď se neusmála, jen se na něj zadívala svýma modrýma očima. Pak se sklonila dolů ke své aktovce, otevřela ji, vytáhla z ní kus papíru a přisunula mu jej přes stůl. „Důkaz,“ řekla. „Valerie jej několik dní před svou smrtí vtělila do účtu.“

Zadíval se na účet z darwinské restaurace Casino, který přesahoval sto osmdesát dolarů. Několik nápojů, dva předkrmy, dvě hlavní jídla, dva moučníky, dvě espressa. „A co je na něm tak pozoruhodného?“

„Otočte ho.“

Na zadní straně byla rukou napsána dvě jména: Valerie Tateová a Chris Bonnet.

Pokrčil rameny. „No a?“

Ted' se usmála. „Občas dělám namátkové kontroly, pokud jde o účty mých nejbližších spolupracovníků. Řekla bych, něco jako zdravá nedůvěra.“

„Mimořádná kontrola,“ poznamenal.

„Byla bych nerada, kdyby mě někdo okrádal o hodně těžce vydělané peníze.“ Zvážněla. „Chris Bonnet je podnikatel.“

„Proč ho Valerie zvala na večeři?“

„Péče o klienty.“

„Takže úplně normální. Co je na tom tak zvláštního, že jste mi ten účet přinesla v noci do hotelového pokoje?“

„Víte, co se mi na vás líbí, Shane?“

„Ne, až dosud jsem neměl pocit, že by se vám cokoliv na mně mohlo líbit.“

Koutky jejích rtů sebou posměšně zacukaly. „Líbí se mi, jak potlačujete vztek na mě.“

Dříve, než poznal Carol, se velmi zajímal o tento druh žen. Nyní ho ale jen rozčilovala. „Dobrá, tak je tedy něco mezi námi objasněno, a teď mi řekněte, co je na tom účtu tak pozoruhodného.“

Odkašlala si. „Večer téhož dne byl Chris Bonnet se svou ženou v La Piazza, v italské restauraci dole v Cullen Bay. Náhodou jsem je tam oba potkala.“ Její náramky zachřestily, když si odhrnovala pramínky vlasů z čela.

Pořád ještě nechápal. „A co to má společného s vraždou?“

Zase se posměšně usmála. „Ale detektive, jste snad padlý na hlavu? To znamená, že Valerie ten večer v Casinu byla s někým jiným.“

„No a? Měla milence. Matthewa Griffitha.“

„Ten to nebyl. A Dave Cameron taky ne. To jsem si zjistila.“

„Ale nemusela večeřet právě se svým vrahem.“

Zvedla jemně načrtnuté obočí. „Ne. Ale možná přece jen.“

„Možná to dělala častěji, Alex. Možná vás už léta obírala o hodně tvrdě vydělané peníze. Proč by to tentokrát měl být zrovna její vrah? A vůbec: na té večeři byli asi dva týdny před vraždou.“

„No, nevím, detektive, jestli si za stavu, v jakém se nalézá vyšetřování, můžete dovolit považovat tento důkaz za směšný.“

„Nepovažuji ho za směšný, já jen...“

„Jen co? Že jsem ho přinesla já? Číšník by vám mohl pomoci sestavit přibližný portrét.“

Hleděla na něj pronikavým pohledem a Shane si představoval, jak se stejným způsobem pokouší ovlivnit jak své mandanty, tak profesní protihráče. „Vy přece nemáte žádnou stopu, Shane.“ Nečekala na odpověď a vstala.

„Nezapomeňte si ten účet, abyste si ty tvrdě vydělané peníze mohla odečíst z daní.“

Rychlým pohybem mu vytrhla papír z ruky. „Upřímně řečeno jsem si myslela, že jste chytřejší než ostatní policajti. Asi jsem se zmýlila.“ Prošla kolem něho.

„Když nedostanete, co chcete, máte vztek, že?“ řekl ještě. To už ale za sebou zavřela dveře.

Vzdychl. Alex Wingerová se chtěla předvádět, nebo je tak zahorklá, že nevnímá realitu.

Šel si lehnout a pokusil se usnout, ale nedařilo se mu to. Založil si ruce za hlavou a díval se do tmy. Televizi nechtěl, knížku taky ne. Co vlastně čte? Jen hlášení, protokoly, policejní časopisy...

Pak pocítil, jak se jeho tělem šíří prázdnota. Měl hlad. Hlad po chuti, která existovala jen v jeho představách. Co kdyby byl na Costarelliho místě? Kdyby mu zbývalo už jen pár týdnů? Co by v tom čase dělal? Za posledních dvacet let se středem jeho života stal zločin. Myšlenky mu kroužily kolem vražd, znásilnění, násilí, kolem otázky, jestli někdo mluví pravdu nebo ne, rozvráceného dětství, neopětované lásky, alkoholu propadlých rodičů, dluhů, perverzní sexualitě... Je to opravdu celý život? Jeho celý život?

Před vnitřním zrakem uviděl Carol. Měla na sobě pestré letní šaty a stála uprostřed bujné tropické zahrady na Vanuatu. V pozadí probleskovala tyrkysová barva Pacifiku. Smála se, pohodila hlavou dozadu... Chtěl ji obejmout, ale věděl, že to je jen obraz. Smí vůbec vést jiný život než život vyšetřovatele? Nerozhodl se pro toto povolání, protože v něm je užitečný? Ale neměl právo rozhodnout se jinak. Musí po celý zbytek života splácet tenhle dluh. Zarazil se. Splácet dluh. Byla to opravdu jeho motivace? Děláme svět aspoň trochu lepším, řekl mu otec, když byl ještě malý chlapec a jeho starší sestra

byla těžce zraněna. Jenže on ten úkol nezvládl. Kapituloval. Obrazy se vynořovaly, obrazy, které držel pod zámkem, kterým se jen zřídka podařilo uniknout z hlubokého úkrytu, ve kterém byly uzavřeny.

Zazvonil telefon.

Reflexivně vyskočil a sáhl na stůl s jedinou myšlenkou: další vražda.

„Ano?“

„Shane?“

„Carol!“

„Nevzbudila jsem tě? Za každou cenu jsem musela slyšet tvůj hlas.“ Znělo to měkce a svůdně.

„Chybím ti?“

„Ano. Moc. Ale jak se ti daří?“

„Mně? Fantasticky.“ Taková lež!

„Shane? Neděláš si teď ze mě legraci, vid’?“

„Ne, Carol. Ne, myslel jsem to vážně. Já...“

„Kdy už konečně pochopíš, že mně nemusíš nic předstírat?“

Na to neřekl nic. Proč se pořád pokouší o jeden a ten samý trik?

„Co se stalo, Shane?“

„To ti nemůžu tak jednoduše vysvětlit, to je...“ Pověděl jí o Costarelliho nemoci, přitom ji tím vlastně vůbec nechtěl zatěžovat. „Carol, musím vyřešit ještě tenhle případ. Tenhle jediný. Pak... pak začnu nový život.“

Zaslechl povzdech. Nevěřicný.

„Carol?“

„Tuhle větu jsem tolikrát slyšela v kině, Shane, a hrdina pak zemřel u svého posledního případu...“

„Carol, tenhle případ není nebezpečný. Jen ho musím vyřešit.“

„Ano.“ Neznělo to ani přesvědčeně, ani důvěřivě. „Shane, mám vybitou baterii. Ráno ti zase zavolám. Slib mi, že na sebe dáš pozor.“

„Carol?“

„Ano?“

„Miluju tě. A poslední případ vyřeším a neumřu.“

„Já tě taky miluju. Dobře se vyspi. Baterie...“

„Ano, já vím, dobrou noc.“

Ve spojení to cvaklo, zamáčkl tlačítko a na okamžik si dopřál myslet na ni. Opravdu začne nový život. Budou spolu šťastní.

Pak jeho pohled padl na knížku Berta Horkaye vedle lampičky na nočním stolku. Ještě se nedostal k tomu, aby ji prolistoval. Zastrčil si polštáře za záda a otevřel knihu. Na první stránce se zarazil. Stojatým písmem tam stálo: Valerie Bert Horkay. Takže Valerie znala spisovatele osobně. No a, řekl si v duchu, proto ji ještě nemusel zavraždit.

Z anotace na přebalu se dověděl, že se nejedná o román, ale o vyprávění z cest. Horkay se specializoval na jihovýchodní Asii: Malajsie, Filipíny, Šalomounovy ostrovy, Fidži. Jak mohl při letném listování posoudit, u každého jednotlivého vyprávění se vedle zážitků z cest objevovala i historická a etnologická fakta, a mezi nimi byl naznačen celý cestovní program. Byl by moc špatný policajt, kdyby uvedená data a místa automaticky nesrovnal s místy a daty vražd.

Byla to náhoda, že Horkay byl v roce 2005 v Thajsku? Valerie Tateová se zapsala do jeho kurzu psaní.

A pak ten Festival spisovatelů. Alison se o něm zmínila a ve městě viděl plakáty. Bert Horkay byl v Darwinu...

Prolistoval knihu a narazil na fotografii autora. Díval se přímo do objektivu. Ani stopy po pochybách o sobě samém nebo nejistotě. Dobře vypadající sportovní typ. Vzpomněl si na popis Evelyn Fitzpatrickové. Ten muž měl čepici se štítkem, baseballovou čepici. Barvu vlasů nemohla rozeznat. Kromě toho byla tma. Nemohl být ten neznámý partner Valerie Tateové na večeri v Casinu Bert Horkay?

Teď uprostřed noci nemohl Berta Horkaye tahat z postele, konec konců neměl v ruce nic proti němu. Příkaz k zatčení by na základě knihy a jednoho účtu nikdy nedostal. Přesto nevydržel v posteli, vstal a oblékl se.

O čtvrt hodiny později seděl ve své kanceláři a pátral na internetu. O Bertu Horkayovi našel několik osobních údajů: narodil se v roce 1963 v Adelaide jako jediné dítě Istvana, etnologa a spisovatele, a Mariky Horkayových, kteří oba v roce 1956 emigrovali z Maďarska do Austrálie. Shane se ptal sám sebe, jestli tento Horkay může být mužem, který ho tolik let tahal za nos. Četl dál. Otec Berta Horkaye byl v letech 1977 až 1982 profesorem na univerzitě v Adelaide,

obor etnologie. Psal vědecké a populární články a knihy o aboriginech v Arnhemské zemi, na Groote Eylandtu a ostrovech Bathurstu a Melville.

Bert Horkay studoval v Adelaide a Sydney etnologii a psychologii a až do doby před dvěma lety pracoval jako zahraniční dopisovatel v Jižním Pacifiku pro melbournské noviny *The Age*. Vydal vyprávění z cest stejně jako sbírku svých reportáží. A vyučoval kreativnímu psaní.

Ano, řekl si v duchu Shane, a do jednoho takového kurzu se zapjala Valerie Tateová. Dnes Horkay povede seminář. Předsevzal si, že tam zajde.

V týle ho bolelo a oči pálily. Musím aspoň několik hodin spát, řekl si a opřel se. Jeho pohled klouzal po zdech s Costarelliho významenáními a blahopřáními k narozeninám nebo jubileu ve službě. Port Moresby, Papua-Nová Guinea, rozluštil na jedné listině, a Bangkok, Thajsko, 2005. Vstal a přistoupil k dokumentům, visícím za sklem. Kolegové z Thajska děkovali australskému týmu, že jim po tsunami pomohl při identifikaci obětí. Shane zamyšleně přešel k oknu, černému čtverci ve zdi. Zhasl. Teprve nyní mohl venku něco rozeznat. Pod velkým stromem se vzdušnými kořeny, které vypadaly jako velké prsty, jež se chtějí zabořit do země, leželi v trávě aboriginové, vedle sebe krabicové víno. Dávno spali. Takže i Costarelli byl v době vraždy v Thajsku, říkal si Shane a v duchu se ptal, proč se o tom Tony nezmínil.

34

Neděle 17. června

Mraky na nebi byly šedivé a těžké. Dešťová fronta se blížila od pevniny, jak říkali ve zprávách. Tamara natáhla ruce, opřela si hlavu o opěrku a pokusila se uvolnit. Vedle ní na sedadle spolujezdce ležela její kabelka s nahrávacím přístrojem. Byl vybavený vynikajícím mikrofonom: knoflíkem s vyrytým vzorem zvenku nad uzávěrem tašky. Pistoli Glock měla v přihrádce v palubní desce, malou berettu na lýtku pod širokými plátěnými kalhotami. Jela stejnou rych-

losti, provoz nebyl teď kolem poledne nijak zvlášť hustý. Na cestu bude potřebovat něco přes hodinu.

Ráno zavolala Shanovi a řekla mu o svém podezření, jenže on tvrdil, že má na mušce nějakého spisovatele, který se jmenuje Bert Horkay. Měla v úmyslu udělat si krásnou neděli a dovést případ do konce. Na okamžik uvažovala i o tom, že věc vzdá. Pak ale sáhla po telefonu a informovala se u aerolinií, jestli včera v sobotu nebo v pátek nebyl na seznamu cestujících z Darwinu do Brisbane jistý Jeff Ellroy. Z důvodů ochrany osobních údajů jí tuto informaci odmítli dát. Všechny tři osoby, které jí jindy vyřizovaly podobné žádosti – pochopitelně neoficiálně – byly nemocné nebo mimo službu.

Proč si Shane a Tom byli tak naprosto jistí, že o Jeffovi Ellroyovi vědí všechno?

Před půlhodinou koupila láhev šampaňského. Přitom před sebou viděla Patty, jak vchází do pubu, ve kterém její bývalý přítel Steve popíjel s kamarády.

„Chlazení je k tomu zdarma,“ řekl jí prodavač. Tamara zaplatila a převzala vychlazené novozélandské šampaňské, které nyní převážela v tmavozeleném izolačním obalu a položila je na sedadlo spolujezdce vedle tašky s nahrávacím přístrojem. Prapodivné dárky z cest, říkala si v duchu, ale copak se dokonale nehodí k jejím úmyslům, které si odporují?

Objevila staré eukalypty před vjezdem do domu, které jí popsal, a odbočila. Hejno růžových papoušků se zvedlo před vozem. Byl to jednoduchý dřevěný dům, jistě třicet let starý. Bílá barva oprýskávala a okna se sítěmi proti hmyzu byla omšelá. Po autu nebylo ani stopy. Zaparkovala, vzala tašku a šampaňské a vystoupila.

Vál chladný vítr – předzvěst deště – takže byla ráda, že si vzala dlouhé kalhoty. Možná má garáž a jeho auto je uvnitř, říkala si, když kráčela po sluncem spáleném trávníku mezi šedivými trnitými křovisky ke vchodu. Odtáhla sít'ové dveře a zaklepala na masivní dřevěné dveře. Nikdo neotevřel.

Její první myšlenka byla: dostal strach a prostě utekl. Druhá: je to past. Dříve než mohla promyslet třetí možnost, jeho červené firemní kombi odbočilo ke vjezdu.

„Odpusťte! Vy jste ale přesná!“ zvolal při vystupování. Usmál se a několika kroky byl u ní. „Nebyl jsem příliš přímý se svým pozváním?“ Tentokrát měl na sobě běžovou košili s patkami na ramenu a kalhoty stejné barvy.

Zase ten ranger, říkala si v duchu Tamara a nahlas prohlásila: „Vždyť vidíte, neutekla jsem.“

„No jasně.“ Tak dobře naloženého a uvolněného ho při prvním setkání nezažila. V levé ruce držel dvě velké bílé igelitové tašky, pravou odemykal dveře. Když stála vedle něj, ucítila svěží vůni sprchového gelu. Krátce ostříhané, rezavě plavé vlasy se leskly ve slunci. Ale kruhy kolem jeho očí se prohloubily. Příznak nedostatku spánku, řekla si a udělala si znamínko na seznamu podezřelých.

„Umím docela dobré steaky. Doufám, že nejste vegetariánka.“ Otevřel dveře.

„Ne.“

Usmál se. Proč je tak dobře naložený?

Vnitřek domu vypadal tak, jak se domnívala při pohledu na vnějšek: nutně by potřeboval renovaci. Na nažloutlých stěnách byly šedavé stíny v místech, kde dříve musely viset obrazy, žlutě a běžově vzorované linoleum na podlaze se v rozích odchlipovalo.

„Já vím, že se tady nutně musí hodně udělat...“ otočil se k ní, „... jenže prostě nemám čas.“ Šla za ním s taškou a lahví šampaňského do kuchyně a obývacího pokoje. Podlaha pokrytá světlehnědým, na několika místech prochozeným kobercem, byla zvlněná. Jeff odložil tašky na žlutou pracovní plochu z umělé hmoty. Dům byl prosycen vůní starého nábytku a shnilého ovoce.

„Odpusťte ten vzduch uvnitř. Pomohla byste mi otevřít všechna okna?“ A sám už odemykal dveře na verandu.

Žil sám. Každý pokoj o tom vydával svědectví. Jedno prosezené křeslo v obývacím pokoji vedle staré, nažloutlé sametové pohovky, jedna židle u malého stolu, jeden šálek ve dřezu. Když otevřela dveře na druhém konci chodby, otevřel se jí pohled do malého, světlého pokoje s růžovými tapetami. Přes postel pro jednoho byla přehozena červená pokrývka a v hlavách postele dekorativně ležel veliký polštář. Zařízení doplňovala židle, křehký, bíle natřený stolek a skříň stejného stylu. Po obou stranách od okna, ze kterého bylo vidět pose-

kaný trávník, visely červené záclony, na podlaze pokryté plastovým linoleem ležela laciná barevná předložka. Hezký pokoj pro hodnou, trochu naivní mladou ženu, pomyslela si Tamara a dodala k tomu ještě staromódní.

Právě chtěla otevřít dveře proti koupelně, když ho slyšela volat: „Ty ne!“

Překvapená a trochu podrážděná se otočila. Pomalu se k ní blížil.

„A proč ne?“ zeptala se.

„Jste zvědavá, vidíte?“ zasmál se. Nyní stál těsně před ní. Světlo, které padalo dovnitř dívčím pokojem, vytvářelo na stěně jasný vzorek ze stínů větví a křovin. Mohla nyní jednoduše odtáhnout ruku od kliky, ale neudělala to. Místo toho se vyzývavě usmála. „Střežíte snad nějaké tajemství?“

Stále se na ni upřeně díval. Zřejmě pro něho nebylo snadné vymyslet si vhodnou odpověď. Co skrývá za těmi dveřmi? Svě trofeje? Věci, které sebral obětem? Vzpomínky na otce? Filmy a fotografie, dokumentující jeho činy? Nebo to je jen docela obyčejný neuklizený pokoj s nevkusnými záclonami a staromódními tapetami?

„Co byste řekla skleničce šampaňského, nebo si je chcete odvézt zpátky?“ Jeho hlas ji konečně vytrhl z fantazírování.

„Ne, vždyť jsem ji schválně koupila.“

Měla pocit, že zahlédla záblesk v jeho očích. V její kabele bylo nahrávací zařízení a na lýtku upevněná malá beretta... Pocítila, že je napjatá a připravená ke skoku. Hra může začít. Dobře, přesně tak to chtěla.

Ve velkém bílém stanu diskutovali čtyři autoři na pódiu před napjatě poslouchajícím, převážně dámským publikem. Od moře vanul slabý větřík a vysoké stromy na okraji louky poskytovaly příjemný stín. Ve vzduchu se vznášela sladká vůně květin. Nic nenasvědčovalo tomu, že o necelých pět set metrů dál byla včera nalezena mrtvá mladá žena. Včera – když ještě nikdo nevěděl o nemoci Tonyho Costarelliho. Shane už dvakrát volal do nemocnice. Bylo mu řečeno, že pacientovi se daří přiměřeně okolností. Do přesnější odpovědi se lékař ve službě nepustil.

Shane dal dvěma policistům, kteří ho doprovázeli, znamení, aby počkali, a šel ke korpulentní dámě, jejíž tvář znal z festivalového programu. Vzpomněl si, že se jmenuje Meg Rowanová. Právě u stolu prodávala knihy. Ukázal jí svůj průkaz. „Mohla byste mi říci, kde najdu Berta Horkaye?“

Žena měla na krku zarudlé skvrny z vedra. „Ach, určitě bude naproti.“ Natáhla paži, na jejímž zápěstí měla pestré náramky z dřevěných korálků i skleněných perliček. „Podívejte se, tam vzadu na terase! Brzy bude přestávka. Klidně tam zajděte.“

Ve stínu terasy muzea Shane objevil Alison Griffithovou s krátkými blond vlasy a v červeném topu. Seděla u plně obsazeného stolu a vypadala velmi soustředěně.

„Vy jste spisovatel?“ Meg Rowanová si ho měřila přes velická kulatá skla staromódních brýlí.

„Ne.“

„To je divné, a já bych přísahala, že vás znám.“ Nasadila dívčí úsměv.

Nevšímal si jí a šel přes zelený trávník podél bílého stanu k terase. Bert Horkay se právě loučil s účastníky. Ti tleskali a někteří vstávali a ozbrojeni propisovačkou a knížkou šli ke spisovatelům. Když Alison viděla Shana, jak kráčí přes trávník, ztuhla a zjevně už neposlouchala. Asi počítala s tím, že jde za ní, a vypadala téměř zklamaně, když jí jen pokývl a zamířil k Bertovi Horkayovi, zaměstnanému psaním autogramů a věnování.

Shane se protlačil kolem fronty. „Bert Horkay?“

Muž se otočil. V jeho světle modrých očích nebylo ani překvapení, ani strach. „Ano?“

„Policie, oddělení vražd. Musíme vám položit několik otázek.“ Shane otevřel a zase zavřel průkaz. Horkay nejdřív zaváhal a pak bez odmluvy zasunul propisovačku do náprsní kapsy vyžehlené tmavomodré košile a vstal.

Alison vyskočila. „Co...?“ Odmlčela se, když jí Bert dal znamení.

„Přestávka se jen o něco protáhne, Alison.“ Horkay se usmál. „Doženeme ty dvě hodiny ráno, ano?“ Mluvil klidným, tichým hlasem. Nezdálo se, že by byl sebeméně znepokojený.

Alison přikývla, zatímco její pohled marně žádal Shana o odpověď.

Na jeho znamení se nyní přiblížili oba policisté. Když je Bert Horkay uviděl, afektovaně se usmál. „To nebylo nutné, detektive.“

Shane neodpověděl. Společně se spisovatelem šel k vozu. Oba policisté je následovali.

„Kam mě vezete?“ Horkay se otočil ke Shanovi, když jeden z policistů otevřel dvířka. „Proč se mě na to, co chcete vědět, nezeptáte tady?“

„V kanceláři si můžeme promluvit v klidu, pane Horkayi,“ odpověděl Shane.

Spisovatel zkrivil tvář a usedl na zadní sedadlo. „Když myslíte...“

35

Shane odvedl Horkaye do malé místnosti v prvním patře. Ocelově modrý koberec, bílé zdi, tlumící zvuky, a světlo zářivek mu propůjčovaly cosi studeného, a skutečnost, že tu nebylo žádné okno a že stěny pohlcují zvuky, rychle vyvolaly v každém vyslýchaném pocit, že je vydán na milost a nemilost. Přesně to, co policisté mnohdy potřebovali.

Bert Horkay se krátce rozhlédl a pak se posadil na jednu ze dvou židlí u úzkého stolu. Zřejmě uvažoval, nakolik vážný bude tento rozhovor.

„Ještě okamžik, prosím,“ řekl Shane a nechal ho samotného. Chtěl Horkaye nechat chvíli dusit.

„Shane...“ Vicky mu pospíchala naproti. „Právě nám volali z nemocnice. Tonymu je zle, měli bychom za ním zajet, jak nejdřív to půjde.“

Počítal s tím a přikývl.

„Na rozhovor je to tady hodně neútné,“ poznamenal Horkay, když Shane za sebou zavřel dveře a posadil se na druhou židli.

Shane na to nepřistoupil a postavil na stůl nahrávací přístroj. „Nemáte nic proti tomu, když budeme náš rozhovor nahrávat?“

„Co byste dělal, kdybych nesouhlasil?“ V Horkayově hlase zaznělo cosi vyzývavého.

„Pak bych přivedl někoho, kdo by jej zaznamenával písemně.“

Bert Horkay zkrivil ústa. „To jsem si mohl myslet.“

Seděl zpřímá, zády se opíral a ruce měl položené na stehnech.

Shane si položil ruce na stůl a měřil si svůj protějšek. Sportovní zjev, svalnatý, opálený, dokonalé zuby, světlé vlasy, navzdory čtyřicítce mladistvý typ, který jistě působí na ženy. Jasně, bdělé oči prozrazovaly člověka, který sleduje okolí, ale prosazuje se jen málo. Jeho ústa s měkkými, trochu silnými rty vyvolávala představu požitkáře.

„Pane Horkayi,“ začal Shane, „znal jste Valerii Tateovou?“

„To je ta žena, která byla zavražděna, že?“

„Správně.“

Bert Horkay ani nemrkl, když před ním Shane rozložil fotografie těla Valerie Tateové.

„Vaše studentka, musel jste ji znát,“ řekl Shane.

Bert Horkay se nepohnul. „Do mých kurzů psaní se hlásí mnoho lidí. Nemohu si pamatovat každý obličej.“ Odkašlal si. „Nemůžete mi už konečně říct, proč jsem tady?“

Shane položil na stůl knihu, kterou si vzal z poličky u Valerie Tateové. „Tady je vaše věnování.“

Horkay se zasmál. „To je směšné, detektive!“ Zavrtěl hlavou. „Sám jste před chvílí viděl frontu, když jsem dával autogramy. Jsem snad kvůli tomu podezřelý, když se pak některému z těch lidí něco stane?“

Shane neodpověděl. Tady kladl otázky on.

„Kde jste byl minulé pondělí odpoledne, pane Horkayi?“

„Chodil jsem po městě,“ přišla odpověď bez zaváhání. Jeho držení těla, hlas, promptní odpovědi – to všechno říkalo jediné: nemám co skrývat, zodpovím jakoukoliv otázku. Strach nemám. Nad to jsem povznesený.

Jenže Shane byl policistou už příliš dlouho na to, aby se tím nechal ovlivnit nebo dokonce dopálit, a tak klidně pokračoval. „Sám?“

„Ano.“

„Máte svědky, koupil jste si někde něco?“

„Ne.“

„Vzpomínáte si, kde jste byl o Vánocích roku 1999?“ Když byla zavražděná Patty Bensonová, byl by nejraději dodal.

Krátký, povznesený úsměv. „Samozřejmě. Navštívil jsem přátele v Byron Bay.“

„Máte obdivuhodnou paměť, pane Horkayi. Nebo jste tu otázku čekal?“

Horkay zkrivil ústa.

Shane položil na stůl energetickou destičku. „Víte, co je tohle?“

Horkay jí věnoval jen krátký pohled. „To je tak zvaná energetická destička. Stejný obrazec se našel u mrtvol. Tak to stálo v novinách. Tímhle mě do pastí nevlákáte, detektive.“ Ve tváři se mu objevil úsměv. „Opravdu mě podezíráte, že jsem zavraždil Valerii Tateovou a tu druhou ženu?“

„Jen prověřuji ty, kteří přišli do kontaktu s oběťmi, pane Horkayi.“

„Tu druhou ženu neznám.“

„Ale ano, znáte. Byl jste v klenotnictví, kde se prodávají perly.“

Horkay se zasmál a bouchl dlaní o stůl. „To je přece směšné. Téměř každý turista v Darwinu do toho krámu zajde.“

„Takže jste tam byl?“

Horkay rázem zvážněl.

Shane blufoval a podle všeho trefil do černého. „Takže, pane Horkayi, vy jste tedy znal Valerii Tateovou i Jeannie Reidovou...“

„Takže vy tak. Dobrá. V tom případě chci svého právníka.“ Zkřížil ruce na hrudi a pevně semkl rty.

Shane položil na stůl jeho mobil. „Prosím.“

Horkay se zadíval na přístroj.

„Pane Horkayi, proč člověk dělá něco takového?“

„Jak to mám vědět, detektive?“

„Jste spisovatel, máte fantazii. Studujete povahy. Co si myslíte, proč někdo dělá něco takového?“

Horkay sepal ruce v klíně a zadíval se na ně. Konečně vzhlédl. „Protože si myslí, že to musí udělat.“

„Takže například slyší hlasy, které mu poručí zabít?“

„Možná.“ Horkay pomalu přikývl. „Nebo vidí znamení, nebo...“ Odmlčel se.

„Ano?“ zeptal se Shane a nespouštěl ho z očí.

„Nebo prostě ví, že to musí udělat.“

„Vy jste také viděl znamení nebo slyšel hlasy, pane Horkayi?“

Horkay přimhouřil oči. „Každý to zná. Vy určitě taky. Ale já jsem neslyšel žádný hlas, který by mi poručil, abych někoho zabil.“ Pousmál se. „Já nepíšu detektivky.“

Shane si ho pozorně měřil. Stále ještě seděl zpříma, sepjaté ruce měl v klíně a neučinil nejmenší pokus telefonovat. Shane si přitáhl jeho knihu a začal v ní pomalu listovat. „Vaše rodina léta žila u aboriginů, pane Horkayi. Byl jste zasvěcen se stejně starými chlapci, vysvětlujete jejich zákony a tresty – to všechno líčíte ve svých knihách.“

„Ano. Už jako malý jsem hodně cestoval. Otec mě často bral sebou. Zkoumali jsme jeskyně. Chtěli jsme vědět všechno o malbách a životě domorodců.“

V tom okamžiku se otevřely dveře. Mark učinil omluvné gesto, ale to už ho odstrčil stranou starší Číňan, který mu sahal sotva k rameni.

„Jim Chang,“ vyštěkl s krátkým pohledem na Shana a s napřaženou rukou přistoupil k Horkayovi. „Jsem právní zástupce Alison. Posílá mě, abych vás odtud odvedl.“

Na stůl hodil opotřebovanou aktovku, posadil se vedle svého mandanta na poslední volnou židli a řekl: „Takže, aby bylo jasno: můj mandant nemusí odpovédět na žádnou z vašich otázek.“ Přitom pohlédl na Shana prázdným pohledem přes skla brýlí s nemoderními kovovými obroučkami. Shane okamžitě věděl, že Jim Chang je nestavitelný sousto a že mu překazí výslech. Jim Chang, malý muž, který překročil šedesátku, s prořídlými a o to delšími vlasy, které měl umně načesané kolem hlavy, měl velké, žluté, vyčnívající zuby a temně žlutou kůži, posetou stařeckými skvrnami. Páchl potem a bílá košile s krátkými rukávy mu byla u krku a v průramcích příliš volná. Podíval se na hodinky na obnošeném koženém řemínku, který měl kolem zápěstí utažený jako pouta. „Detektive, měl byste se postarat o

zatykač a obžalobu proti mému mandantovi, jinak totiž s ním odtud odejdu nejpozději za pět minut,“ prohlásil skřípavým hlasem.

„Nepůjdete nikam, pane Chang,“ odpověděl klidně Shane a zase se otočil k Horkayovi. „Pane Horkayi, máte tady auto? Půjčil jste si je? My si to taky můžeme zjistit, ale...“

„Na to nemusíte odpovídat, pane Horkayi. Na vůbec žádnou otázku tohoto detektiva.“ Jim Chang zavrtěl hlavou, přičemž mu jeho velké brýle sklouzly o kousek níž. Prostředníčkem je posunul zase nahoru.

Horkay pokrčil rameny. „Meg Rowanová mi občas půjčí auto nebo mě svezí Alison.“

„Žijete sám, pane Horkayi?“

„Detektive,“ skočil mu do řeči Chang, „varuji vás, už vám nezbyvá mnoho času, abyste tady mého mandanta zdržoval na základě vykonstruovaných podezření.“

„Pane Chang, ve velmi krátké době si mohu obstarat příkaz k zadržení,“ odpověděl Shane, „a pak to pro vašeho mandanta bude podstatně méně příjemné.“

V tom okamžiku strčil Mark hlavu do dveří. „Promiňte,“ zašeptal a Shane přistoupil ke dveřím. „Costarelli,“ šeptal Mark. „Volal. Chce, abychom zajeli do jeho domu a na něco se podívali. Je to v krabici vlevo dole ve skříni.“

„Řekl, co je uvnitř?“

„Ne. Máte mu to pak přivést do nemocnice.“ Mark si vzdychl a pokrčil rameny. „Já nevím, ale...“

Přestože ta žádost zněla poněkud tajemně, Shane si byl jistý, že Costarelli k ní má nějaký důvod. „Dobře.“ Otočil se k Changovi a Horkayovi, kteří ho pozorovali. „Uděláme si přestávku. Dám vám přinést něco k jídlu.“

„Ne.“ Chang zavrtěl hlavou. „My...“

„Já...“ skočil mu do řeči Shane. „Mám právo pana Horkaye zadržet ještě několik hodin, pane Chengu.“

„Chang,“ opravil ho advokát.

Shane si byl vědom, že to byla laciná urážka. „Marku, postarejte se o jídlo.“ A Horkayovi a Changovi řekl: „Hned jsem zpátky.“ Cesťou do podzemní garáže objednal do výslechové místnosti stráž.

„Musím říct, že jsem byla docela překvapená, když jste mě sem pozval.“ Tamara upila ze své skleničky a zadívala se na Jeffa Elroye. Stáli na verandě a dívali se na šedé nebe, pokryté mraky. Slabý větřík pohyboval porostem, který kdysi mohl být zahradou.

„Myslel jsem, že to je prostě něco jiného než se sejít někde ve městě.“ Zhluboka dýchal a bloudil očima po zahradě. „Kromě toho jsem měl dojem, že chcete ještě jednou zajet do těchto končin.“

Změřila si ho. Co tím myslel? Zvonění mobilu ji vytrhlo ze zamýšlení. „Promiňte,“ zamumlala a sáhla do kabely, kterou měla zavěšenou na opěradle židle.

„Žádný problém. Mám ještě práci v kuchyni.“ Otočil se a vešel dovnitř.

Byl to Spencer. Požádala ho, aby zajel na letiště a podíval se na seznamy cestujících. „Neměl jsem štěstí, Tamaro. Nic mi neukázali, ale mám známou, jmenuje se Ann, která pracuje u Quantasu v oddělení letenek, a nechal jsem ji vzkaz. Měla by ti zavolat, jakmile něco zjistí. Jen doufám, že nevyspává po sobotním tahu.“

„Díky, Spence,“ Nedokázala potlačit povzdech.

„Bude to v pořádku. Určitě se nemám zastavit?“

„Co bys tady dělal? Držel mi palce?“

„Třeba. Ale ozvi se, kdybys potřebovala pomoc.“

„Díky, Spence, a hezky si užij zbytek neděle.“ Doufala, že se ta Ann ozve – ale jakou zprávu si od ní přeje, to nevěděla. Nechala mobil sklouznout do tašky a zhluboka se nadechla vzduchu, vonícího po eukalyptech. Proč jen je všechno tak složité? Proč nemůže jen docela jednoduše jednat podle svých pocitů? Nebylo by to krásné žít život, ve kterém jsou zločiny, násilnosti a nedůvěra jen výjimkou? Proč se nikdy nedokázala rozhodnout pro normální život?

„Tak co, líbí se vám tady?“

Otočila se. Jeff stál za ní a upíjel šampaňské. Jeho blízkost způsobila, že jí přešel mráz po zádech. Poprvé stál u ní tak blízko, poprvé se jí zadíval do očí a poprvé ucítila teplo jeho těla.

„Děje se něco?“

Když zvedal ke rtům skleničku, cítila se jako hypnotizovaná.

„Chtěl váš redaktor vědět, jak jste s článkem daleko?“

„Ne, to byli rodiče. Rozbila se jim televize.“

Zasmál se. „To je ovšem katastrofa.“

„Je.“ Znovu se napila. Tamaro, máš tady práci. Jakmile s tím budeš hotová, můžeš dělat něco jiného. Ale až pak. Ustoupila o krok. „Vyprávějte mi něco o sobě. Co jste dělal v posledních dnech?“

Žádné zaváhání, žádné škubnutí, nic, co by prozrazovalo rozpaky. „Ale, byl jsem na cestách.“

„Na nějakém zajímavém místě?“

„Ne, bylo to spíš nudné.“

„Škoda, takže žádné krásné město?“

„Krásné? Já nevím. Které město považujete za krásné?“ Podíval se jí do očí, což ji v tomto okamžiku dráždilo.

„Sydney je krásné. Nebo Darwin. Znáte Darwin?“ Jak průhledné a neobratné, Tamaro!

„Darwin? Na mě je tam příliš vlhko a příliš mnoho turistů.“

„Kdy jste tam byl naposledy?“ pokusila se znovu.

„Jste opravdu velmi zvědavá, Tamaro.“

„Zajímá mě to,“ prohlásila trochu dvojsmyslně a opětovala jeho přímý pohled.

„Pak vás možná bude zajímat i steak, ne? Já hlad mám.“ Nečekal na odpověď, dopil svou skleničku a zašel dovnitř.

Neměla si ho přece jen předvolat na policejní ředitelství, a tam ho vyslechnout? Její chování nebylo právě profesionální, a přesto jí připadalo jako jediná možnost, protože neměla žádné důkazy nebo podporu ze strany Shana nebo Toma McGregora. Usedla ke kulatému stolu na verandě a pozorovala ho, jak pokládá steaky na plynový gril. Proč by Tom McGregor neměl mít pravdu? A nemá Shane v práci jiného podezřelého?

„O čem pořád hloubáte, Tamaro? Jsou všichni novináři takoví?“ S grilovacími kleštěmi v ruce se k ní otočil.

Za jiných okolností by vychutnávala jeho úsměv a prozradila mu svoje pravé zaměstnání. Takhle jen řekla: „Myslím na vás.“

„A co si o mně myslíte?“ zeptal se pobaveně.

„V duchu se ptám, jak jste vyrůstal a jaký byl váš otec.“

Zase se věnoval masu na roštu. „Můj otec? Jaký by měl být? Pravděpodobně jako mnoho otců. O synovi měl svoje vlastní představy. Moc toho nenamluvil. Vlastně jsem ho ani dobře neznal. Nikdo ho neznal. Ani matka ne. Pravděpodobně to poznávání jednoho dne vzdala.“

„A matku jste znal dobře... a rozuměl jí?“

Pokrčil rameny.

„Myslím, že matka nechtěla, aby jí někdo rozuměl. Stáhla se do svého vlastního světa.“

„Na co zemřela?“

Otočil se k ní zády. Její otázku neslyšel, nebo na ni nechtěl odpovédět? Věděla, že se vlastně nehodí klást takové otázky.

„Zabila se,“ promluvil po chvíli.

V jeho spise nebylo nic o sebevraždě, na to si vzpomínala dobře. Stálo tam, že paní Ellroyová zemřela při dopravní nehodě. Proč jí lže? „To je mi líto, Jeffe...“

„Je to už dávno.“ Všimla si, jak se nadechl. Zase pokrčil rameny a obrátil se k ní. „Tehdy mi bylo deset. Pro desetiletého chlapce nic veselého.“

Tamara mlčela. Jakou by hrálo roli, jestli to byla sebevražda nebo nehoda? Jeff je možná notorický lhář, patří k těm lidem, kteří pořád lžou a neznají nic jiného.

„Vzpomínáte na ni často?“ ptala se dál.

Otočil maso a položil je opět na rošt. „Měli bychom mluvit o něčem jiném,“ prohlásil krátce.

Její vyptávání ho podráždilo a možná taky znervóznilo. „A co vaše sestra?“

Otočil se. „Moje sestra?“

„Ano. Ten pokoj na konci chodby vypadá jako dívčí.“ Podle spisu sestru neměl, ale možná si ji vymyslí. „Ne.“ Pokusil se o úsměv. „Nemám sestru.“ S talíři přistoupil ke stolu. „Steaky jsou jediné, co se mi při vaření vždycky podaří.“

„Já vařím málokdy,“ prohodila. „A kdo tedy bydlí v tom krásném pokoji?“ Překvapivě vzhlédla od talíře přímo do jeho očí. Ucukl před ní nebo si to jen namlouvala?

„Nikdo,“ odpověděl. „To je pokoj pro hosty, který se prakticky nepoužívá. Ale od této chvíle...“ vykouzlil na rtech úsměv, „... už žádné otázky k rodinné historii, pokud smím prosit.“

Uvidíme, řekla si v duchu a taky se usmála.

Posadil se a podal jí mísu se salátem. „Co jinak jíte?“ zeptal se pak, když si dával salát na svůj talíř.

„Hotové saláty, občas pizzu, jogurt, müsli, někdy těstoviny...“

„Nejdřív jsem si myslel, že nejíte maso.“

Ne, nebude mu vyprávět svoje rodinné historie. Vzala příbor a strčila si do úst list salátu. I Jeff se pustil do jídla. Pane Bože, říkala, do čeho jsem se to pustila? Proč si nedokážu přiznat, že Shane a všichni ostatní mají pravdu, a zoufale hledám důvod, abych našla něco proti člověku, který se mi mimochodem líbí? Vzdychla si. „Řekněte mi, Jeffe, necítíte se někdy taky tak?“

Zvedl obočí.

„Je to divné,“ pokračovala, „přestože často toužím po blízkosti, současně se jí bojím.“

Neodpověděl, jen dopil zbytek šampaňského.

„Člověk si myslí, že když k sobě nikoho nepustí, tak ho ani nebude bolet, když někoho ztratí. Je to tak?“

Díval se do skleničky a neodpověděl.

Bingo, řekla si v duchu a zakázala si přemýšlet o tom, jestli se na tohle zeptala ze soukromého, nebo profesionálního zájmu. „Bylo mi pět,“ začala vyprávět, „když přejeli moji milovanou babičku. Ze dne na den jsem už nemohla jít do jejího domu, jít s ní na zahradu... Prostě už tam nebyla. A víte, co jsem si myslela?“ To, co mu říkala, byla pravda, a on jako by se díval mimo ni. „Myslela jsem si,“ pokračovala, „že odešla kvůli mně, že mě už nechce vidět.“ Krátce se usmála. Tuhle historku si nevymyslela. „Divné, že?“

Odřízl si kousek masa, ale nevložil je do úst. „Ne. Děti všechno vztahují na sebe. A hned si myslí, že je to jejich vina.“ Zadíval se na vidličku, na které měl kousek masa.

„Taky jste si myslel, že jste zavinil smrt své matky?“ Otázka byla přímá, ano, ale copak to hrálo nějakou roli?

Jeho modré oči si ji pozorně prohlížely.

„Tamaro, proč mi vyprávíte tohle všechno?“ zeptal se pak.

„Myslela jsem si, že byste se chtěl dovědět něco o mně.“

Zaváhal, zřejmě chtěl něco odpovědět, ale pak se zadíval k nebi, na kterém visely těžké šedé mraky. Mlčky si vložil maso do úst.

Vymyká se mi to z ruky, říkala si. Kéž by ji aspoň něco napadlo! „Mimochodem, potkala jsem Steva,“ prohodila jako mimochodem.

Podíval se na ni a nakrčil čelo.

„Koho?“

„Steva... bývalého přítele Patty.“

Nepřátelsky si ji změřil. „Už jsem ho léta neviděl. Proč jste...“

„Patty to šampaňské tehdy kupovala pro vás?“ zeptala se překotně.

Odstrčil od sebe talíř, na kterém ležela ještě nejméně třetina steaku. „Proč vlastně jste přijala moje pozvání, Tamaro?“ V jeho modrých očích se objevilo cosi chladného.

Chtěla dát ruku pod stůl a zapnout nahrávací zařízení, ale ve stejném okamžiku položil ruce na její a pevně je přidržel. Mráz jí přešel po zádech. Stejně jako tehdy... Před ní se objevil doktor Tom Jenkins, přestože se Jeffovi nijak nepodobal. Příjemný učitel angličtiny a jeho kancelář... Na jeho psacím stole se leskly paprsky odpoledního slunce jako sbírka nožů. *Měl bych pro vás případně práci...*

„Jste to opravdu vy, Tamaro?“ slyšela Jeffovu otázku.

Vzpamatovala se a přinutila se k úsměvu. „Moje povolání mě nutí ke zvědavosti.“

Neřekl nic, ale její ruce nepustil. Teprve když se trochu pohnula, odtáhl je. Vzdychl si. „Ten příběh vám nedá spát, vidíte? Myslíte si, že jsem to mohl být já...“

Jak si měla vyložit pohled jeho modrých očí? Byl v nich strach? Nejistota? Prosba o soucit a porozumění? A to pravé, nebo hrané?

„A byl jste to vy?“ Nahrávací zařízení jí teď bylo lhostejné. Teď byl přesně tam, kde ho chtěla mít...

Po jeho tváři přelétl pokřivený úsměv. „Jste poměrně chladnokrevná! Proč jste sem přišla, když jste něco takového považovala za možné? Sama? Vy se nebojíte jíst steak s vrahem, který ženám vyjímá vnitřnosti?“

Vyzývavě k němu vzhlédla. Byl opravdu vrah, který ženy vyvrhuje jako lovec zvěř? Nebo jako kněz, vykonávající oběť? „Udělal byste pro mě něco, Jeffe?“

Jeho rty se zúžily a pohled vyjadřoval zklamání. „Píšete o tom tehdejším případu?“

Zavrtěla hlavou. „Přímo ne. Ale pochopitelně jsem si prostudovala fakta. Proto vím, že jste byl zbaven jakéhokoliv podezření. Přesto mi něco nejde z hlavy: vy jste mrtvou znal, vy jste ji viděl jako poslední, jel jste sem, bydlíte tady... To je celá hromada náhod.“

Měřil si ji. Co teď udělá? Vyhodí ji? Vynadá jí? Čekala. Byla připravená na odpovídající reakci. Adrenalin jí proudil žilami a v tomto okamžiku věděla, proč si zvolila tento život.

„Dobře. Vy tedy chcete přesně vědět, co se opravdu stalo.“

„Ano.“ Byla si jistá, že jí neřekne pravdu.

Opřel se a zkřížil ruce na hrudi. „Dobře. Budu vám to vyprávět.“ Odkáslal si, znovu na ni vrhl skeptický pohled a začal: „Patty byla bývalá přítelkyně Steva. Tehdy jsme byli čtyři a našli si podnik, otevřený i na vánoční Den dárků. Žádný z nás neměl chuť slavit sám doma. Všichni jsme žili sami a chtěli se opít. V tom pubu bylo poměrně plno. V každém případě najednou vešla dovnitř Patty a zamířila přímo k nám. Hned jsem si všiml, že Steve je našťavaný. Ti dva se rozešli ve zlém. Patty ho dorazila výčitkami, že se o ni dost nezajímá, a takové věci. No, nálada byla napjatá, a tak jsem se postavil vedle Patty a požádal ji, aby raději odešla. Překvapivě ihned souhlasila. Pořád ještě jsem nevěděl, proč vlastně tam přišla, co tam chtěla dělat...“ Na okamžik se zadíval před sebe, ponořený do myšlenek. „Kdyby nepřišla, možná ještě mohla žít... nebo kdyby prostě zůstala tam, když už přišla...“ Zavrtěl hlavou. „Je to něco podobného jako s lidmi, kteří na poslední chvíli stihli letadlo – a ono se zřítilo.“ Opřel se lokty o stůl a sepnul ruce. „Vedle té hospody byla taková úzká boční ulička, spíš jenom vjezd. Bylo hodně tma. Zatáhla mě tam a řekla mi, že vždycky byla zamilovaná do mě. Já jsem s ní vlastně vůbec nechtěl jít. Nechtěl jsem kvůli Stevovi, přestože ti dva už spolu nechodili. Ale ona mě nechtěla pustit. Zatáhla mě do té uličky a... a chtěla sex.“

„Ale v novinách přece bylo, že jste jí zavolał taxík.“ Jakou show jí to tady předvádí? A proč?

„Nechtěl jsem, aby na mě padlo podezření! Policie by určitě tvrdila, že jsem od ní něco chtěl, ale ona mě odmítla, a proto jsem se jí strašlivě pomstil.“ Zase zavrtěl hlavou.

Co mi to vyprávíte, Jeffe? chtěla říci, ale včas zabrzdila. „A dál?“ zeptala se jen.

„Nešlo to. Moc jsem pil, a jak jsem už řekl, ve skutečnosti jsem nechtěl.“

Tamara si představila situaci. Patty zjistila, že její kouzlo nezapůsobilo. Dostala vztek...

„Začala být nepříjemná.“ Přejel si dlaní přes krátké vlasy. „Urážela mě, ale já jsem se nechtěl hádat. Prostě jsem odešel a nechal ji tam stát. V temné uličce, uprostřed noci. Často jsem si říkal, že je to moje vina, protože...“ Rychle mluvil dál. „Noc jsem strávil v autě na parkovišti. Tam mě ale nikdo neviděl. Ráno jsem jel dál... a dorazil sem úplně hotový. O den později sem přišla policie. Kamarádi vypověděli, že jsem byl s Patty venku dost dlouho. A že jsem byl dost rozrušený, když jsem se k nim vrátil. Na sedm hodin jsem neměl vůbec žádné alibi, bydlím necelou půlhodinu od místa nálezu mrtvol y a na mých šatech se našly vlasy Patty Bensonové.“ Na okamžik zvedl ruce a nechal je zase klesnout na stehna. „Details se spikly proti mně.“ Vzdychl si. „Velice se mi ulevilo, když chytli toho McNultyho a mě nechali na pokoji.“

Znělo to věrohodně, až příliš věrohodně... „A proč mi teď říkáte... pravdu? Nebojíte se, že půjdu na policii a odhalím vaši tehdejší křivou výpověď?“

Koutky jeho rtů se nepatrně zvedly. „Co byste z toho měla, Tamaro? Kdybyste něco takového udělala, tak jsem vás prostě špatně odhadl.“

Kdybys věděl, říkala si v duchu a cítila se mizerně.

„Nevyslýchala vás policie v souvislosti s těmi novými případy v Darwinu?“

Rychle se vzpamatoval a nasadil prezíravý úsměv. „Co bych s tím měl mít společného?“

„Já nevím, ale ty nové vraždy se velmi podobají vraždě Patty Bensonové.“

Pokusil se číst v jejích očích. Vyvedla ho z rovnováhy. „No, pokud jste nebyl v Darwinu...“ usmála se, „... tak se nemáte čeho bát.“

Rysy jeho obličeje ztvrdly. „Pozval jsem vás, protože... ale co! Prostě jsem se ve vás spletl. Vy novináři chcete jen svůj příběh.“

„Ne.“

Užasle k ní vzhlédl.

„Ne. Já nechci žádný příběh. Chci pravdu.“ Alespoň tohle nebyla žádná lež.

„Pravda...“ Na čele mu naskočily vrásky. „Víte, když jsem vás pozval, tak... myslel jsem si, jak by to bylo krásné, poznat vás blíž... Zajímala jste mě... Není mnoho žen, které mě zajímají...“

„Jeffe, já...“ Je to ona, kdo lže, kdo zneužívá jeho důvěry, kdo hraje s falešnými kartami...

„Dobře, dám vám návrh,“ řekl.

„Ano?“

„Chtěla jste vidět ten pokoj, že?“

„Ano...“

„Ukážu vám ho. To jste přece chtěla, ne?“ Unaveně se usmál.

„Protože si myslíte, že tam ukrývám mrtvolu, že? Nebo jsem tam mumifikoval svého otce.“

„Dokud jste mi ho neukázal...“ pokusila se o žert.

Na okamžik se na ni pronikavě zadíval. „Dobře. Ale pod jednou podmínkou: pokud nic nenajdete, tak už konečně budeme mluvit o něčem jiném a užijeme si odpoledne.“

Natáhla k němu ruku. „Domluveno.“ Jsi falešná kočka, šeptal ji vnitřní hlas.

„Takže si prohlédneme pokoj s mrtvolami!“

Zaváhala, myslela na kabelu s nahrávacím přístrojem.

„Copak je? Dostala jste najednou strach, Tamaro?“

„Ale ne,“ zalhala a pokusila se sáhnout po tašce.

„Tu vám nikdo neukradne, klidně ji tady nechte. Nebo v ní máte malou zbraň?“

Ne, tu mám na lýtku. Nechala tašku viset přes opěradlo židle a vešla za ním do chodby.

Zapomněl si říct o Costarelliho klíče a nyní stál před zamčenými dveřmi. Proč jsi, Tony, nechal opravit zámek? Ozbrojený baterkou zašel za roh v naději, že najde otevřené okno – a měl štěstí. Tony, policista, který zapomíná zamykat a nechává otevřená okna...

Při lezení dovnitř si bolestně uvědomil, že už není tak pružný. Chválabohu bylo okno tak velké, že se nemusel příliš kroutit. Rozsvítil. Koupelnou prošel přímo do ložnice. Postel byla jako posledně použitá, všude kolem ležely odložené součásti šatstva a na zemi se vršila CD a videokazety.

Otevřel dveře skříně, která byla stejně zažloutlá jako stěny. Uvnitř viselo několik nevyžehlených košil a triček s límečkem a modrá větrovka. Na Costarelliho garderobu byla skříň příliš velká. Shýbl se. Vedle sportovní tašky a srolovaného spacího pytle našel v levém dolním rohu papírovou krabici. Vytáhl ji ven. Byla to stará, šedá krabice od bot. Písmo už bylo vybledlé a papír velkou vlhkostí vzduchu změkkl. Shane se posadil na postel a sňal víko. Uviděl bílý, průsvitný sáček. Vytáhl jej ven a vysypal jeho obsah na pokrývku: tenký štůsek fotografií, výstřižky z novin, dvě obálky, jedna podlouhlá a jedna malá, černá. Tony, jaká tajemství to skrýváš? mumlal polohlasem a nejdřív si prohlédl fotografie. Mladý muž v béžové policejní uniformě, výrazně italského typu se svými černými vlasy a tmavou pletí obličej, na kterém jizvy po neštovicích nebyly téměř vidět, drží v náruči křehkou plavovlasou ženu. Oba se šťastně smějí. V pozadí září tyrkysové moře.

Shane si uvědomil, že se Tonyho nikdy nezeptal, jestli byl někdy ženatý. Odhadoval, že na této fotografii mu může být něco před třicítkou. Na další fotografii stejná žena držela v náručí dítě. Další fotografie ukazovaly jednou pár, jednou Tonyho s dítětem. Na jednom obrázku se do objektivu usmívala asi roční holčička s tmavými vlasy.

Shane položil fotografie na noční stolek vedle budíku a vzal do ruky výstřižky z novin. Název novin byl odstřižený, ale datum tam zůstalo.

27. prosince 1976

Tragédie na Bathurstu

Na Bathurstu, nejzápadnějším ostrově souostroví Tiwi, je od včerejška pohřešována dvouletá Mary-Jane Costarelliová. Dcera mladého policisty, detektiva Tonyho Costarelliho a jeho ženy Jane si hrála v zahradě za policejní stanicí.

„Byla jsem v kuchyni a připravovala krocana,“ vypověděla Jane Costarelliová. Její manžel se právě vrátil z inspekční cesty. „Zavola-la jsem Mary-Jane domů, ale nepřišla.“

Narychlo sestavená pátrací skupina se večer vrátila bez úspěchu. Po dívence se nenašla jediná stopa.

Rodiče jsou zoufalí. Detektiv Tony Costarelli, který je velitelem policejní stanice na Bathurstu teprve dva měsíce, nebyl schopen poskytnout rozhovor. Jeho kolega Ron Byron uvedl: „Uděláme všechno, abychom dítě našli.“ Nelze vyloučit, že dítě napadli a odvěkli toulaví psi aboriginů. Zástupce aboriginů však odmítá jakoukoliv odpovědnost.

Shane vzal do ruky druhý článek.

Navzdory intenzivnímu pátrání nebyly ani po týdnu nalezeny sebemenší stopy po malé Mary-Jane Costarelliové. Dvouletá dcera detektiva Tonyho Costarelliho a jeho ženy Jane zmizela 26. prosince ze zahrady domu na Bathurstu. „Denně se modlíme k Bohu, aby nám vrátil dceru!“ řekla nám zoufalá matka.

Domněnku, že dítě odvěkl potulný pes, považují odborníci za nepravděpodobnou. Daleko pravděpodobnější je, že dvouleté dítě zabloudilo v buši nebo utonulo v moři. Vyloučena není ani násilná smrt dítěte.

Shane sáhl po podlouhlé obálce. Tony, stálo na ní drobným, roztrášeným písmem. Otočil ji. Obálka nebyla zalepená. Vytáhl složený list papíru. Stejným rukopisem na něm bylo napsáno:

Odpusť mi, Tony.

Už nemůžu.

Jane

Jako poslední otevřel malou černou obálku. Uvnitř byla stočená kadeř jemných, tmavých dětských vlasů – a dva zlaté snubní prsteny.

Stále znovu si prohlížel fotografie, snubní prsteny, dětské vlásky, dopis na rozloučenou. Costarelli ztratil úplně všechno...

Shane musel myslet na Carol a taky na svou dceru. Vrátil věci do krabice.

Tony, říkal si v duchu, když už zase seděl v autě, proč jsi nic neřekl?

O patnáct minut později zaparkoval vůz před nemocnicí a pospíchal do prvního patra hlavní budovy.

Costarelli ležel na lůžku, napojený na přístroj, který kontroloval chod jeho srdce, a díval se do stropu. Dali mu infuzi, něco poměrně rychle kapalo do jeho žil. Ležel sám v pokoji, jasně osvětleném zářivkou. Světlo mu odčerpalo veškerou barvu z beztak již dost bledého obličeje. Otočil hlavu, když Shane vešel, a unaveně zvedl ruku.

„Jak se daří, Tony?“ řekl Shane, přestože věděl, že to nejsou ta pravá slova. Ale pravá slova pro tuto situaci beztak neexistují.

„Víš, kolik mi ti prokletí doktoři dávají? Nanejvýš ještě čtyři týdny.“ Costarelli se zasmál, což zaznělo jako zachrčení. „No řekni, slyšel jsi už někdy něco takového? Jsi tady víc než půl století a na jednou ti řeknou: nanejvýš ještě čtyři týdny.“

„Doktoři se mohou mýlit...“

„U něčeho takového se doktoři bohužel mýlí zřídka. Ale díky za útěchu.“ Změřil si Shana a polkl. „Našel jsi to?“

„Ano.“ Shane postavil krabici na noční stolek.

Costarelli na okamžik zavřel oči. „Přečetl sis to?“ zeptal se, když je zase otevřel.

„Jo.“ Shane si přitáhl židli. „Proč jsi nikdy dřív nic neřekl?“

Costarelli trochu zvedl ruku a zase ji nechal klesnout na postel. „Chtěl jsem na to celá ta léta zapomenout. Někdy se mi to opravdu podařilo.“ Zase polkl. Jeho ohryzek se ztěžka zvedal a klesal. „Teď budu dokonce sentimentální...“

„Jane byla tvoje žena?“

Costarelliho oči se najednou zaleskly. „Jo, ksakru nejlepší žena...“ Odkášlal si a přejel rukou přes oči. „Věř mi, všechno jsem v

životě zpackal. Přitom jsem chtěl všechno dělat správně a dobře, aby na mě všichni byli pyšní.“

„Lidé jsou na tebe pyšní. Zatlkl jsi spoustu zločinců.“

Costarelli se unaveně usmál. Zvenku zazněla siréna sanitky.

Shane zaváhal. „Tvoje dcera...“ odmlčel se.

„... nebyla nikdy nalezena.“

„To je mi moc líto, Tony.“

Costarelli otočil hlavu na druhou stranu a zamumlal: „Už nemám ani chuť na cigaretu.“

Po chodbě se blížily kroky a zase se vzdalovaly.

„Když jsi tehdy chytil McNultyho,“ začal Costarelli a zase se k němu otočil, „v první chvíli jsem uvažoval, že zajedu k vám a zeptám se ho na Mary-Jane.“

Shane nechápal. „Proč?“

Costarelli se pomalu nadechl a zase vydechl. „Tehdy žil na Bathurstu. Když Mary-Jane zmizela, bylo mu deset.“

„Cože? K čertu, proč jsi to neudělal?“

Zase ta ruka, která se unaveně zvedla a klesla na pokrývku. „Nechtěl jsem to všechno prožívat znovu.“

Mohl tehdy desetiletý McNulty obětovat dvouletou Costarelliho dceru?

„My jsme tehdy pochopitelně podezírali aboriginy,“ mluvil dál Costarelli. „Když se hádají, netrvá to dlouho a drží v ruce oštěpy a ohrožují jeden druhého. A nezůstane jen u těch dvou bojových koutů, kdepak, všichni příbuzní se postaví na podporu toho svého. Na tom se mnoho nezměnilo. Hádky, zranění, násilí. Každý den, každou noc stál někdo před dveřmi policie a požadoval pomoc. My, Jane a já, jsme tehdy byli velcí idealisté.“

Shane znal některé komunity domorodců na pevnině. Kmeny z různých oblastí se buď od pradávna střetávaly, nebo si raději šly z cesty. Alkohol, benzín k „čichání“, drogy – ro všechno těm lidem pomáhalo snášet ubohý život. A mladí, zejména mladí muži, byli bez práce a bez vzdělání, a tak se téměř automaticky dostávali do d'ábelského kruhu násilí a drog – a do vězení.

„Teprve před půlrokem jsem se tam zase byl podívat.“ Costarelli nyní mluvil hlasitěji. „Vpravo a vlevo od silnice v řadě domy, jaké

najdeš na každém předměstí. Ale oni vytrhali okna a dveře a spálili je. Položili si matrace na verandu nebo prostě ven. Oni nechtějí žít a spát v uzavřeném prostoru. Ty domy stály miliony dolarů a běloši vidí v jejich zpusťování důkaz zpustlosti aboriginů. Běloši si myslí, že je hloupé platit aboriginům, kteří zničí všechno, co se jim dá. Právem říkají: Nám nikdo nepostaví dům! Ti prokleti Angličané, kteří se považovali za pupek světa! Všichni museli poslouchat jejich zákony! Dnes to jsou Yankeeové a zítra muslimové nebo Číňani!“

Shane ho nechal mluvit. Costarelli zavřel oči a Shane si myslel, že usnul. Tepová frekvence vypadala na obrazovce jako těsně po sobě následující špičky.

Costarelli zase otevřel oči. „Z místa, kde jsme našli Jeannie,“ řekl, „je vidět skálu Old Man Rock.“

Shane si vzpomněl na útes, vyčnívající z moře nedaleko břehu. „No a?“

„Aboriginové říkají, že byl ten stařec vyrušen a že proto přišel cyklón Tracy.“

Shane se zamyslel. „Mám teď v práci Berta Horkaye, toho spisovatele,“ řekl konečně. „Byl téměř na všech místech, na kterých byly nalezeny mrtvoly. A měl smysl pro tyhle věci jako jsou skály.“

„Horkay,“ zamumlal Costarelli. „Ano, tehdy bylo na ostrově pár bílých. Lidé z církve, učitelé, etnologové. Lidé přijížděli a zase odjížděli.“

„Nevzpomeneš si, jestli byl Horkay mezi nimi? Bert Horkay? Když Mary-Jane zmizela, bylo mu třináct.“

„Bert Horkay,“ opakoval Costarelli a zadíval se na pokrývku. Pak sáhl po Shanově zápěstí. „Skřípni ho, Shane! Ksaku, chtěl bych být u toho!“

„Jo.“

Costarelli ho pustil.

Shane vstal. Drž se, Tony, chtěl říci, ale takových vět se vždycky bál. Beze slova šel ke dveřím.

„Shane?“

„Ano?“ otočil se.

„Vezmi tu krabici s sebou a hod' ji do ohně!“ Pak ho přepadl suchý kašel.

„Proč vůbec ten pokoj zamykáte? Přece tady jinak nikdo nebydlí?“

Jeff odemkl. „Nevím. Prostě to dělám.“

Dveře se s tichým zaskřípěním otevřely. Zevnitř zívala tma a Tamaře nebylo právě dobře po těle, když měla vejít dovnitř.

Na oknech visely řídké šedozelené záclony a vonělo to tam starými, zaprášenými látkami, nevětranými postelemi a zatuchlými skříněmi. Jeff rozsvítil. Uprostřed stropu visela starodávná lampa s hnědávým stínítkem a žlutým světlem zalévala nábytek a stěny. Tamara několika pohledy obsáhla zařízení pokoje: postel s vysokým čelem z tmavého žilkovaného dřeva, pokrytou háčkovanou pokrývkou stejné barvy jako záclony, komodu ze stejného dřeva se zarámovanými fotografiemi na háčkové dečce, a zvláštní lampu, podobnou svícnu. V koutě mezi oknem a šatníkem z laciného, tenkého dřeva, stál ušák s prodřenou sedačkou. Tapeta měla zelené proužky a na podlaze pokryté nazelenalým PVC ležely tmavozelené prošlapané běhouny. Všechno působilo jako zakonzervované, říkala si, a vůbec by ji neudivilo, kdyby v tom okamžiku přišli Jeffovi rodiče. Pod zatáženými záclonami dokonce stál malý kufřík, který jako by jen čekal na to, aby si jej majitel odnesl.

„Tak co? Jste zklamaná?“ zeptal se. „Žádné mrtvolky. Žádné mumie.“

„Váš otec chtěl ještě odcestovat?“ ukázala na kufr.

„Ten kufr tam musel pořád stát. Pro všechny případy. Se vším, co je nezbytné k přežití.“

Natahovala uši. „Moje teta žila dole u Sydney, v Blue Mountains, a často musela utíkat před požáry buše. Váš otec se taky bál ohně?“

Jeff zamyšleně sklouzl pohledem po kufru.

„Ne, nebál se ničeho. Byl jen rozumný a předvídavý – ale...“ Pohlédl na ni. „... ale nikdy se neochráníme před vším, vidíte?“

Slyšela v tom podivný podtón, nebo si to jen namlouvala, protože kufr a pokoj a vůbec všechny ty tajnosti kolem toho pokoje pova-

žovala za podezřelý? „Ne, to jistě ne,“ řekla a dodala: „Ale moje teta měla stejně ten kufr pořád připravený. Váš otec ho někdy použil?“

Jeff Ellroy se strojeně usmál. „Myslím, že ne.“

Zamyslela se. Jak by ho mohla vlákat do pastí? Jak by si mohla ověřit, jestli říká pravdu, nebo se přetvařuje? „Už jste někdy zažil zemětřesení, Jeffe?“

Co čekala? Že se při slově zemětřesení změní na vlkodlaka, vrhne se na ni a vyrvе jí vnitřnosti? Zvedl obočí a pokrčil rameny. „Žádné opravdu vážné.“

Opět zapochybovala o své teorii a pokusila se najít další přitěžující materiál. Přitom jí pohled padl na zarámovanou fotografii na komodě. „To jste vy?“ Chlapec a dva dospělí v plavkách se usmívali do objektivu. V pozadí stály stromy a dům.

„To je vaše sestra nebo bratr?“ Ukázala na další fotografii, na které byl stejný chlapec, klečící na dece a hrající si s miminkem.

„Sestra.“

„Nevěděla jsem, že máte sourozence, Jeffe.“ Opravdu o tom ve spise nic nebylo, nebo to přehlédla? „Kde žije?“ zeptala se a vzpomněla si na pokoj pro hosty, zařízený jako divčín.

„Už dávno zemřela. Pojďte, rád bych zase zavřel.“ Najednou byl netrpělivý a sáhl po klice.

Ale tak rychle se vzdát nechtěla. Ještě jednou se podívala na obrázek. Mladý Jeff měl ve výrazu něco ustrašeného, čeho si na první pohled nevšimla. Dalo by se to interpretovat jako neohrabanost nebo plachost, ale ona si byla jistá, že to je strach. „Na té fotografii nevyPadáte právě šťastně, Jeffe,“ řekla a doufala, že o sobě něco řekne.

Jeff se krátce podíval na fotografii, ale neřekl nic.

„Proč je tu pořád ten pokoj? Váš otec už přece dávno nežije?“

Vzdychl si. „Znáte to: víte, že musíte uklidit spíž, ale nechcete se dívat do všech beden a krabic.“

Ano. Po rozvodu se Scottem měla stejné pocity.

„Ale co bylo na vašich rodičích tak strašného, že na ně nechcete vzpomínat?“ vyptávala se dál.

Podíval se na ni, ne, daleko spíš se zadíval skrz ni, jako by jeho minulost ležela někde za ní.

„Jeffe?“

Jeho pohled se vrátil k ní, podivně cizí a nepřítomný. „Pokaždé mi to zkazí náladu. Pojd'te už.“ Naznačil jí, aby vyšla. Na prahu se ještě jednou otočila. Mrtvý pokoj, plný vzpomínek, které raději zamývá.

Zavřel dveře. „A dost s minulostí!“ řekl a otočil klíčem. „Už o tom nechci mluvit.“

Přikývla. „Chápu.“ Pokusila se o úsměv. „Co je? Bude ještě dezert?“

Napětí z jeho tváře zmizelo. „Jasně! Mám tam zmrzlinu.“

„Super!“ Dokonce se jí podařilo zazářit. „Můžu použít vaši koupelnu?“

Zatímco on se vracel do obývacího pokoje, otevřela dveře koupelny, ale jakmile zmizel z dohledu, vrátila se k zamčenému pokoji, odemkla ho a neslyšně vklouzla do tmavého, zatuchlého pokoje. Kufr pod oknem ji magicky přitahoval, jako by ho musela otevřít, aby v něm konečně našla řešení případu.

„Po vašem telefonátu jsem hned hledala v archivech.“ Vicky mu šla naproti chodbou před místností, kde čekal Bert Horkay. „Vůbec to nebylo snadné. Z těch dob nejsou žádné mikrofiše nebo digitalizované záznamy, jen zaprášené papíry.“

Shane se zadíval na vybledlý červený lepenkový rychlovazač, který mu podávala. „To vám jen tak jednoduše dali Costarelliho papíry?“ Znal byrokratické poměry a divil se, že by je Vicky Chen tak snadno zdolala.

„Časem jsem se skamarádila s pár lidmi...“ Usmála se. „Takže McNulty zabil i Costarelliho dítě?“

„V každém případě v roce 1976 žil na Bathurstu. Ale jak jsem řekl, pozůstatky dítěte nebyly nikdy nalezeny.“ Ukázal na zavřené dveře místnosti. Vicky přikývla. „Ano. Ještě tam jsou. Sice trochu rozladění... ale... nechápu, proč si to Tony celá léta nechával pro sebe.“

„Někdy člověk propase pravý okamžik.“

Vicky se zamyšleně podívala na desky.

„Takže možná to tehdy opravdu byl McNulty. Možná se ale taky prostě utopila.“

„Ano, ale... McNulty je mrtvý,“ řekla Vicky. „Tady v Darwinu musí být někdo jiný...“

„Panebože, ano, já vím,“ skočil jí do řeči.

Musel se soustředit. V posledních hodinách se toho stalo příliš mnoho a on sám téměř nejedl. Nebylo divu, že mu povolovaly nervy. Vicky sevřela rty a podívala se na něj, jako by na něco čekala. Věděl, že by se jí měl omluvit, ale něco se v něm vzepřelo. Nemohl si dovolit měkkost. Ještě ne.

Takže Horkay... Co si s ním má počít? Ať to obracel na kteroukoliv stranu, Jim Chang měl pravdu. V ruce nemá proti Horkayovi nic – jen krabici s fotografiemi a výstřižky. „Vicky, zjistěte mi, jak to v roce 1976, když Mary-Jane zmizela, vypadalo na Bathurstu. Jaké tam byly školy, co tam zkoumali etnologové, jaké tam byly zdravotně osvětové kampaně... Mohl tam být Horkay?“

Vicky na něj upřela oči. „Jak bych mohla...“

„Zavolejte někoho z Historické společnosti, církve nebo správy pro záležitosti domorodců... Ono vás něco napadne. Nějak prostě začněte!“ Už držel v ruce kliku, ale Vicky pořád ještě stála uprostřed chodby. „Nejpozději za půl hodiny musím Horkaye pustit. Udělejte něco!“

Nepřítomně přikývla, protože věděla, že od ní chce nemožné.

Když vstoupil, Chang a Horkay současně vzhlédli. Před nimi na stole stály dvě krabičky z umělé hmoty s napůl snědeným salátem.

„Chutnalo vám?“ Shane postavil krabici mezi nádobky s jídlem.

„Doufám, že neočekáváte žádnou odpověď, detektive,“ prohlásil Chang a odstrčil krabičky na konec stolu.

„Ne.“ Shane si všiml perliček potu na advokátově horním rtu a na čele.

„Pane Horkayi, byl jste někdy na ostrově Bathurst?“

Koutek spisovatelových rtů sebou posměšně škubl. „Pokud byste se zajímal o víc než o věnování v mé knize, nemusel jste klást tuto otázku. Uvnitř je kapitola o ostrově.“

Ano, to vím, a taky proto jsi podezřelý.

„Kde jste byl o Vánocích v roce 1976?“ V den, kdy navždy zmizela malá Mary-Jane Costarelliová, dodal v duchu.

Horkay zvedl obočí a podíval se na advokáta. „Musím na to odpovědět?“

Dříve než mohl Chang odpovědět, Shane vzal z krabice fotografie Costarelliho a jeho rodiny a přidržel ji Horkayovi před nosem.

„Vzpomínáte si?“

Horkay bezvýraznými očima přelétl fotografii.

„Tak co?“ zeptal se Shane.

Horkay se opřel. „Nevím, na co bych si měl vzpomínat, detektive. Neptal jste se mě právě na Vánoce roku 1976?“

„Na tuto otázku nemusíte...“ začal Chang.

„Ale já na ni odpovím,“ vpadl mu Horkay ostře do řeči a pohlédl na Shana s převahou, kterou stavěl na odiv na začátku výslechu. „Tehdy jsme často trávili Vánoce u přátel v Perthu. O Vánocích jsme nikdy nebyli v okolí Darwinu. Otec měl totiž panický strach z cyklónů. Málem zažil *Tracy*.“

Tracy 1974, tsunami 2004, všechno o Vánocích, Patty Bensonová, zemětřesení... Kde je společný bod?

Horkay ukázal bradou na fotografii. „Kdo je to?“

„Tony Costarelli,“ odpověděl Shane, „policista na Bathurstu s manželkou Jane a dcerou Mary-Jane, v roce 1976.“ Shane Horkaye pozoroval, ale nezaznamenal žádnou reakci. „Nechte mě hádat, detektive.“ Na jeho obličeji se objevil slabý triumfální úsměv. „Ta žena byla zavražděna – podle obvyklého rituálu. Mám pravdu?“

„Ne.“

Horkay byl překvapený. „Ne?“

„Detektive...“ To promluvil Chang. „Přestaňte s hádankami a...“

Shane ho ignoroval. „Ne ta žena, pane Horkayi, zavražděno bylo to dítě.“ Blufoval, ale co měl dělat?

Konečně zahlédl v Horkayových očích něco jako strach. „V roce 1976 mi bylo třináct!“

„Všichni víme, pane Horkayi, že vraždí více dětí, než bychom si pomysleli.“

„Pane Horkayi...“ Chang se naklonil blíže ke stolu. „Poslechněte mě už konečně a neodpovídejte.“

Horkay se k advokátovi neotočil. „S těmito otázkami nemám problém, pane Changu.“

Chang vzdychl, použitým papírovým kapesníkem si otřel pot z horního rtu a podíval se na hodinky.

Ozvalo se zaklepání, v pootevřených dveřích se objevila Vicky. V ruce držela videokazetu, naklonila se a zašeptala Shanovi do ucha: „Byl v obchodě u Jennie. A dával jí náhrdelník kolem krku.“ Položila kazetu na stůl a Shane se s ní rozloučil pokývnutím hlavou.

Horkayovo čelo zvlhlo. Pramínky vlasů se na ně pevně přilepily.

„Pane Horkayi, víte, kolik stojí šňůra perel?“

„Přibližně.“

„Kolik vyděláváte?“ ptal se dál.

„Nevím, co je vám do toho, detektive. Ledaže byste byl z finančního úřadu.“

„Vaší knihy se loni prodaly tři tisíce výtisků. To není právě bestseller.“

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem autor bestsellerů.“

„Vyžijete z toho, pane Horkayi?“ Shane se zadíval na těžké hodinky, pečlivě vyžehlenou, na první pohled drahou tmavomodrou košili a vzpomněl si na boty z jemné kůže – Horkay vypadal jako někdo, kdo umí ocenit luxus.

„Vidíte, ne?“ Horkay vzdorovitě zkrřížil paže na hrudi.

„Co jste zamýšlel, když jste v klenotnictví položil Jeannii Reidové kolem krku náhrdelník za deset tisíc dolarů?“

Z obličeje Berta Horkaye rázem zmizela všechna barva.

„Detektive, musím mluvit se svým mandantem!“ promluvil rozčileně Jim Chang.

„Pane Horkayi,“ promluvil nedotčeně Shane, „jste zadržen.“

Jim Chang vstal. „Musím si to nejdřív vyjasnit s Alison.“ U dveří se ještě jednou otočil a vytáhl cosi z aktovky. „Alison mi pro vás něco dala. Malajsie, týden.“ Zase lístek zasunul a vyšel ven. Horkay se za ním zaraženě díval. „Můžu dostat sklenici vody?“ Z jeho arogance a sebejistoty nezbylo nic.

Shane přikývl a vyšel z místnosti.

Slyšela Jeffa v kuchyni. Tamara se shýbla, položila kufr a otevřela ho. Objevila se baterka a staromódní nazelenalý plášť do deště, stejně staromódní plastová láhev s vodou, balíček laciných sušenek... typické vybavení pro případ nouze. Zklamaně kufr zase zavřela. Proč chce mermomocí najít nějaký přitěžující důkaz?“

Pohledem bloudila po pokoji. Není to opravdu jen nevětraný, starými krámy zařízený pokoj dávno mrtvého člověka? Venku vítr udeřil větví o střechu. Lekla se a podívala se ke dveřím. Jeff ji tady nesmí najít. Už chtěla vyjít, když jí zrak padl na komodu. Se svým tmavým, leštěným dřevem, těžkým mosazným kováním, lampou ve tvaru svícnu a háčkovanou dečkou, na které stály zarámované fotografie, vypadala jako truhla, ve které jsou uzamčeny prastaré rodinné poklady.

„Co to s tebou je, Tamaro?“ mumlala. Jak často už za ta léta prohledávala komody? Několikrát už mezi nočními košilemi, spodním prádlem nebo ponožkami našla revolver, nůž, kokain nebo heroin, peníze nebo zbraň, kterou byla spáchána vražda. Ale nikdy jí neběhal mráz po zádech jako teď, když se rukou dotkla mosazné úchytky.

Zatajila dech a povytáhla zásuvku. Ležel v ní štos vyžehlených ubrusů a Tamara se v duchu ptala, jestli je Jeff po otcově smrti někdy použil. Nikde v bytě neviděla na stole ubrus. Možná tuto zásuvku neotevřel celá léta. Zase se zadívala na fotografii, na které vypadal tak ustrašený – a uzavřený. Ano, chápala, proč už nikdy neotevřel tyto zásuvky, skříně a kufr. Větev zase udeřila do střechy a ona si uvědomila, že se tajně vkradla do této místnosti a Jeff může každou chvíli přijít a právem bude žádat vysvětlení. Koukej vypadnout, říkala si v duchu, a přitom více z rutiny než ze zvědavosti nechala ubrusy projet pod palcem. Bylo to zvláštní, mezi látkou ležely stříbrné dámské náramkové hodinky a šňůrka perel. Někdo je tady schoval? Proč? Aby je ochránil před zloději? Ví Jeff o těchto špercích? Nebo je sem dokonce sám uložil? Nebo to byly – trofeje obětí? Jeannie Reidová nosila perlový náhrdelník...

Bleskově si připomněla všechny detaily tří vražd. Oběti byly nalezeny nahé a bez šperků. Vzpomínala si, že Patty Bensonová údajně vždy nosila náušnice, které ale u mrtvoly chyběly. Co nosila Valerie Tateová? Perlový náhrdelník Jeannie Reidové byl nejnápadnější.

„Co tady děláte?“

Otočila se, s rukou stále ještě v zásuvce, a dívala se do jeho vztekklých očí. Neslyšela ho přicházet. „Poslyšte, Jeffe, tahle věc je...“

„Proč to děláte?“ jeho hlas zazněl výhrůžně.

Neměla strach. Konečně byla opět policistkou. Už žádná novinářka. „Dobrá, Jeffe. Jsem detektiv z oddělení vražd. Průkaz mám v kabelce. Půjdu a ukážu vám ho.“

V jeho očích se zablýsklo. „Vy jste mě obelhala!“ vypravil ze sebe. „Zneužila jste mého pohostinství!“ Stále ještě se nepohnul z místa.

„Okamžik, Jeffe.“ Pomalu vytáhla ruku ze zásuvky. „Komu patří ten perlový náhrdelník?“ Perly jí visely na zápěstí.

„Jak jste si mohla dovolit hrabat se ve věcech mé matky?“

Přimhouřenýma očima se díval na perly, a pak zase na Tamaru.

Očekávala, že se na ni každým okamžikem vrhne. Stále ještě neměla strach. Byla jen připravená vyrazit, bleskově a přesně. „Když jste mi v pátek volal, Jeffe, spletl jste se při udání času o půl hodiny, což je přesně rozdíl mezi Brisbane a Darwinem.“ Nespouštěla ho z očí.

Zkřivil rty do karikatury úsměvu. „Vy jste se snad zbláznila!“

„V pátek večer, když byla zavražděna Jeannie Reidová, jste byl v Darwinu, že?“ Vyslovila tu větu, přestože ke svému tvrzení neměla žádný důkaz.

„K čertu, kdo je Jeannie Reidová?“

Nepřistoupila na to. Vedení převzal její vnitřní hlas. Hlas starší seržantky Tamary Thompsonové. „Znal jste Patty Bensonovou, váš dům se nalézá...“

„Přestaňte už s těmi nesmysly!“ Sáhl po perlovém náhrdelníku, ale Tamara ho nepustila. Pohnul se směrem k ní, ale Tamara byla rychlejší. *Doktor Jenkins, ten hodný učitel angličtiny... zase se jí před vnitřním zrakem objevily ty obrazy. Tamaro, měl bych pro vás*

případně práci!... Nevěděla, že myslí to, co se pak stalo... Nikomu to nevyprávěla. Zvedla koleno a udeřila ho do žaludku, šňůrka perel se přetrhla... Když pak Ellen pozval k sobě domů, protože si tam mohou lépe popovídat, kamarádku varovala, ale Ellen ji nebrala vážně, a pak se večer nevrátila domů... Tamara jela k učitelovu domu, ale on neotevřel, přitom před garáží stálo auto... Věděla, že je tam... a věděla, že Ellen byla u něj doma... Jeff se zkroutil, Tamara vytrhla zbraň, kterou měla připevněnou na lýtku, a perly létaly všude kolem... zavolala policii, pod záminkou, že slyšela výkřiky... Přijeli dva policisté, zazvonili... On otevřel, ona, Tamara, stála u vrátek a pozorovala ho... obličej měl zarudlý, košili vyhrnutou, kalhoty pomačkané... Nikdo ji nemohl zadržet, proběhla kolem něj do domu, rozrazila dveře... Našla Ellen v ložnici, spoutanou, zbitou, krvácející... Jeff se na ni vrhl, srazil ji na zem – byl silnější než ona, podařilo se mu otočit ji na záda. Za chvíli jí ruku se zbraní přitlačí k zemi... Ten učitel dostal deset let... Ellen se oběsila ve stodole prarodičů... Ellen, on to dělal i se mnou, chtěla jí tehdy říct, ale nikdy neřekla... Už nikdy se nechtěla nechat přemoci, už nikdy nechtěla být bezmocná... přinucená... Nadechla se, a pak vyrazila kupředu celým tělem, vytrhla zbraň – a stiskla spoušť.

Otevřenými dveřmi kanceláře uviděl Shane Vicky, jak sedí před počítačem. Právě pokládala sluchátko telefonu.

„Dobrá práce!“

Otočila se a zazářila. „Děkuji. Našla jsem někoho z Historické společnosti a měla štěstí!“ Rychlým pohybem si odstranila z obličeje pramen vlasů. „Ten učitel, jistý Timothy, si vzpomněl, že Richard McNulty se jednou málem utopil. Spadl z lodi při přejíždění kanálu mezi ostrovy Bathurst a Melville.“

„No a?“ zeptal se netrpělivě.

„Představte si: zachránil ho bílý chlapec. Timothy si už nedokázal vzpomenout na jeho jméno, pamatoval si jen to, že ten chlapec byl na ostrově s otcem jen na několik týdnů kvůli nějakému vědeckému bádání.“

„Máme ho,“ zamumlal Shane. „Vicky, doneste Horkayovi sklenici vody. Já musím za Tonym.“

Ted', ve čtyři odpoledne, slunce sice už nestálo v zenitu, ale celý den zahřívalo vzduch. Shane zavřel okno auta, spustil klimatizaci a zapnul modrý majáček, se kterým se probíjel mezi nákladáky a autobusy do nemocnice.

40

Tamara se pohnula pod těžkým tělem. Krev se vsakovala do Jeffovy košile. Zasunula zbraň zpátky do pouzdra na lýtku a otočila ho na záda. Když přišel k sobě, zasténal. Rychle strhla z komody lampu v podobě svícnu a kabelem mu svázala zápěstí. Pracovala bezmyšlenkovitě, mechanicky, precizně, každý pohyb byl přísně účelový.

„Co to děláte?“ vypravil ze sebe. Obličej měl zkřivený bolestí a zalitý potem.

Neodpověděla, našla v komodě vhodný kousek prádla a přiložila mu tlakový obvaz. Náboj ho zasáhl do ramene a zaryl se do stěny nad postelí. Kdyby se v její hlavě náhle nerozezněl poplašný signál, vyprázdnila by do něj celý zásobník. Podařilo se jí opřít ho zády o skříň.

„Copak jste se úplně zbláznila? Ty perly patřily mojí matce.“

Jeho slova k ní vůbec nedorazila. Jednala bezchybně, vyběhla na verandu, aby si přinesla telefon, vrátila se k němu a zavolala sanitku. Řekli jí, že bude na místě nejpozději za dvacet minut. Jeff Ellroy jí nemohl ohrozit, ale jeho zranění nebylo nebezpečné. Ztráta krve vypadala dramatičtější, než tomu bylo ve skutečnosti, to věděla. Vypnula telefon. Teprve nyní si všimla perel, rozházených všude kolem.

„Mýlíte se,“ zasténal. „Já jsem to nebyl. Máte nepravého!“

Stále ještě s telefonem v ruce se posadila na kraj postele. Pomalu se jí vracely obrazy posledních minut. Šňůrka perel v její ruce, jeho pokus ji vytrhnout...

„Ty perly patřily mé matce,“ sténal.

Její první myšlenka byla – jak je jednoduché tvrdit něco takového.

Pozorovala ho. S rukama, svázanýma za zády se opíral o skříň a do obvazu na rameni prosakovala krev. Tváře měl propadlé a rty bleďé. Považovala ho za atraktivního a přitažlivého – a přece se tím nechala zmýlit. Mohla být na sebe pyšná. Jenže necítila nic. „Informovala jsem se, Jeffe. Byl jste v Bangkoku, když tam byla jistá žena zavražděna stejným způsobem jako Patty Bensonová.“

„Byl jsem tam služebně.“

„Zase náhoda, Jeffe? Stejně jako ta, že jste byl poslední, kdo viděl Patty Bensonovou živou, nebo že bydlíte v blízkosti místa činu? V pátek jste byl v Darwinu, přiznejte to.“

Na okamžik zavřel oči. Když je zase otevřel, řekl: „Dobrá. Měl jsem vám to říct hned. Ano, byl jsem v Darwinu.“ Zase zasténal.

Opravdu dobře slyšela?

„Byl jsem tak dokonce víckrát,“ pokračoval. „Tento týden dvakrát. Dělal jsem tam posudky jako soudní znalec. Příslušná obhájkyň se jmenuje Louisa Woolfová.“ Zkřivil obličej. „Ksakru, zavolejte na policii do Darwinu a zeptejte se jich na Louisu Woolfovou.“

Blufuje? Jenže, co by z toho měl? „Proč to říkáte teprve teď?“

„Proč bych vám to měl říkat? Vždyť jste se vydávala za novinářku! Kdybyste se mě zeptala jako vyšetřovatel, samozřejmě bych vám to řekl. Za těchto okolností jsem nechtěl, abyste se na to vrhla jako na další náhodu.“

Uvažovala.

„Udělejte něco! A dejte pryč ta pouta!“

Telefon v její ruce byl stále těžší. Co když říká pravdu? Co když byl opět ve špatnou dobu na špatném místě? Pak by to ovšem znamenalo, že ona zareagovala naprosto neprofesionálně. Dokonce ho málem zabila.

„Tak dělejte!“ naléhal s obličejem, zkřiveným bolestí. „Louisa Woolfová! Zavolejte na policii do Darwinu!“

V tom okamžiku věděla, že selhala. Skonči to, promluvil na ni vnitřní střízlivý hlas policisty, a poté zmáčkla Shanovo číslo. Hovor nevzal on, ale Vicky Chen. Tamara se ptala po Shanovi. Prý zapomněl mobil v kanceláři. Vicky věděla, že Tamara je jeho kolegyně.

„Už ho máme!“ slyšela Tamara hlas Vicky Chen. „Je to Bert Horkay, spisovatel, novinář a etnolog!“

Už nebylo nutné, aby žádala o číslo Louisy Woolfové. Stále svírala mobil v dlani. Proč jí Shane nezavola? Ušetřil by ji tady tohoto.

„No?“ zasténal. „Co je? Zavolejte Louisu Woolfovou!“

Zadívala se na něj. Krev mu zbarvila košili temně rudou barvou. Pot mu stál na bledém čele. To všechno není pravda, říkala si a vstala z postele. Sklonila se k němu a odstranila kabel.

„Já je posbírám,“ zamumlala, klekla si vedle něho na podlahu mezi perly.

41

Lékař řekl Shanovi, že Tony Costarelli dostal morfium na utišení bolesti.

Costarelliho hlava jako by se scvrkla. Když vzhlédl a řekl: „Máš ho konečně?“ už jen šeptal. Oči mu svítily.

„Myslím, že jo.“

„Už jsem si myslel, že se ti to nepodaří včas,“ promluvil tiše Costarelli.

Shane si přitáhl k posteli židli a posadil se.

„McNulty prý jako dítě málem utonul a zachránil ho bílý chlapec. Zdá se, že to byl Horkay. Ten chlapec byl na ostrově s otcem kvůli nějakému vědeckému...“

„Jo,“ skočil mu do řeči Costarelli. „Na to si vzpomínám. Otec a syn tam byli několik měsíců na meteorologické stanici, matka a malá sestra zahynuly při cyklónu Tracy...“

„Co jsi to řekl?“

„Mluvím tak nezřetelně?“

„Ne, ale... řekl jsi meteorologická stanice?“

„Jo, ksakru, po tom zatraceném cyklónu v roce 1974 vybudovali na nejzápadnějším cípu ostrova meteorologickou stanici a občas tam někdo přijížděl a něco měřil.“

„A to byl Horkay?“ Etnolog nebyl právě nejvhodnější odborník pro podobný úkol...

„To jsem řekl já?“ Costarelli působil zmateně.

„Tony, zkus si vzpomenout: byl to Horkay?“

Costarelli těžce dýchal, jako by měl každou chvíli upadnout do hlubokého spánku. „Jméno jsem zapomněl. Už celé měsíce zapomínám jména...“ Costarelliho pohled zabloudil ke stropu. „Jmenoval se Brad.“

„Kdo?“ zeptal se Shane.

„Ten zatracený meteorolog. Vzpomněl jsem si.“

Meteorolog... ne etnolog ani vědec, zabývající se jeskyněmi. Meteorolog, inženýr... Brad Ellroy... Jméno náhle jako by rozsvítilo červenou kontrolku. Otec Jeffa Ellroye. Celou tu dobu byl tady s ním. Od začátku. Od okamžiku, kdy potkal Louisu Woolfovou a ta mu řekla o soudním znalci: „Jeff Ellroy,“ promluvil nahlas.

Costarelli stáhl obočí. „Správně, Ellroy. Brad Ellroy... Jo, tak se jmenoval.“

„Musel mít deseti – nebo jedenáctiletého syna.“ Shane odstrčil židli.

„Shane... musím ti ještě něco říct.“

„Ano?“

Costarelli polkl. „Ten mail...“

„Jo, Ellroy si ze mě utahoval...“

„Ne.“ Costarelli zavrtěl hlavou. „Ten jsem napsal já.“

„Ty?“

„Chtěl jsem případ ještě objasnit, než...“ Costarelli pohnul rty a něco zašeptal, ale Shane mu nerozuměl. Naklonil se k němu, ale Costarelli už nic neřekl. Když zavřel oči, na jeho obličeji zůstal úsměv. Uprostřed hustého porostu na hrudi se leskl zlatý křížek.

Na monitoru se špičky a obloučky střídaly v mírumilovné pravidelnosti. Shane čekal, ale Costarelli spal. Vstal a vyšel z pokoje.

Venku na chodbě sáhl k opasku po mobilu. Nejspíš ho nechal v kanceláři. V hale nemocnice, hned vedle vchodu, objevil telefonní automat na mince. Drobné našťestí měl. Nejdřív zavolal Vicky a řekl jí, že může Horkaye poslat domů. Podrobnosti jí vysvětlí později. Pak ji požádal, aby uvědomila kolegy v Brisbane a Warwicku, aby se okamžitě postarali o zatčení Jeffa Ellroye. Nakonec měla kolegyně zavolat do Brisbane Tamaře Thompsonové a říci jí, že měla pravdu.

„Tamara právě volala. Řekla jsem jí, že ho máme a že to je Bert Horkay.“

„Tak jí okamžitě zavolejte zpátky a řekněte jí, že jsme se zmýlili! Okamžik, řekla, odkud volá?“

„Ne, myslím, že byla dotčená, že jste jí nezavolal sám.“

To je pochopitelné, říkal si v duchu a ptal se sám sebe, proč jejím domněnkám věnoval tak málo pozornosti. Byla to snad dokonce pýcha, která mu zabránila vzít Tamařiny domněnky vážně?

„Ještě něco,“ vytrhla ho Vicky ze zamyšlení, „jak jste řekl, poslala jsem někoho k tomu číšníkovi do Casina. Společníka Valerie Tateové popsal jako vysokého, sportovně vyhlížejícího muže s narudle plavými, krátce ostříhanými vlasy a s pihami. Možná to byl Ellroy.“

Ano, byl to on.

„Ale proč to dělal?“

Na tuhle otázku nemohl Vicky odpovědět. Dozvědí se to, jakmile se jim Ellroy dostane do rukou. „Vicky, okamžitě zavolejte kolegům!“ zopakoval a zavěsil. Doufal, že Tamara poslechla jeho doporučení a dopřála si klidnou neděli.

Chladné a hladké perly ležely na její dlani. Určitě už sebrala všechny. Ne, tamhle pod skříní se lesknou ještě dvě nebo tři.

„Myslíte, že sanitka přijede brzy? Zatraceně to bolí,“ zasténal. Horní polovina těla se trochu sesunula a hlava mu klesla k rameni.

Poklekla těsně vedle něho. „Každou chvíli tady musí být.“ Bylo to zvláštní, teď mohla být k němu hodnější, mělo by jí ho být líto, ale necítila nic. Vůbec nic. V hloubi její duše jako by zela hluboká černá díra, do které se zřítilo všechno živé – a zmizelo.

Zasunula ruku pod skříň a vytáhla perlu. Položila si ji na dlaň. Pak natáhla ruku ještě jednou, naslepo šátrala a dotkla se prsty měkké, hebké látky. Ze zásuvky nejspíš vypadla šála. Vytáhla ji na světlo. Něco v ní bylo zabalené. Pravou rukou odhodila cíp béžového hedvábí. Bylo to červené – energetická destička.

Přimhouřil oči, které se zaleskly. Na jeho tváři se objevil pokřivený úsměv. „Měla jste přijít o hodně let dřív, Tamaro.“ Rozkašlal se.

Upřeně se dívala na červenou umělohmotnou destičku s vyrytými znaky. „Proč?“ musela se zeptat.

„Moje matka a malá sestra...“ Mluvení mu dělalo potíže. „Nechtěly být samy...“ Zkřivil ústa.

„A McNulty?“

Suše zakašlal. „Ten malý McNulty neuměl plavat a vypadl z loďky. Zachránil jsem mu život. Od té chvíle za mnou běhal jako pejsek.“ Krátce se zasmál.

Fakta se jí pomalu skládala v hlavě. „To on zabil Patty Bensovou?“

Slabě zavrtěl hlavou a zase zakašlal. „Jenom byl u toho.“

Ted' už tušila, kdo mu poslal bibli. „Kolik lidí jste ještě zabil, Jeffe?“

Zavřel oči a dýchal rychle a mělce. „Už jsem nechtěl poslouchat ty hlasy. Bůh poslal tu smrtící vlnu...“

Těžce polkl. „... a čtvrt milionu lidí muselo zemřít... To byla moje vina.“

Na okamžik pocítila soucit, pak si ale vzpomněla na ty mladé ženy, jejichž život tak strašně skončil. „Proč tahle věc?“ Ukázala na destičku v jeho ruce.

Přes tvář mu přelétl unavený úsměv. „Patřila mé matce. Zabývala se takovými věcmi.“ Natáhl třesoucí se ruku. „Dejte mi ji.“

Zaváhala.

„Prosím.“

Podala mu ji. Jeho ruka se dotkla destičky.

Jemu je devět, jeho sestře dva. Bydlí v Darwinu. Jsou Vánoce. V rádiu oznamují bouři. Už několik dní se velká oblačnost hluboké tlakově níže, která se vytvořila nad centrální Sibiří, pohybuje nad Ara-furským mořem u severního pobřeží Austrálie.

Již před třemi týdny hrozila tropická bouře, pak se ale stočila a nenapáchala větší škody.

V tomto období zcela běžná zpráva.

Brzy dostaly stáčející se mraky jméno: Tracy. Pohybovaly se dopředu jen pomalu a vypadalo to, že nebezpečí hrozí jen ostrovům severně od pevniny. Najednou ale bouře změnila směr. 24. prosince v

devět hodin třicet minut večer byla ještě vzdálená od Darwinu 46 kilometrů západoseverozápadním směrem a pohybovala se rychlostí šest kilometrů za hodinu k městu.

Střed tropické bouře byl v Darwinu očekáván v časných ranních hodinách. Meteorologové nepřetržitě vysílali hlášení. V poledne 25. prosince cyklón stále ještě nebyl nad Darwinem. Proč se nemohl obrátit jako všechny ostatní bouře za posledních třicet let.

Jeho otec chtěl, aby zabil jednoho ze tří krocانů.

I ostatní sousedé vyjížděli na poslední vánoční nákupy a připravovali krocana.

Zabil už několik krůt, krocانů a slepic, a taky zajíců a prasat. Ale jeho otec měl zvláštní přání. „Je to dárek po matku a sestru. Takže vyber svého nejoblíbenějšího krocana.“

„Ale...“

„Co je? Ty nechceš své matce darovat nejmilejšího krocana?“

Neodpověděl. Otec ho dloubl do žeber. „No tak, jdi už.“

Chlapec přikývl.

„Dobře, tak dělej.“

Vybral nejšerednějšího krocana, kterého vůbec neměl rád. Měl zvlášť dlouhý a ošklivý krk a pořád se cpal mezi ostatní. Když sekera oddělila krk, země pod jeho nohama se zachvěla.

26. prosince se brzy ráno najednou probudil a podíval se z okna. A už to tam bylo: rotující žlutý žár na nebi. Později někteří lidé říkali, že to vypadalo jako oko samého ďábla. Jenže on to věděl lépe: to bylo oko rozhněvaného Boha.

První závan větru odtrhl střechy, srazil větve, roztříštil okna, vyrazil dveře, hnal popelnice po ulici. Pak teprve přišla pustošivá bouře, která ze všeho, co kde leželo, učinila smrtící střely.

Zvedl se rachot, hlasitější, mnohem hlasitější než cokoliv, co kdy slyšel. Domy se rozlétly, auta se několikrát převrátila, Každý hledal úkryt někde pod stolem, pod postelí, v garáži. On ležel pod stolem na terase, když matka s jeho sestrou v náručí utíkala k domu. Utíkala a utíkala... Kus vlnitého plechu jako nějaký pravěký pták slétl z nebe. Viděl to, ještě otevřel ústa, křičel, ale jakot bouře nepřekřičel. Plech rozřízl matce břicho a jeho sestře utrl hlavu.

Bůh nás trestá za naše hříchy. On zabil špatné zvíře. Chtěl Boha obelstít, a Bůh ho za to potrestal. O mnoho dní později slyšel hlas své matky. „Proč jsi to udělal? Ty mě už nemáš rád? Hloupý chlapče!“ Matka vzdychla a pomalu a unaveně zavřela oči. „Tak ráda bych ještě žila. A tvoje sestřička...“

Od té doby pro ni každý měsíc zabil jedno zvíře. Většinou ptáky. Malé, pestré ptáčky, které zasáhl prakem. V bibli si našel návod na zápalnou oběť. V den prvního výročí její smrti obětoval kočku. Odstěhoval se na ostrov Bathurst s otcem, který tam měl obsluhovat meteorologickou stanici.

Zabíjení bylo stále snazší. Až příliš jednoduché, takže se matka rozhněvala. „Jestliže ti živé bytosti není líto, tak už žádné oběti. V tom případě je nechci,“ slyšel její hlas.

Příští rok zazněl hlas jeho malé sestry. Chtěla kamarády, s kterými by si mohla hrát. Vydal se je hledat. Ta malá holčička, sama na zahradě... Jeho kamarád, ten aborigin, mu pomůže...

A pak přišly ženy. Vždycky, když se mu některá zalíbila, matka žádala její obětování.

„Dej mi ji,“ zaslechl ji najednou šeptat a okamžitě věděl, koho myslí...

Tamara se k němu naklonila. Nejspíš omdlel, pomyslela si ještě, když na ni přepadla horní polovina jeho těla a srazila ji na zem na záda, jeho ruce sevřely její krk a koleno se zarylo do žaludku. Pravou rukou vytrhla berettu z pouzdra. Výstřel mu doslova roztrhl hrud'. Krev vystříkla, perly se rozlétly kolem, uhnula před padajícím tělem, které narazilo do skříně a svezlo se k zemi. Cítila teplou krev na krku a na břiše...

Najednou bylo ticho. Ne – někde se kutálela perla. Pak i ta zůstala ležet.

Zazvonění mobilu přerušilo ticho. Hmatala po posteli, zvedla mobil k uchu – mechanické, stokrát opakované pohyby. Už zase fungovala.

„Ano?“ hlas se jí chvěl.

„Tamaro, zlato, tatínek a já máme novou televizi, a tak si můžеш...“ Chtěla se zasmát, ale z hrdla jí nevyšel žádný tón.

Večerní provoz přiměl auta vléci se v obou směrech. Vrátil se do kanceláře a zavolá Carol, že je po všem. Zítra poletí domů, do nového života.

Ale ten začátek si představoval méně hořký.

Na semaforu naskočila červená. Jeho pohledl sklouzl po Tonyho krabičce cigaret vedle řadící páky.

Tony měl pravdu, říkal si v duchu Shane, nejde o to, co si člověk přeje.

Před ním, za čelním sklem auta se večerní obloha zbarvila, jako kdyby celé město stálo v plamenech. Na semaforu naskočila zelená.

Můj zvláštní dík si zaslouží následující osoby: Vicki a Graeme Foxovi, Graeme a Lyn Bennetovi s jejich neobyčejnou znalostí míst a historie, Paspaley Pearls, Danny Srhoy z policejní stanice na ostrovech Tiwi, Rob Trenerry, detektiv seržant M. R. Sodoli a superintendant Ian Lea, dále moje lektorka Gerke Haffner a všichni, kteří mě podpořili, aby vznikla tato kniha.

Poslední týden své profesní kariéry si
detektiv Shane O'Connor představoval jinak.
Poblíž Darwinu byla nalezena brutálně
zohavená mrtvola mladé ženy.
Tajemný znak na kameni vedle mrtvé
připomene Shanovi podobný případ.
Pachatel je však již dlouho po smrti.
Poslal snad Shane tenkrát za mříže
nepravého pachatele? Detektiv Tamara
Thompsonová nevěří, že by se její partner
zmýlil. Na vlastní pěst proto znovu
starý případ otevře...

9 788024 332666